

Redacció i Administració:
València, 244.1.
Barcelona-7

Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director: Joan E. Jarque
i Jutjar

Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

DIARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIÖSES

Hi hagué un home de
vida venerable, sant
Benet: beneït de nom
i beneït per la gràcia
de Déu.

Del breuari romà

N.º 42

Setmana del 13 al 19 de juliol de 1980

30 Ptes.

Al Canadà

Primeres retransmissions de la missa per cable

Montreal. - S'han iniciat al Canadà les primeres misses televisades per cable. Una societat especialitzada en aquestes transmissions, transmet la missa cada dia de la setmana: de dilluns a divendres a les 8 del matí i els dissabtes a 2/4 de 5 de la tarda. Les transmissions es realitzen des de l'Església de Santa Llúcia de Marillac de Montreal.

Les possibilitats de la televisió per cable poden ser en l'esdevenidor de gran importància per a l'evangelització. Als Estats Units ja existeixen 16 milions de subscriptors a programes televisats per cable. Aquest mitjà de comunicació s'està potenciant ordinàriament amb l'increment de videocassettes.

L'any pasat es vengueren als Estats Units 1.200.000 videocassettes amb gravacions prèviament realitzades, contra les 600.000 que es vengueren el 1978. Per enguany es preveu la venda de DOS MILIONS de video-cassettes prèviament enregistrades. (104-80).

Abastaran 81 països

Comencen a Roma els actes del III centenari de La Salle

Roma. - Han començat els actes commemoratius del tricentenari de la fundació dels germans de les Escoles Cristianes (La Salle). El cardenal Poletti, vicari de Roma, ha presidit una celebració litúrgica, i el germà José Pablo Bastarachea ha presidit un solemne acte acadèmic a l'aula Pau VI de la Ciutat del Vaticà.

Des del maig del 1980 al maig del 1981, els 81 països on hi ha els Instituts de La Salle se celebraran congressos, setmanes d'estudi i simposis sobre temes de catequesi, pedagogia i espiritualitat de La Salle.

A Roma s'acaba de clausurar el simposi internacional de Catequesi, amb l'assistència de 120 especialistes d'arreu del món, sobre el tema "Ésser catequista als anys 80".

**Justícia social: tots
els mitjans són vàlids menys el de la violència**

El del Brasil, el viatge més "social" de Joan Pau II

La multitud d'actes i discursos del viatge papal al Brasil presenta una mena de paradoxa atraient: l'aire de festa en actes litúrgics, per una banda, i l'aspecte de grans mítings en les trobades multitudinàries per l'altra.

Cal destacar, en aquest darrer aspecte, l'actitud de suport a l'esforç dels obrers per millorar el seu nivell de vida, la crítica del sistema econòmic del país que cerca només l'augment de productivitat sense tenir en compte el benestar dels treballadors, la denúncia també d'aquell

sistema perquè es despreocupa de l'atur creixent. Malgrat aquestes dues crítiques, el papa desaconsella la lluita de classes i els mètodes violents de reivindicació.

Es prematur encara fer un judici cabdal de la presència del papa al Brasil. El que sí que es pot dir per endavant és que en totes les seves allocucions defensava, amb una actitud oberta i compromesa, els drets de l'home com no havia fet en cap altre dels seus viatges arreu del món.

Afinant

Decència

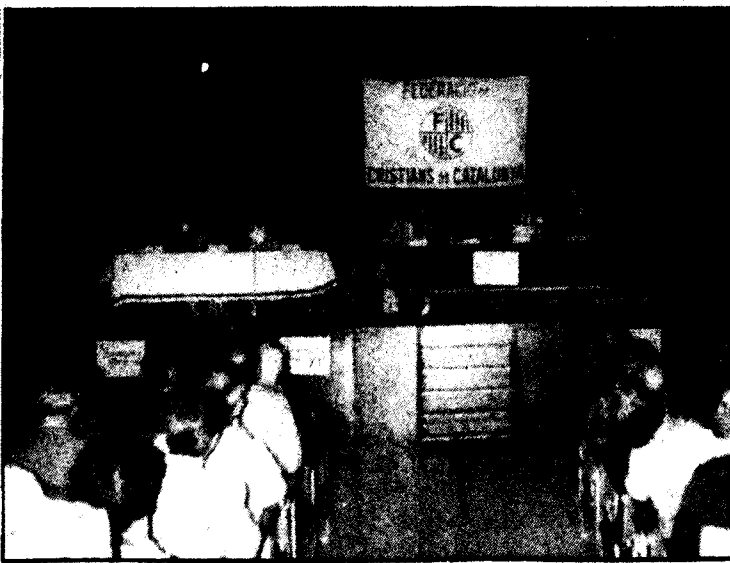
Quan el president del Senat francès, Alain Poher, va haver d'ocupar la presidència interina de la república veïna, li van preguntar si aniria a viure a l'Eliseu, —"Fóra indecent"— va contestar amb contundència.

Es tracta d'una frase molt francesa. Certament. Però inclou una veritat universal: l'arrel del que és decent o no, és l'home, tot el que és humà. I no sols el que fa referència al sexe.

La conseqüència és important: En l'home i en la humanitat, tot està lligat i és interdependent. Un home, o una societat, que perd la decència —la norma del que és just, honest, convenient— en el terreny de la sexualitat, s'arrisca a perdre-la també en les altres esferes de l'home, molt més importants.

El sexe és la font de la vida. I una font contaminada contaminarà fatalment totes les aigües riu avall.

Joan E.
Jarque i Jutjar

"El cristianisme ha informat la nostra història"

I congrés de la Federació de Cristians de Catalunya

Sabadell. - El diumenge prop passat la Federació de Cristians de Catalunya inaugurà el seu primer congrés general. L'acte, que consistí en la primera sessió de treball, se celebrà al col·legi dels pares Salesians de Sabadell, amb assistència d'uns tres-cents membres del moviment.

Els directius de la Federació han volgut que el primer congrés tingui un caire itinerant arreu de Catalunya, i cada una de les sessions d'estudi es durà a terme a diferents punts de la nostra terra.

Inaugurà el congrés el president de la Federació, Dídac Parellada, que va exposar clarament els motius de la convocatòria i recordà l'antiga FJC i el seu formidable impacte a la nostra terra. "Volem donar —digué— testimoni de Crist... , som part de l'Església i l'Església ens necessita... Som gent de pau i de seny, i voldríem que ens fessin confiança... i respectessin el cristianisme a Catalunya perquè ha informat la nostra història..."

Seguidament va procedir-se a l'exposició i discussió de les ponències. Actuà de moderador el militant Enric Soler i Galzeran.

La primera ponència, corresponent al tema "Les condicions de vida del treballador", fou exposada per Emili Comas i Franquesa. Es procedí seguidament a la discussió de les resolucions presentades pel grup Torras i Bages, de Barcelona, fogosament defensades per Josep Bagunyà i Galobart. Passaren a redacció definitiva per a poder ajustar-les als diferents punts de vista manifestats pels assistents.

La segona ponència, "Les condicions de vida del treballador jubilat" va comentar-la Jaume Nualart i Maymí. Intervingueren en la discussió, entre d'altres, els delegats de Vic, Manresa i Igualada; i les conclusions també quedaren per a redacció definitiva que es presentarà, com la ponència anterior, en la sessió de clausura del congrés.

A continuació se celebrà la santa missa, i clogué l'acte el cant de l'himne de la FJC.

La segona sessió d'estudi del congrés serà el vinent mes de novembre a Barcelona i tractarà del tema "La família"

"No són maçons"

Dos bisbes alemanys dialoguen amb els Rotaris

Munich. - El president de la Conferència Episcopal bàvara, cardenal Ratzinger, i el bisbe regional de l'Església evangèlica luterana a Baviera, Dr. Johannes Hanselmann, han declarat que accepten posar-se a disposició del Rotary-Club, a Munich, branca regional d'una associació internacional de personalitats dirigents per a un diàleg sobre la situació de l'Església.

S'ha sabut que el prefecte de la Congregació vaticana per als bisbes, cardenal Baggio, havia ingressat com a membre en el Rotary-Club, a Roma. Així es manifestava que no tenia fonament la suposada relació indirecta del Club amb la maçoneria, que el 1929 havia estat el motiu que, als clergues, els estés prohibit de pertànyer al Rotary-Club.

El Papa Pau VI, que el 1965 cedí per primera vegada una audiència als rotaris, remarcà les activitats dirigides vers els fins humanitaris del Rotary-Club, y demanà comprensió davant del fet que l'Església, per molt de temps, havia tingut l'impressió que el Club era un mena de comunitat de religió lliure i que fonamentada en aquestes mateixes conviccions va haver d'oposar-s'hi. El Papa en la seva allocució als rotaris va dir textualment: "Sortosament heu demostrat que el Rotary, precisament perquè és obert a diferents corrents, coneix els seus límits. La vostra organització pot proporcionar una marevollosa contribució per a enfortir la unitat en la pau i en la concòrdia que ensenya el pensament social de l'Església i la doctrina pontificia".

JAPO

L'invitem
al primer país
de l'Orient.

Sorteig de 1.300 viatges.
(2 per Oficina).

Números fins
el 31 de juliol.

Si no pot
viatjar, tenim
una altra opció
molt
interessant.

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

Per això som els primers.

Catalunya
crisiana

SETMANARI PERIÒDIC

Redacció i administració: Carrer València, 224, 2on. Barcelona-7. Telèfons: 215 27 39, 215 27 84, 215 28 05 i 215 24 33. Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A. Director: Joan E. Jarque i Jutjar. Sots-director: Francesc Malgosa i Riera. Redactor en cap: Antoni Plaça i Mateu. Redacció: Montserrat Vilaseca i Francesc Gamisans. Compaginació: Eugènia Vidal. Col·laboradors habituals: Pere Tena, Josep Ma. Aragons, Josep Ma. Ballarín, Josep Ll. Martín Descalzo, Vicenç Nolla, Josep Fauri, Esteve Busquets i Molas, Pau López i Castellote, Climent Fomer, Enric Planas, P. Angel Marsà, Xesc Solià, Albert Pera, Josep Ma. Gavin, Jaume Casanovas, Josep Ventura, Guillem del Món, Picanyol. Documentació: Ferran Camps. Traducció i correcció: Oriol Camps, Agustina Trullols. Publicitat: Josep Ma. Truñó. Muntatge, composició i fotollits: Grup Tres. Administració: Joan Manuel Checa. Impressió: EMSA, c/ Llúria, 35. Barcelona-9. Dipòsit legal: 14.387. Subscripció: Anual 1.500 ptes. Semestral, 750 ptes.

Un gran Papa i un "gegant que es desvetlla"

Es mitjans de comunicació social han donat una cobertura -com ells diuen- més aviat minsa a l'extraordinari viatge que Joan Pau II està realitzant al Brasil. Manca de novetat rabiosa? Que el Papa viatgi ja no és "notícia". Redaccions menys vives a l'estiu? Desconcert davant la magnitud del fet? Voluntat de treure-li importància? I deu haver una mica de tot. Tanmateix aquest viatge passarà a la història com un esdeveniment cabdal, no sols per al Brasil -els bisbes brasilers han dit admirats: "No sabem com, però quelcom i molt important canviarà en el futur del Brasil"- sinó també per a l'Església universal. La magnitud del Brasil, per la seva geografia gegantina, però sobretot pels drames i les esperances humanes que el configuren, ha trobat en Joan Pau II un evangelista fet a mida. Dom Helder Câmara ha dit: "és el Papa que Déu ens ha enviat per a aquest temps i per a aquest moment històric".

L'afirmació del batallador bisbe de Recife no es pot atribuir a una emoció passatgera. El capteniment del Papa al Brasil dona peu, amb escreix, a aquella afirmació. Amb un coratge sorprenent ha fet front a la situació dramàtica d'aquella nació que no acaba de trobar el camí de la convivència en la pau cívica, en el respecte dels drets de l'home i en la justícia social. Joan Pau II -Joan de Déu, com l'han rebatejat els brasilers- amb gestos clars i amb paraules encara més clares, ha recolzat la funció de l'episcopat i de l'Església d'aquell país denunciant les escandaloses desigualtats socials. Tot estigmatitzant el camí de la violència "sense cap resultat durador i sense cap benefici per a l'home", ha formulat clarament la urgència "de reformes profundes i valentes, segons uns principis que expressin la supremacia de la dignitat humana", infinitament més valuosa que la "seguretat nacional". Als intel·lectuals els ha recordat que "vivim en una època necessitada de testimonis i que un testimoni pot tenir més valor que tots els raonaments", sortint al pas de l'acusació segons la qual "la teoria de l'Església és estúpida, mentre que en la pràctica, sobretot en el terreny social, l'Església, o més ben dit, el món cristià, falla", ja que "si es vol avaluar la praxi i la seva eficiència segons dimensions socioeconòmiques i sociopolítiques solament... l'Evangelí i la mateixa doctrina social de l'Església no donen uns fruits directes...". I ha demanat als intel·lectuals que emprenguin una revisió dels "dos sistemes materialistes que orienten la nostra època, és a dir, el marxisme o comunisme materialista i el capitalisme".

Realment, aquest Papa va al gra i es fa escoltar. Ell ha inaugurat el que en podríem dir "l'apostolat pontifical". Anar a veure la gent. Tractar els problemes de l'Església sobre el terreny i amb els que hi són directament implicats. Ens en sabem beneficiar, en el nostre país, d'aquest apostolat? Ho repetim, hauríem de començar a preparar-nos per a quan "el Papa d'avui" ens visiti, que serà aviat.

El lector escriu

Venda de rectories

En el n° 38 de Catalunya Crisiana acabo de llegir un article firmat per Antoni Mirabent en el que es parla de la venda de rectories i es donen unes dades per explicar les motivacions a fi d'evitar, es diu, mal entesos i sorpreses.

Crec, com diu molt bé l'articulista, que la despoblació del medi rural i la manca de sacerdots fa creure que als pobles moltes cases rectorals no tenen cap utilitat ni perspectiva de tenir-se en un futur immediat. El manteniment de aquestes cases és, en efecte, oneros i per altra part cal adequar vivendes per als sacerdots al cap de comarca.

Tot això està molt bé, però el que el poble no entén és la forma de procedir. Parla l'articulista, de signes d'una època, i en l'època actual en què tant es parla que tots som església, de la corresponsabilitat i que els laics han de prendre consciència que l'església deu autofinanciar-se, és a dir, que els laics creients són els qui deuen sostenir el culte i totes les despeses de personal, estructura i funcionament, el normal fora que els laics tinguessin vot i veu en el moment de disposar dels bens que són de l'església.

Si els pobles A, B i C, per manca de sacerdots, han de ser servits per un sol capellà i sobren, doncs, dues

rectories, si tots som església i tots hem de considerar-nos corresponsables i li hem de posar l'esforç el més lògic seria que tots els cristians d'A, B i C tinguessin vot i veu en determinar el lloc de residència del servidor de les tres comunitats i del destí de les dues rectories d'amortitzar.

Si es venen les rectories A i B i el producte és destinat a l'acondicionament de C, el que passa és que els feligresos d'A i B paguen les despeses i es queden més mal servits que els de C, que no sols es troben millor atesos, sinó que no han d'aportar res.

En el fons el que passa amb això de la venda de rectories i altres bens de l'església és que si bé als laics els costa una mica fer-se a la idea que el seu paper no ha de ser passiu, molt més els costa als capellans considerar-se servidors de la comunitat i no amos i senyors de la parcel·la que tenen encomanada: bisbat els bisbes, parroquia els rectors i moviments els consiliaris.

Això i no pas altra cosa és el que critiquen molts creients.

Antoni Balañá Gubert
(Barcelona i gironí)

"Cinema retallat"

Vol dir que el Sr. Guillem del Món no s'ha equivocat de Revista? o viceversa, podríem afegir, i suposo que ja m'entendran.

Certes disquisicions iròniques o de literatura lleugera creiem que són impròpies d'aquest nostre portaveu que tots estimem i que per això ens dol trobar-li defectes.

En el seu últim article titulat "CINEMA RETALLAT" i aparegut a "Catalunya Crisiana", amb data 8-14 de juny, creiem que el Sr. Guillem es passa de la rosca.

Arreu de Catalunya en locals Catequístics o parroquials y en els Centres Catòlics; durant llargs anys; abans de la guerra i anys després; sacerdots i seglars en bona conjunció i gran sacrifici; en més o menys èxit; intentaren procurar un sa esplai a les nostres famílies i sobretot per a la mainada i la joventut. Allà on no s'arribava amb el teatre es procurava fer cinema.

Com que de pel·lícules passables mai n'han sobrat s'havia de fer servir les tisores. Ara, tal com està la cosa, seria més difícil fer-ho. De moltes pel·lícules no en quedaria res. Vol dir que hem "prosperat".

Repeteix; encara que personalment no hagi fet de censor de pel·lícules, si que he estat testimoni del gran sacrifici i de l'abnegació i bona fe de molts amics que exercitaven aquest ofici i no creiem de bon

gust que s'en faci burla, almenys des d'aquestes planes.

J.L.L.
(Blanes)

Les monges de clausura i el servei militar

M'ha sorprès molt llegir en la primera plana del número 35 de Catalunya Crisiana, que unes monges de clausura feien el Servei Militar a Moçambic. Naturalment, desconec les circumstàncies en les quals es produeixen aquests fets però no deixa "d'indignar-me" aquest fet o si més no, em deixa atònit en quant a la coherència entre una vida cristiana de clausura i un SERVEI MILITAR.

I, es pot pregar Déu per la PAU I L'AMOR del món i al mateix temps preparar-se per la guerra o "defensa" dels "enemics"? Potser el servei que fan allí no és directament amb les armes, però el fet d'acceptar, tan sols, aquest servei ja vol dir que l'accepten. És que hem de creure que una vida contemplativa, de reflexió no els permet de veure l'aprenentatge en què són posades?

Lamento molt que aquests fets se segueixin produint amb tanta naturalitat i conformisme, per part de molta gent, i que els que sembla que

més haurien de dir, no tan sols no diuen, sinó que aconsegueixen allò que està en contradicció amb el que prediquen i creuen.

Jaume Pera
(Canet de Mar)

Un camí difícil però ple d'esperança

No fa gaire temps, vaig visitar el Taller Ocupacional per a disminuïts psíquics "Mare Teresa Gallifa". Era un diumenge i descansaven, naturalment. Em cal dir que vaig tenir la imatge del taller en plena activitat, restant meravellat de com està organitzat el seu funcionament, de veure com un grupet de gent, el neguit del qual és constant, posa tot l'esforç per donar vida i felicitat a aquests nois i noies que tant s'ho mereixen, gent que, per la gran obra que porten, es nota la flaire de la fe.

No escatimen les hores i s'hi dediquen de ple.

És un camí difícil, però ple d'esperança. No em resta altra cosa que desitjar-los que siguin el llevat d'aquesta gran obra i felicitar-los pel seu treball.

Ll. Maspons
(Sta. Eulàlia de Rodon)

Hem de posar-nos o treure'ns les caretes?

Anem pel món tot creuant-nos pels carrers amb persones que, només amb una ràpida llambregada, pretenim d'entendre i de conèixer "perfectament". Les "etiquetem" de seguida: poca vergonya, burro, antipàtic, superb, beat, viciós, infeliç... Perquè el bo del cas és que gairebé sempre els "imposem" etiquetes feridores, satíriques, menyspreadores, etc; suposo que per la senzilla raó que així ens sentim "per sobre" de tots ells, de tots els altres, en general; és a dir, ens sentim -tots cofois- uns "tipus formidables".

¡I com ens equivoquem! Feu la prova. Atureu-vos a xerrar amb qualsevol d'aquestes persones amb les quals coincideix d'una o altra manera, en un o altre lloc: una barra de cafè, una cua d'autobús, un ascensor més o menys lent... Jo us puc assegurar que un gran tant per cent d'aquestes persones m'han "sortit" sorprenentment molt millors -en un, en dos, en tres o en molts aspectes!- del que jo, "intel·ligent com una mala cosa", havia cregut endevinar en un segon, en el brevíssim moment de la impressió inicial. I no solament això: aquell contacte, aquella conversa, han acabat ben sovint enriquint-me molt espiritualment. ¡No són poques les amistats ben excel·lents que ara tinc sorgides d'aquest tipus de contactes fortuits, però -això sí- sempre fets possibles per una actitud d'obertura i, en el fons, d'amor!

Els neonietzscheans (avui tan de moda) creuen que la creativitat va pel camí d'inventar-se i posar-se "cарetes" constantment noves i ben originals. Jo crec que, sense negar, fins a un cert punt, aquesta creativitat, n'hi ha una altra de molt, però molt més rica: aquella que es manifesta, precisament, traient les caretes que posem als altres i també -¿per què no?- treient-nos les que nosaltres mateixos ens posem tan aviat com de "deixar per" i manifestar-se a onades en tota la seva pròpia riquesa personal, a la neta llum de la veritat. L'"èxit" obtingut per aquesta pura i veritable "realitat" sorprèn aleshores qualsevol "empresa" de festes de carnestoltes que hom pugui imaginar. De sobte, veiem que la realitat "esclata" en mil jocs de llums meravelloses que, certament, estaven dintre seu, però que nosaltres no deixàvem "bri-

llar" amb plenitud. I, tot això, "perdent-nos-ho" pel fet d'anar pel món creient saber-ho ja tot respecte a les coses i les persones. Per a dir-ho en plata: ¡i que n'arribem a ser de burros i de cecs a força de creure'ns llestos!

Conclusió pràctico-festiva: (1) Procurem no freqüentar massa les festes de carnestoltes, en les quals els assistents poden perfectament -i és el que fan- posar-se mil caretes per a, tot aprofitant l'anonimat, dir i fer coses no massa "sanas", en un o altre sentit, i, ben mirat, ben pobres tant en autèntica imaginació com, no cal dir, en contingut humanament digne. Però (2) no tinguem cap inconvenient en anar a les joioses festes de fi de curs -per posar un exemple adient-, en les quals els assistents el que fan és precisament treure's les caretes, tan sovint ridículament o hipòcritament encarnades, de la nostra amorfia o potser ben qüestionable vida habitual, per a alliberar la seva vertaderament esplèndida i sana creativitat vital... moltes vegades tan sorprenent i admirable com sempre ho és la "irreprotxable" creativitat d'un Charlot, o de "travestir-se" sense necessitar caretes -com tots li hem vist fer- en mil personatges distints, però sempre alligonsadors i, al mateix temps, summament divertits.

...¡Que això és el bo i el moralment difícil: saber conjuminar aquestes dues coses, no forçosament -¡ni molt menys!- oposades!

Lluís Cuéllar

Pares, fills i catequistes, aplegats
en una peregrinació

Mil tortosins, als peus de la Moreneta

TORTOSA.— A la Guia didàctica del nou "Quadern de primera comunió" que veurà el sol d'agost del 1980, acabem dient al binomi pares-catequistes: "...i ara, senyors, quan ja han combregat els nens, ho hem de celebrar com cal. Què us sembla si, com a gran comunitat interparroquial, organitzem una festa ben sonada i preparada? Volem que els neocomulgants, visquin la dimensió festiva de la fe, la dimensió peregrina i la vivència d'Església ampla, més enllà del campanari del poble".

Els arxiprestats de Tortosa i Roquetes (Baix Ebre) ja fa tres anys que per les calendes de maig i juny organitzen una caravana d'autocars a Montserrat. L'última edició: 22 de juny; 17 autocars; 960 peregrins desglossats així: 787 pares-familiars; 11 sacerdots; setanta neocomulgants; 80 confirmats i 12 catequistes. Pobles: 6; Parròquies: 13.

Hi coincidiren també feligresos de Flix i Ascó així com els "Cantaires de l'Ebre". Per això els diocesans tortosins passàvem de mil el diumenge 22 als peus de la Moreneta.

Diada de reflexió

La diada prèvia de reflexió i pregària fou dirigida pel monjo Salvador: estudi d'una enquesta, posada en comú, il·luminació, oració, gresca... Pernocten els 83 joves a Santa Cecília i la boira i la pluja els ambienten per a profundir les vivències de comunitat de fe: pecadora però acceptada per Déu. Aquest sentit de joia i esperança pròpia dels cristians que s'accepten i estimen malgrat tot, fou el "leitmotiv" que repetia el frare de Sant Benet.

Pensem que les peregrinacions populars encara que massives com a signe de Poble de Déu, són més "cristianes", són més "peregrinacions", si estan animades per minories-ferment que reflexionen i preguen intensament.

Aquesta fou la novetat del present any i que cal potenciar en edicions successives.

Guitarres i "pare-nostres"; sacs de dormir i bíblies; entrepans i enquestes; catecúmens i catequistes; joves i grans; laics, capellans, religiosos i monjos... un bon "cocktail" eclesial, signe d'esperança i en definitiva d'Església unida, real, ampla i oberta.

"Homilia no llegida"

Ens deia el Pare Abat: "El vostre bisbe amb la seva parla fervorosa i

El Dr. Carles, bisbe de Tortosa, durant l'homilia predicada a la basilica de Montserrat.

emotiva ha contagiati entusiasme als meus monjos acostumats a tants de sermons. Jo lleixo sempre uns folis. Ell sense papers i amb un llenguatge entre espiritual i casolà, abstracte i concret, arriba al cor de la gent".

En efecte dins la gran taula eucarística parada als peus de la Verge que fou el conjunt de la Missa conventual, l'homilia del Dr. Carles va endinsar allò que era més substancial, comentaris circumstancials apart: Cal descobrir el Crist Present Absent a l'altar sagrat i al camí del món. Es qüestionà de tenir el termòmetre de la fe "a tope". Descobrim aquesta "Presència-Absència" si sistem prop de la Mare comuna. Més fàcil encara si la Mare es diu Cinta i Montserrat en els llavis dels tortosins.

Anècdotes, anècdotes, anècdotes...

—El retràs del cotxe n.º 1 que arribà el darrer. ¿Fou per la boira que tapava les muntanyes o els rètols indicadors, o per la presa o per la informació de llengües femenines que arribareu fins a Igualada, bona gent de Pau i de Xerta? De totes maneres la Missa malgrat que era encetada, encara us feu profit.

—Mossèn Manuel Viña, és un Rector de poble —com a ell li agrada autotitular-se— que té el "hobby" de la història menor. En aquest camp és un excel·lent "amateur". Doncs, bé, es preparà tota una llista d'anècdotes i posà fil a l'agulla de Montserrat. El fil

foren curiositats de les viles Tortosa-Gandesa en quant es referien a la Verge i als monjos. A càrrec d'ell estaven les paraules de salutació tortosina al Pare C. Just en la recepció a tots els peregrins. La xispa seva brillà encara més quan prenguéem cafè i copa d'aromes de Montserrat amb els monjos.

—Els nostres xiquets amb vestit típic presentaren al Pare Abat en l'ofertori de la Missa els fruits tortosins: arròs, ous, fruita i naturalment pastissets. En originalitat ens guanyaren, però, els de Vic que oferiren un xori de 2 metres de llarg.

—Algú ha fet notar un tret sociològic: en la nostra peregrinació no hi havia rics ni intel·lectuals. Solament gent senzilla de la classe mitja. Si això fos una constant, cal analitzar-ho.

—El pare Salvador que dirigia la trobada dels joves ens dedicà un "piropo". "Teniu uns catequistes amb fe fonda; són menys sofisticats que els d'altres llocs". Moltes gràcies!

—Els deixaren, finida la Missa, romeus qualificats que tenien ocupacions apostòliques la tarda del mateix dia: el bisbe havia de presidir una trobada de joves a Càlic així com la responsable diocesana Núria Homedes; Mn. Josep M.ª Ribes era l'amfitrió dels delegats diocesans de Mitjans de Comunicació Social a Tortosa; Mn. Membrado assistiria a un casament... Ens deixaren com qui no ho fa.

—Qui no ens deixà gens fou la boira "pixadora" com diem a Tortosa que ens tapà els turons tot el dia. Llàstima que Montserrat, per etimologia, és menys Montserrat si les muntanyes no les serra el cel i el sol.

I va seriosament...

El cronista i d'altres es treuen una mica encara no del tot l'espineta que ens claven els de Barcelona quan en un to de sorna ens dediquen aquest "antipirop": "Ah, sí, vosaltres, els tortosins, els de la cinquena província, que no sou ni catalans ni valencians" (!?)

Senyors barcelonins: Som tortosins perquè som molt catalans i una mica valencians i una mica aragonesos. Per alguna cosa constituïm la comarca cruïlla del Principat.

I acabem seriosament: Pensem que endinsar-se en l'esperit montserratí és catalanitzar l'Església tortosina en el sentit més pur i positiu: potenciar el seu esperit evangèlic i eclesial i el seu amor a la mare Catalunya.

J. Blanc

Al bisbat de Girona

Torns de colònies per a nens i minusvàlids

GIRONA.— Durant aquests mesos d'estiu diferents organismes diocesans organitzen Colònies per a nens i també per a minusvàlids. Així, del 20 al 27 de juliol tindrà lloc un torn, organitzat per la parròquia del Mercadal, a la casa de Foixà. Podran participar-hi nens i nenes des de 7 a 11 anys i en portaran la responsabilitat un mossèn, un matrimoni i un grup de monitors. El preu de la matrícula és de 3.000 pessetes, si bé es preveuen beques per a alguns assistents.

Per altra part, també se celebraran Colònies per a minusvàlids a la rectoria de Sant Feliu de Pallarols en tres torns diferents. El primer tindrà lloc del 15 al 31 de juliol; el segon, de l'1 al 15 d'agost i el tercer torn se celebrarà del 16 al 31 d'agost. Com a preparació per aquestes Colònies es van celebrar una sèrie de trobades en la mateixa rectoria durant els mesos de maig i juny, amb el lema "El treball del minusvàlid".

Cursets de Catequesi

També durant aquest estiu se celebraran diferents Cursets de Catequesi a Sant Cugat del Vallès i al Tibidabo. El primer tindrà lloc a Sant Cugat del 14 al 19 de juliol i està destinat a catequistes ja iniciats que vulguin perfeccionar la seva feina. La matrícula és de 1.500 pessetes.

El segon Curset tindrà lloc del 18 al 20 de juliol a la Casa d'Espiritualitat "Mater Salvatoris", del

Tibidabo, i va dirigit a totes aquelles persones sensibilitzades en aquest tipus de catequesi. Per últim, de l'1 al 5 de setembre se celebrarà un Curset per a formadors de catequistes a la Casa Borja, de Sant Cugat del Vallès, que està destinat a responsables directes de la formació d'educadors cristians.

Oberta la matrícula per a la residència vocacional

Està ja oberta la inscripció de la matrícula per al proper curs a la Residència Vocacional del Seminari diocesà. S'admeten aquells nois que estudin BUP o Formació Professional i donin senyals d'interès per la vida cristiana.

Durant la seva estada a la Residència Vocacional se'ls ajuda a respondre a la crida personal de Jesús en un clima de treball i convivència. Per a més informació cal dirigir-se a Mossèn Josep Perich, Seminari Diocesà - GIRONA, Telèfon 20 04 62. Per altra part, el passat dia 29 de juny, el Bisbe de Girona, Monsenyor Jaume Camprodon, va ordenar de diaca a Mossèn Josep Maria Amich i Raurich, que enguany havia acabat els estudis al Seminari. La cerimònia tingué lloc a la parròquia de Sant Feliu de Pallarols, en la qual Mossèn Josep M.ª Amich està treballant en els últims anys.

M. Caballé

Exercien llur apostolat a Colòmbia

Retorn de dos missioners al bisbat d'Urgell

LA SEU D'URGELL.— Actualment són set els preveres del Bisbat d'Urgell que, a través de l'Obra de Cooperació Sacerdotal per a Hispano-Amèrica (OCSHA), exerceixen l'apostolat missioner a Bogotà. La majoria iniciaren la seva acció pastoral en la fundació de parròquies als barris més pobres: construcció d'esglésies, col·legis i guarderies, catequesi, obres socials, etc. El Cardenal de Bogotà estima molt aquests missioners i la seva obra mereix l'elogi de tothom.

Actualment són notícia perquè dos han retornat a la diòcesi: un definitivament i l'altre per un període de vacances. El dia 22 de juny Mn. Manuel Farré i Orteu retornà després de set anys de treball ininterromput. El 15 de gener de 1973, a les cinc de la tarda, quatre sacerdots diocesans, sis seminaristes i els seus familiars l'acomiadaven al port de Barcelona. Han passat més de set anys i Mn. Manuel, feliç i jove, és a la diòcesi. El dia 24 de juny presidí la celebració eucarística a Sant Joan de l'Erm, camí del seu Pallars, a la tarda es traslladà a Esterri d'Aneu per a visitar els seus familiars i el dia 26 assistí a la reunió del Consell del Presbiteri, a la Seu d'Urgell. Ara està a disposició del Bisbe per a incorporar-se a la pastoral diocesana. És fill d'Esterri i té 55 anys. Mn. Josep M.ª Tella i Garrabou, fill de Claravalls (La Segarra), 47 anys, arribà el dia 30 de maig i després d'unes setmanes de vacances retornarà a Bogotà el 31 de juliol. Ja fa 10 anys que és rector de la parròquia de Sant Patrici, ha construït l'església, la casa rectoral i un col·legi. El seu testimoni reconforta la nostra fe.

Catequesi

La delegació de catequesi celebrà la darrera reunió de curs al llac de Sant Maurici, Espot. Es donà informació sobre les jornades de final de curs celebrades a Refet, La Trobada i Talarn. Un dels objectius per al proper curs és la promoció de l'escola de catequistes i el seu funcionament en totes les parròquies.

Pastoral escolar

El Secretariat de Pastoral escolar convocà tots els professors de formació religiosa d'EGE a una reunió per a revisar les activitats del curs i estudiar noves orientacions, metodologia, etc. Com assessor tècnic hi assistí el P. Francesc Balaudé, salesià.

Centre escolar "Mn. Albert Vives"

Sembla que el proper curs a La Seu d'Urgell funcionaran tres centres estatals d'EGE i amb certa autonomia entre ells. Posat a votació entre els professors el nom que cal donar al centre del barri de Santa Magdalena, guanyà per majoria el de "Mn. Albert Vives". Ens congratula aquest elogiable encert com un reconeixement a la labor educadora i sacerdotal d'un prevere diocesà i com un acte de veneració a una personalitat de l'Església i de Catalunya. Segons rumors l'Institut de BUP de la ciutat portarà també el nom d'un altre home d'Església, el mestre Joan Brudieu, mestre de capella de la catedral al s. XVI. També la càtedra de Llengua catalana recorda Mn. Pere Pujol, eximí arxiver i historiador de La Seu d'Urgell.

El bisbe administra la unció dels malalts

La unció dels malalts és el sagrament que reconforta l'esperit i el cos dels malalts i dels ancians. S'ha d'administrar doncs, quan el creient, encara conscient, pot actualitzar la seva fe en l'acció sacramental. El Sr. Bisbe, com un acte més de la seva visita pastoral, administrà aquest sagrament a nou ancians residents a la Clínica Meritxell de la parròquia de Les Escaldes-Engordany (Andorra). El bisbe visità tots els malalts i els oferí un obsequi personal.

Antoni Mirabet

Aire Condicionat **Roca**

Productes
de
llarga vida

PASO A PASO
CALZADO
DEPORTIVO

**Bata
Bata
Bata**

Concesionario:
GALLES

Condesa Sobradell, 3
Barcelona 2

El sac dels marginats

Vegeu aquesta llista: alcohòlics, drogadictes, homosexuals, captaires, presoners, prostitutes, delinqüents (de vegades ben joves)...sona malament, veritat? Molts de nosaltres tendim a pensar que són indesitjables, perjudicials a la societat i que s'ho han buscat lliurement. Per tot això més aviat digne de càstig i de rebuig. Continuem la llista: gitans, boigs, parats, presoners o expresoners. Malament, continuem pensant. No són la companyia més desitjable, direm, encara que apareix més clar que es tracta, probablement d'una situació digna de llàstima, però en la que no apareix una culpa personal, almenys al moment present. Però la llista és més llarga: minusvàlids físics o psíquics, refugiats, analfabets, captaires... Oh! aquests fan més compassió perquè els tenim més a prop, potser innocents, potser irrecuperables. I més a prop nostre encara apareixen aquests dos tipus de persones que tots nosaltres hem estat o serem: joves, vells... També aquests són marginats en la societat d'avui? En part, també. Els joves per falta de treball, d'amor familiar, de participació en els centres de poder. Els vells sovint per manca de quasi tot allò que és més necessari en la seva debilitat condició. N'hi ha molts que passen fred, viuen sols, cobren molt poc o no cobren res de jubilació.

Tota aquesta classe de persones són presents al nostre bisbat però en menor quantitat si ho comparem al món urbà, llevat dels minusvàlids i dels vells. Aquí de vells en tenim més i de joves menys. Aquests marxen, per raó dels estudis o del treball. La vida rural no és atractiva i en marxen més fàcilment aquells que, per ser joves, tenen menys impediments i més oportunitat de començar de nou en un altre lloc.

Què passa en aquest món rural nostre que no solament en marxa el pagès, sinó que no vol venir a viure-hi l'home de carrera o de diner? Com és que el diner no ve a invertir aquí en res que valgui la pena, sinó que, més aviat a l'inrevés, els pocs diners nostres marxen a engrairar la massa bancària que es posarà al servei preferent de la indústria?

Aquí hi ha males comunicacions. Hi ha escoles prou bones a nivell d'infància i d'adolescència, (encara que sovint lluny del domicili familiar) però ni una sola de nivell superior. Tenim servei mèdic i hospitalari deficient, tenim relacions humanes difícils, poques oportunitats culturals... Es a dir, que bé tenim el goig d'estar més a prop de la naturalesa, de disfrutar més del silenci i de la pau, som en general, més pobres que no pas la mitjana dels habitants de la ciutat. Som camps urbans. Una mena de suburbi, carregat de dependències.

Quan he començat aquesta llista hem experimentat un sentiment de llunyania i fins i tot de rebuig. En canvi, resulta que, en condicions menys doloroses que molts d'altres, nosaltres també som un dels grups marginats pel sol fet de viure al camp.

El pagès viu en aquestes circumstàncies i, endemés, se sent infravalorat, quan no vexat en la seva professió. Mira els preus dels productes que porta al mercat i el preu de tot allò que ha de comprar i no veu que augmentin en proporció correcta. S'adona que cada vegada depèn més ell mateix de la indústria per la seva maquinària, del comerç general i que no controla gaire allò que l'afecta. Ha perdut la seguretat de dominar el seu propi món.

Els polítics s'interessen pel món rural, però no gaire. Vénen per aquí en època de vacances o en període d'eleccions i no gaire més. Cal extranyar-ho? Tampoc han demostrat molt d'interès en els programes polítics per tots els altres grups que formen aquesta llista negra en la que avui ens entrem. Pel que fa a l'Església i als cristians, hi ha iniciatives admirables per atendre vells i minusvàlids, hi ha escoles que tenen bones condicions culturals i socials, però continuem amb actitud de despreocupació i fins i tot de rebuig enfront de moltes d'aquestes persones.

Hi ha solucions d'ordre polític i econòmic que no les tenim a les mans. Ni tampoc els polítics ho poden tot. Hi ha problemes humans molt profunds que no tenen fàcil solució. Sóc conscient que avui, amb el nom de "marginats" he posat en un sol sac quasi tots els grans problemes de la nostra societat. Així és fàcil engendrar un sentiment de culpabilitat col·lectiva que pràcticament no té solució, em direu.

Sí. Ja ho sé. I sé que és condició d'aquest món aspirar a la utopia de conviure, malgrat tot, amb alguna misèria.

Però deixeu-me dir una cosa. Si prenem com a termòmetre allò que es podria fer pels marginats i no es fa, haurem d'arribar a la conclusió que vivim en una societat bastant egoista, en què ni la democràcia porta canvi de demostrar una capacitat política d'altura, ni el cristianisme dona els fruits que li són essencials.

I nosaltres mateixos, encara que afectats, potser, per alguna marginació, no som capaços de fer allò que és fonamental per a la promoció d'una societat: donar la mà al que tenim al costat i fer-lo participar d'algun valor que posseïm probablement en abundància. Perquè ningú és pobre ni ric del tot.

La Seu d'Urgell, 27 de maig de 1980

JOAN, Bisbe d'Urgell

Una senyora que havia participat en una peregrinació

Tarragona: Els metges de Lourdes demanen informes sobre una guarició

Tarragona.— Ha tornat de Lourdes la pelegrinació organitzada per l'Hospitalet de la Nostra Senyora, i presidida pel Sr. Arquebisbe. Foren unes 700 persones les que anaren a Lourdes, de les quals unes 80 eren malalts.

El pelegrinatge fou un testimoniatge més de la devoció de la diòcesi a la Mare de Déu de Lourdes. L'Hospitalitat de Lourdes, amb la joia del retorn pels fruits espirituals aconseguits, projecta ja la pelegrinació de l'any vinent, amb la confiança d'arribar al miler de persones.

Acompanyaren els pelegrins, junt amb el Sr. Arquebisbe, el Consiliari de l'Hospitalitat i altres sis sacerdots. Cal remarcar el gran ajut de les infermeres i "brancadiers" que feren possible l'assistència als malalts.

Precisament, el "Bureau Medical de Lourdes" va demanar a l'Hospitalitat un complert informe sobre la guarició, l'any passat, de Teresa Monné, les circumstàncies de la qual romanen vigents encara, i es continua el procés corresponent. La mateixa Teresa Monné va assistir, de nou, al pelegrinatge diocesà, tot i que aquesta vegada, en lloc de malalta, ho féu com a infermera...

Tres nous sacerdots a Tarragona

L'arxidiòcesi de Tarragona compta amb tres nous sacerdots. L'Arquebisbe Doctor Pont i Gol, va conferir el Sagrament de l'Orde Sacerdotal als diaques Armand Carbonell i Bergès, Joan Anton Cedó i Perelló, i Manel Morgades i Rosell, els quals foren acceptats al presbiteri de l'Església de Tarragona.

La cerimònia, amb una nombrosa participació, es celebrà a l'església parroquial de Sant Pau. Així mateix, foren admesos al clergat els candidats Joaquim Fortuny i Vizcarro, Joaquim Gras i Mingueu, i Josep Queraltó i Serrano. Els tres nous sacerdots serviran, a partir d'ara, les comunitats religioses de Santa Coloma de Queralt, la parròquia tarragonina de Sant Pau, i Maldà.

Teatre medieval a la Selva del Camp

Han començat els treballs de muntatge del "Misteri del trànsit e Assumpció de Madona Santa Maria", peça teatral anònima conservada

a l'arxiu parroquial de la Selva del Camp. Aquesta obra fou trobada per Mn. Pié el qual en féu una transcripció, i la publicà a la "Revista Artística i Arqueològica" de Barcelona.

El mateix Mn. Pié situa aquesta obra al segle XIV. Es gairebé tota musicada amb melodies gregorianes i polifonia molt primerenca. Hom preveu presentar-la al temple parroquial al dia de la festa de la Mare de Déu d'agost. S'aprofitarà aquesta avinentesa per a fer una reedició del text. El muntatge de l'obra és un treball de l'Schola Cantorum de la parròquia i del grup de teatre de la Defensa Agrària de la Selva del Camp.

Primera comunió i confirmació

Monsenyor Pont i Gol ha remarcat "una diferència entre la 1ª comunió i la confirmació".

"La diferència diu el Prelat- és que la Primera Comunió, desde temps, en l'aspecte social de la festa, va en augment progressiu en detriment, moltes vegades, de l'aspecte religiós, fet que no es dona en la confirmació. La pressió social del costum és massa vegades, la causa molt determinant de la celebració; això fa que perdi l'espontaneïtat i llibertat que haurien d'aportar-hi motius de fe. En molts indrets es té la impressió que existeix tota una indústria establerta per la societat de consum al voltant de la 1ª comunió. I les primeres víctimes són les famílies de posició humil que per no quedar malament, es veuen obligades a unes despeses desproporcionades".

Per últim, fa veure la diferència important que existeix entre la celebració d'aquestes dos sagraments: "Em refereixo diu- a la forma pràctica de celebrar. En la confirmació, si més no fins ara, gràcies a Déu, no s'han donat aquelles circumstàncies de tipus social que, en part, desfiguren la Primera Comunió. Res de vestits, ni banquets, ni de festa social. Enamora contemplar, en les nostres confirmacions, els joves i adolescents, que han fet un o dos cursos de catequesi, acostarse lliurement al Sagrament per fer la seva opció i promesa d'iniciar la vida pels camins de l'Evangeli. La festa acostuma a resultar vibrant i alegre. Es un impacte pels que reben el sagrament, pels pares, padrins i un gran sector dels feligresos".

Josep Sabaté.

Lleida: en la mort de Mn. Vallès

Mossèn Josep Vallès i Gort morí a Lleida el passat 12 de juny. Home com n'hi ha pocs i sacerdot de cap a peus, era persona molt estimada i respectada per tothom. Tots hem sentit la seva mort que s'esdevingué després d'una llarga malaltia, dolença però, que no va rompre el seu temperament d'home sever i auster vers ell mateix.

Molta gent es dol de la mort de Mn. Vallès, sobretot els nens, els avis i els pobres que sempre van ser els seus millors amics. Beneficiat a la seu de Lleida, els diners de què disposava mai no eren per ell, se li escolaven de les mans vers allà on hi havia una necessitat.

Mn. Vallès havia estat rector del Seminari de Lleida, vicari i rector en diverses parròquies.

Manresa: bona tasca de les religioses "Avemaries"

La Congregació coneguda per les **Avemaries**, va celebrar a Manresa el ler Centenari del naixement a València del seu fundador, el sacerdot Miquel Fenollera i Roca.

Les aules que s'instal·laren a la casa del Dr. Gomis, a Manresa, aviat resultaren petites. Es feren modernes ampliacions que avui ja tornen a ser insuficients. Tot amb tot, en el nou col·legi de quatre plantes, actualment s'hi fan els vuit cursos d'E.G.B., unes 300 alumnes i als locals de l'antiga Escola Parroquial hi ha el nivell pre-escolar, a uns 165 nens, entre 2 i 5 anys.

També les activitats pastorals de la Parròquia, com són la catequesi, joventut, litúrgia, cor, etc. hi prenen part d'una manera activa.

Bisbats i moviments

Ultreya diocesana a Tortosa

S'ha celebrat a Tortosa l'ultreya diocesana de Cursets de Cristianitat. Després de l'exposició de la corresponent ponència, alguns dels assistents van exposar llurs pròpies vivències apostòliques.

El senyor bisbe, després d'insistir en la vivència de l'esperit de comunitat, va recordar l'obligació d'evangelitzar tothom. Com a cloenda de l'acte, i a la Catedral, el senyor bisbe va conferir l'orde sagrat del diaconat a un antic assistent dels Cursets i a dos joves fills de cursetistes.

Gandesa: trobada dels Equips de la Mare de Déu

Tingué lloc a Gandesa, el cor de la Terra Alta, assistint-hi unes 45 parelles i 5 consiliaris.

L'acte comptava amb la presència i l'estímul del P. Manuel Iceta, consiliari superregional dels Equips, que desenrotllà el tema "Nostra Senyora dels Equips", donant peu, després, al treball per equips i al consegüent col·loqui.

Un clima de fe, il·lusió i optimisme va ser la tònica de la trobada que finalitzà amb els millors desigs d'anar seguint això que fins ara ja s'ha assolit.

XVII Assemblea de la Fraternitat de Malalts

Tingué lloc a darrers de juny al col·legi La Salle iniciant-se els actes amb la recepció dels participants. Després el Dr. Raúl Albán, presentà la ponència "Rehabilitación orgánica i

sicològica de los minusválidos". L'acte del matí va acabar amb la celebració eucarística i el dinar de germanor. A la tarda la coral "Unió Manresana" interpretà un escollit concert, i es donaren per últim, les oportunes consignes cara a la bona marxa de la Fraternitat.

700 participants en un recés de Lleida

Homes, dones i joves de la diòcesi de Lleida, a la ratlla d'uns set-cents, van participar en el XXXV Recés Extraordinari Diocesà de Lleida. La trobada es va fer a la Seu Vella el dia 1er de juny. De manera ininterrompuda fa uns 35 anys que aquest recés es va celebrant, convidant a la reflexió, revisió de la vivència cristiana i testimoni de la fe en Jesucrist; es convoca tothom de la diòcesi.

La pastoral familiar, matrimonial i pre-matrimonial ha estat tema moltes vegades aquest mateix any, en més d'una reunió del Consell Diocesà de Preveres.

Exercicis Espirituals per als preveres

Enguany la tanda d'Exercicis Espirituals per a sacerdots, organitzada per la Delegació permanent, tindrà lloc al Seminari els dies 25-29 d'agost. La dirigirà el P. Lluís Lladria, S.I., mallorquí, professor de la Universitat de Comillas a Madrid. També a la casa d'Exercicis de Sant Ignasi (Dr. Amigant, 31, Barcelona, tel. 203 88 62) i a la Cova de Manresa (tel. 874 00 50) dels dies 1 al 28 de setembre hi haurà tandes d'Exercicis de mes.

Unes sessions obertes a tots els frares,
per primera vegada

Vicenç Modrego, elegit provincial dels franciscans de Catalunya

BARCELONA.— Divendres passat, dia 4, es va cloure a Barcelona el Capítol Provincial dels franciscans de Catalunya. Les sessions foren

denses, però al mateix temps molt animades i fraternals, perquè hi han pogut assistir i intervenir —tornant als temps de sant Francesc— tots els

frares, fossin membres del Capítol o no. Entre altres qüestions que ha estudiat l'assemblea, cal esmentar la pregària, el treball, economia i pobresa, missions, parròquies i col·legis, moviments d'espiritualitat franciscana i seglar, institucions socials, noves experiències en el món laboral, etc.

Els franciscans a Catalunya formen una província autònoma, amb més de cent frares, a més dels qui dirigeixen parròquies i col·legis a la República Argentina i un grup de missioners a la selva boliviana del Camiri.

Ha resultat elegit com a nou Provincial, fra Vicenç Modrego; per Vicari provincial, fra Jaume Codinachs, i per consellers, Francesc Vilà, Antoni Benseny, Josep M.ª Massana, Josep Gendrau i Manuel Prades. Ara el nou govern de la província haurà de cobrir les places superiors locals i la resta de responsables que preveuen les lleis de l'orde.

El P. Vicenç Modrego, nou provincial dels franciscans, amb el grup de consellers, que col·laboren amb ell en les tasques de govern de l'Orde a Catalunya.

1.500 peregrins connectaren amb el missatge de Bernadette

BARCELONA.— S'ha portat a terme una peregrinació a Lourdes del 24 al 29 del passat mes de juny composta per 1.170 peregrins sans i 330 malalts, procedents de la capital i de les diferents comarques de l'arquebisbat, sumant tots plegats 1.500 peregrins, que omplenaven tres trens i un autocar. La presidiren el Sr. Cardenal-Arquebisbe, Dr. Jubany i el bisbe auxiliar Dr. Guix, acompanyats de 16 sacerdots. Hi donà una nota de vida i sentiment humà-cristià la presència de 195 joves, infermeres i "Brancadiers" i un grup d'una vintena d'infants, entre els 4 i els 10 anys, acompanyats de llurs mares.

A part de la presència impressionant dels 29.200 pelegrins procedents de diferents països, majorment de França, Itàlia, Bèlgica i Irlanda, aquesta vegada cridava l'atenció els nombrosos pelegrins espanyols —4.224— vinguts de Toledo, Cuenca, Albacete, Palència i Sant Sebastià, presidits pels seus respectius pastors. També hi donà una nota de color la presència de 350 nigerians, alts i fornits, i uns grups nombrosos d'indis "pells roges" i japonesos, vestits amb les seves típiques indumentàries.

D'acord amb el tema proposat,

tant en les allocucions preparatòries durant el viatge, mercès a la sonorització del tren, com en la predicació, com en les conferències, com en les suggerències fetes en els diferents actes de culte, s'ha presentat la generosa disponibilitat de Sta. Bernadeta vers l'Eucaristia i els saludables efectes que aquesta produï en el seu esperit, com foren la vivència de Crist en la seva vida, la seva capacitat d'amor als germans, especialment als malalts i als pecadors i la superació dels seus sofriments físics i morals amb pau, silenci i alegria.

Avisos i Comunicats

Exercicis espirituals a la cova de Manresa

De l'1 al 10 d'agost el pare Oriol Tuñí, SJ, dirigirà una tanda d'exercicis per a seglars i religiosos que desitgin una experiència d'oració. Es basaran en el tema "Pregar, en l'evangelí de Joan".

Del 8 de setembre al matí fins al 13 del mateix mes a la tarda, el pare Josep M. Rocafiguera, SJ, donarà una altra tanda d'exercicis a sacerdots. El lloc serà la casa d'exercicis de la cova de Sant Ignasi. Els sacerdots que desitgin fer tot un mes sencer d'exercicis el podran fer també a la casa de la cova de l'1 al 30 de setembre, dirigits pel pare Jaime Roig del Campo, SJ. La pensió i matrícula costa 22.000 pessetes. Informacions: apartat de Correus, 12. Tel.: 872 04 22. Manresa.

Exercicis del bisbat de Vic

El bisbat de Vic ha organitzat dues tandes d'exercicis per a aquest estiu. Són per a matrimonis o persones soles. L'una es farà a la casa d'Hostalets de Balenyà, del 30 de juliol al 3 d'agost; i l'altra a la casa d'Espiritualitat de la Gleva, del 10 al 14 d'agost. L'entrada serà a les 8 del vespre i la sortida a les 6 de la tarda dels dies esmentats. Per a inscripcions, adreçar-se a la delegació diocesana d'Exercicis: Santa Maria, 1, Vic (Telèfon 886 06 55), o bé a la parròquia de cadascú.

Curs internacional del cant gregorià

Del 14 al 24 de juliol se celebrarà al monestir de Santes Creus el tercer curs internacional de cant gregorià, organitzat per l'Obra Cultural Santes Creus. Hi col·labora la direcció general de Música i Teatre del Ministeri de Cultura. Aquest curs coincidirà

amb la celebració del cicle de concerts d'estiu.

Hi intervindran com a professors Paul Kirschoffer, president de la Union Sainte Cécile, d'Strasbourg; Gérard Grasser vice-president de l'agrupació esmentada; Armand Fischer, instructor de direcció coral "A Coeur Joie"; i Lluís Virgili i Farrà, professor de tècnica vocal i de cant gregorià.

Conferències sobre Sant Benet

Amb motiu del quinzenès centenari del naixement de sant Benet ha començat a la basílica de Montserrat un cicle de conferències. El benedictí Bernabé Dalmau en pronuncia tres sobre el tema "Qui és sant Benet?" els dies 4 de juliol, 8 d'agost i 19 de setembre. El monjo Cebrià Pifarré parla del tema "Sant Benet, fundador en temps de crisi", els dies 10 de juliol i 13 d'agost. Miquel Estradé, també monjo de Montserrat, tractarà el tema "Sant Benet, home de pregària" els dies 17 de juliol, 21 d'agost i 10 de setembre. Finalment, el monjo Alexandre Oliver clourà el cicle amb sengles conferències sobre el tema "Sant Benet, patró d'Europa" els dies 29 de juliol, 29 d'agost i 5 de setembre. Totes les conferències començaran a dos quarts de vuit del vespre els dies esmentats.

COLEGIO SALVADOR

Centro seglar mixto.
Parvulario, EGB y BUP
Homologado (exámenes
mismo colegio)

Media pensión, externado,
internado y acompañamiento
autocar.

Zona alta ciudad,
muy saludable

C. Teodoro Rovira, nº 1 (torre)
(tocant a Avinguda Tibidabo)
Telèfons 247.01.10

VIATGES COSMOS

Tot l'any al seu servei a
les oficines de:

Enric Granados 19-tel. 253 11 03
Granvia 654-tel. 302 47 22
Passeig Valldaura 266-tel. 233 39 02
obertes de Dilluns a Divendres de 9 a
13.30 h. i de 16 a 19.30 h.

Reserves de passatges d'avió,
vaixell, tren i línies d'autocars.
Reserves d'hotels i apartaments.
Cotxes de lloguer, lots, Trans-
fers. Reserves per a Creuers, per
mar i aire. Viatges de llargues
distàncies. Excursions, pelgri-
natges, Assegurances de vida,
equipatge, assistència. Cursos
d'Idiomes, Congressos, Festivals
Cursos d'Esquí, Equitació, etc.
Informació gratuïta d'itineraris.
Ajuts per a organitzar el seu
viatge particular de celebració,
Noces, etc. Corresponsals a tot
el món. Una completa organit-
zació internacional.

Carta oberta als subscriptors i lectors (II)

Amics:

La setmana passada us vaig escriure una primera carta parlant-vos dels moments difícils pels que passa la nostra publicació. La reacció immediata d'alguns de vosaltres, renovant la subscripció i subscrivint accions ens emociona i ens encoratja. Us ho remerciem de cor.

Ara toquem ben bé la realitat del que tantes vegades hem dit, i alguns potser no creien: —"Al darrera de CATALUNYA CRISTIANA no hi ha ningú".— Més ben dit, sí, hi sou vosaltres els subscriptors i els lectors. No ens deixeu sols!

Fins ara hem fet el més difícil: Fer que CATALUNYA CRISTIANA sigui una realitat en la vida eclesial i cultural de casa nostra. Hem muntat l'empresa editora amb utilitat moderna, hem lograt un públic que moltes publicacions ens envegen, s'ha establert la xarxa comercial i sobretot s'ha format l'equip de professionals i col·laboradors competents.

El que no podem fer, puix que no som rics, és finançar l'any llarg de llençament en el qual les pèrdues són inevitables. La nostra riquesa, com en el moment en què només es tractava d'un projecte, sou vosaltres. I estem segurs que ho continuareu essent ara que CATALUNYA CRISTIANA és ja una realitat.

Joan E. Jarque i Jutglar
Director

La vostra triple contribució:

- 1.— Subscriure, potser per segona vegada, algunes accions de 1.000 ptes.
- 2.— Renovar ben aviat la vostra subscripció els que no en teniu domiciliat el pagament.
- 3.— Obtenir alguna subscripció nova entre els vostres amics.

Butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm.....a CATALUNYA CRISTIANA
renovar la meua subscripció
Nom i cognoms.....
Adreça.....Població.....D.P.....
☐ Trameto les 1.500 ptes. per gir postal.
☐ Incloc un taló barrat per aquest import.
☐ Prego el Banc/ Caixa.....
Agència.....
que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova
ordre, en la meua llibreta/compte n.º.....
Lloc.....Data.....
Signatura.....

Butlleta de reserva d'accions

de bons de fundador

El sotassignant.....
amb domicili a.....
Població.....Telèfon.....
sol·licita la subscripció de.....reserva d'accions/bons de fun-
dador (passar ratlla sobre el que no convingui) d'Edicions Terra Nostra
S.A.
☐ Incloc un taló barrat per valor de ptes.
☐ Trameto un gir postal per valor de ptes.
☐ Prego el Banc/ Caixa.....
Agència.....
que se serveixi carregar al meu compte/llibreta n.º.....
el rebut corresponent que els presentarà per al cobrament,
Edicions Terra Nostra S.A.
Lloc.....Data.....
Signatura.....

“Des de la concepció”

54 associacions reclamen el dret a la vida

MADRID.— Un total de cinquanta-quatre associacions, que representen a més de cinc milions de persones, han fet públic un manifest reclamant el dret a la vida des del moment de la concepció. Totes aquestes associacions aconfessionals s'han constituït en una coordinadora en favor del prenatal, que s'anomena “Primer Dret”.

El manifest diu el següent:

“Les associacions sotasignades, convençudes que tot ésser humà, des del moment de la seva concepció, té la dignitat i els drets inherents a la persona humana, fundats en una llei moral objectiva i independent de l'arbitri o pacte dels homes, acorden manifestar i proclamar, entre d'altres, els següents criteris fonamentals:

1.— En el moment de la concepció comença una nova vida humana, distinta de la dels pares, amb entitat genètica pròpia i exclusiva.

Des d'aquest moment fins a la mort natural, no es produeix cap alteració biològica en l'ésser humà que afecti la seva essència: tots els canvis i transformacions que sofreix (nació, naixement, etc.), només afecten a les seves condicions o formes d'existència.

2.— El dret positiu i els poders públics han de reconèixer la condició humana del nou ésser des del moment de la concepció, així com garantir la protecció de la seva vida i altres drets fonamentals, qualssevol siguin les opcions polítiques i ideològiques predominants.

3.— La proclamació del dret a la vida del prenatal no és atribuït exclusiu d'opció ideològica o concepció religiosa, ja que és el primer dret humà i, com a tal, no subordinable a les diverses interpretacions de la natura i de la història.

4.— La societat, els grups socials de tota mena, i els poders públics, han d'assumir la tasca d'alliberar a la dona de pressions culturals, socials i materials que l'incitin a l'avortament, i han de promoure en conseqüència la consciència social i les accions adequades per a ajudar a les gestants a superar els problemes que les acuten.

Les famílies nombroses de València ho denuncien

“Els ajuts a la família no assoleixen la categoria d'una almoïna”

VALÈNCIA.— Sota l'epígraf “L'ajuda familiar és la nostra vergonya nacional”, el Butlletí de l'Associació Valenciana de Famílies Nombroses publica una nota en la que es presenten les diferències entre les ajudes que presten els governs d'Espanya i Alemanya a les famílies.

Concretament, la nota aporta d'ambdós països les següents xifres: ajuda per un fill a l'Alemanya Federal, 1.975 ptes. i a Espanya, 250; dos fills, 5.135 i 500; tres fills, 10.835 i 750; quatre fills, 15.635 i 1.250; cinc fills, 20.885 i 1.562; sis fills, 26.185 i 1.875.

A l'ensem, el Butlletí fa les següents consideracions:

—La protecció a la família és un deure que, per estar recollit expressament en les respectives constitucions, obliga inexorablement al seu compliment, tant a l'Alemanya Federal com a Espanya. Hom veu, però, la forma amb què es compleix als dos països.

—A l'Alemanya Federal, hi ha una real protecció. A Espanya no s'assoleix ni la categoria d'una almoïna.

—Que reflexioni el senyor Abril Martorell, valencià, pare de família nombrosa i responsable màxim de la política econòmica, respecte del problema que es planteja a la seva llar si, amb les esmentades xifres, estiguessin limitats els seus ingressos al salari mínim legal, o al subsistiment, o, el que és pitjor, al que ve després d'esgotat aquest sense haver trobat treball.

Carta al president del Govern

Per altra banda, el Butlletí inclou una carta del seu director,

L'administració els ignora.

Francisco Jiménez Puig, adreçada al president del Govern, en la qual, entre d'altres coses, diu:

“Vostè assumí la presidència del Govern perquè a les urnes aconseguí la majoria el partit polític que representava. El programa electoral que presentaren incloïa la defensa de la família i la protecció de la mateixa en tots els sentits.

Greu és la responsabilitat que li pertoca, senyor President, car ja és hora que la família espanyola vegi quelcom concret i no ha vist res positiu, ans al contrari.

L'article 39 de la Constitució diu que “els poders públics asseguren la protecció social, econòmica i jurídica de la família”. Vostè sap molt bé que aquestes drets reconeguts per la Constitució, o es plasmen en una llei o no serveixen per a res”.

La protecció a la família, a la paperera

“El projecte de Llei de Protecció a la Família ha sofert un nou

retràs, o qui sap si hom no l'ha llençat a la paperera. La callada per resposta. Encara sort que no ens ha volgut prendre el pèl, com els governs anteriors, amb evasives i excuses d'aquesta mena: “L'ajuda a la família ha de contemplar-se des d'una perspectiva més àmplia...; dintre de la política econòmica establerta...; previ i detallat estudi...; no sols cal augmentar les prestacions...; sinó una recerca de solucions adequades a la institució familiar...; peça bàsica de tota societat humana...”.

Les famílies espanyoles, molt especialment les famílies nombroses, li diem, senyor President, amb tot el respecte i amb tota l'energia que tefim dret a adoptar en aquest assumpte que, farts de paraules volem fets! Pensa el seu Govern seriosament ingressar a la CEE? No crec que els treballadors francesos, belgues, alemanys... es conformin a percebre aquí a Espanya 250 ptes. per fill i mes. Quina solució

tenen pensada per al moment d'aquesta llibertat de desplaçament dels treballadors d'uns Països als altres, dintre d'aquesta comunitat?”

Demandes

“El mínim que podem demanar-li, senyor President, és una explicació clara, senzilla, de quina és la seva política de defensa de la família. Ens ho diu en ‘cristià’, no amb xifres macroeconòmiques ni de diàleg Nord-Sud.

1.— Serà penalitzada econòmicament a Espanya la constitució d'una àmplia família?

2.— Resultarà vergonyant defensar públicament la protecció econòmica per a majors càrregues familiars?

3.— Es projecta mantenir la ‘vergonya nacional’ de les 250 pessetes, per a conduir a situacions extremes a la família àmplia ja constituïda?

4.— L'importa quelcom al Govern que el Congrés dels Diputats aprovés per unanimitat, el dia 31 de maig del 1978, l'augment d'aquestes miserables 250 ptes. per fill i mes?

5.— Sincerament, ha pensat personalment que els Presupostos Generals de l'Estat contemplen un augment d'aquestes prestacions a la família, ensems que un tractament més just i humà en l'Impost de la Renda, als qui més càrregues i problemes tenen per a portar endavant una família?

Confïem, senyor President, en que estarà d'acord en que mereixem una resposta. És, si mes no, el que li podem demanar a un sistema polític democràtic”.

Teletips

“Criticar a l'Església amb amor”

Mons. Cases ha dit sobre Santa Catalina de Siena, de quina mort se celebra el IV centenari: “Tingué un amor apassionat a l'Església. Estimà l'Església en la seva doble realitat, espiritual i humana, santa i pecadora. No estalvià la crítica per als seus membres, però sempre criticà amb amor”.

“Tingué —diu el Prelat— dues idees fonamentals: l'íntima unió entre Crist i l'Església, i el convenciment de l'absoluta incorruptibilitat de l'Església en la seva missió salvadora”.

Agermanament entre guàrdies i gitanos

A Espanya, l'Apostolat dels Gitanos ha organitzat una “festa” reunint gitanos i policies, dos grups jutjats fins ara com a irreconciliables.

Després de la projecció d'un film s'ha encetat un diàleg sincer i fructuós. Properament, policies i gitanos s'oposaran en un partit de futbol.

Dos joves es casen i marxen a les missions

Dos joves madrilenys, Clemente Puerta i María José Vázquez fa poc esposats, sortiren de seguida cap a una missió de l'Equador. El marit és delineant i la muller Professora d'EGB. El proppassat diumenge parlaren a totes les misses d'una parròquia madrilenya exposant la naturalesa de llur vocació missionera seglar i sol·licitant ajuda espiritual i material per al seu futur treball a la missió de Pastaza (Equador).

Els “focolaris” organitzen tres “mariàpolis”

L'Obra de Maria, o Moviment dels “Focolaris”, ha organitzat per a aquest estiu tres “mariàpolis”, amb el lema “L'hora de la Caritat”. Dues s'esdevindran a Salamanca del 28 de juliol a l'1 d'agost i del 3 al 7 d'agost; l'altra a la Seu d'Urgell del 2 al 6 d'agost. El Moviment dels “Focolaris” és un

moviment d'espiritualitat i apostolat que nasqué a Itàlia, fundat per Chiara Lubich.

Reglamentar l'accés als cinemes “S”

Davant la persistència i no regressió de manifestacions públiques eròtiques pornogràfiques a les cartelleres dels cinemes, Acció Familiar, constituint-se en portanveu dels seus milers d'afiliats, ha fet pública una nota de peticions al Govern acollint-se als articles 18.1 i 20.4 de la Constitució en els següents termes:

Que es reglamentin les sales de projecció d'espectacles classificats “S”, amb un rigorós control d'entrada, mitjançant DNI, requisit que no es compleix actualment, sobretot als cinemes de barris perifèrics.

Que es creïn cinemes familiars mitjançant sol·licitut explícita de les empreses, en quines sales s'exhibiran únicament pel·lícules aptes per a grans i petits (no necessàriament infantils) i on es prohibiria la projecció de “trailers” o curts de pel·lícules “S”, cosa que actualment succeeix en sessions classificades “per a tots els públics”.

PLANES (Planoles) MAGNÍFICS APARTAMENTS DUPLEX

100 m2 - 3 dormitoris - cuina equipada - menjador living-llar de foc amb parquet - Parking - TOT GRAN QUALITAT

ACABATS DEL TOT

MERAVELLOS PANORAMA! Només a 125 Km. de Barcelona Al cor del Pirineu - Ideal per a l'estiu, i punt de partida a les properes pistes d'esquí, a l'hivern.

3 milions + Hipoteca fàcil plaços.

INMOBILIARIA ALBÉN - Balmes 357 - Tel. 211 41 49

Vistes a l'obra: PERMANENT

APARTAMENTOS

PLANES

PLANOLAS

"Segona generació"

El bisbe de Solsona visità als espanyols del Benelux

BRUSSEL·LES.- Han estat sempre bisbes catalans els que vingueren de visita pastoral per aquestes terres:

Mons. Pont i Gol, de Tarragona; el bisbe Joan, d'Urgell -molt estimat en la regió flamenca pel seu desenvolupament i contactes personals-; i ara el bisbe Miquel de Solsona, que, dels dies 3 al 13 de juliol, realitzà una visita pastoral al BENELUX, com a encarregat d'aquesta regió d'Europa central, per la Comissió Episcopal d'Emigració.

Es reuní amb els missioners d'emigrants i administrà el sagrament de la confirmació al jovent allí preparat. Va poder veure el treball apostòlic que realitzen les missions espanyoles als tres esmentats Països, i com funcionen les comunitats en ordre a la pastoral i l'acció socio-cultural.

El bisbe Miquel va venir amb el seu secretari Mn. Fermí Manteca i Mn. Alfons Busto, de Tàrraga; també amb el diaca Joan Esteve: tots ells solsonins; com a capella d'emigrants es trobà a Mn. Josep Maria Lucas, barceloní dels "Josepets".

Les missions d'emigrants, a l'exterior, es troben ara, davant la integració de la segona generació: com un pont entre allò que deixaren els seus pares (Espanya) i el que, en el moment present viuen i conviuen a l'encontre d'una nova Europa que naixerà de totes aquestes noves generacions d'emigrants d'arreu del món.

J. M. L. Sanmartí
Genk, Bèlgica

En la beatificació de cinc americans del Nord i del Sud

Un canvi en la pregària demanava justícia social i posar fi a l'onada d'assassinats

Roma. - Un religiós de Guatemala, el pare Revilla, ha causat sensació en els medis latino-americans de Roma en modificar el text en castellà de la pregària dels fidels que ell llegí durant la cerimònia de beatificació dels cinc americans del Nord i del Sud, per Joan Pau II.

Només els pelegrins de llengua castellana entremig dels 25.000 que eren presents a la cerimònia, se n'adonaren, en llegir el text litúrgic que els fou donat amb l'addició referent a Guatemala. "Després del que s'ha fet entendre al Papa a Saint-Denis, això és com aigua beneïta" ha comentat simplement un prelat francès que va adonar-se de la substitució del text durant la cerimònia.

La pregària dels fidels en castellà llegida pel P. Revilla es llegeix com segueix segons l'opuscle lliurat als peregrins: "Por la Santa Iglesia de Dios para que el Señor la conserve en la unidad y en la paz, y para que los pueblos en los que nacieron, vivieron y trabaja-

ron los nuevo beatos, se inspiren en ellos, sigan sus ejemplos y vivan coherentemente su fe".

Tal com enregistra el micro de Ràdio Vaticà, el text següent ha estat inserit en la pregària: "Por Guatemala, para que encuentre la concordia social, por la justicia en libertad, por las supremas autoridades aquí presentes, para que corten la ola de martirio de sacerdotes, misioneros y líderes cristianos que intentan continuar la labor en la que se destacó tanto el hermano Pedro y para que los pueblos en los que nacieron, vivieron y trabajaron los nuevos beatos se inspiren en ellos, sigan sus ejemplos y vivan coherentemente su fe".

L'Episcopat denuncia la tortura

Segons els bisbes catòlics de Guatemala, la vaga de terror que

flagella aquest país ha adquirit unes dimensions indescriptibles. Ràdio Vaticà acaba de difondre una carta pastoral dels bisbes de Guatemala, en la qual els bisbes condemnen la violència que el país sofreix i que provoca víctimes entre els sacerdots i els missioners.

"Es mata, la gent desapareix, es tortura. Al costat d'això hi han encara altres formes de violència, com la difamació, la denúncia i la manipulació de l'opinió pública pels mitjans de comunicació, declaren els bisbes, que afirmen que la pèrdua dels vertaders valors està a la base del terror.

Pel que fa a l'Església, no ha deixat mai de declarar que la justícia, la veritat i l'amor al próxim són del tot necessaris per a la solució dels problemes.

D'altra banda, un gran nombre de sacerdots, religiosos i catequistes del costat del sud, de l'oest i del nord de Guatemala han estat amenaçats de mort per uns grups anti-comunistes, ha afirmat a Guatemala City la comissió nacional de "Justícia i Pau".

Xile

Pinochet es reuní amb membres de l'episcopat

Santiago de Xile. - El President del govern xilè, general Pinochet convidà a un dinar de treball a representants de l'episcopat. Un portaveu de l'Església va comunicar seguidament que la conversa s'havia dut a terme de "manera completament positiva". Es tractà d'un "diàleg entre persones ben educades que havia de donar bons fruits a ambdues bandes".

Intervingueren en la conversa a més del President i del general Francisco Gormaz Stock, el president de la Conferència Episcopal Xilena, Mons. Santos, bisbe de Valdivia; el secretari de la Conferència Episcopal, Mons. Valenzuela, bisbe de San Felipe; el bisbe de Valparaíso, Mons. Tagle i el vicepresident de la Universitat Catòlica, Mons. Jorge Median.

Polònia

Les vocacions fan necessari un nou seminari

Varsòvia. - Vuit mesos més tard del començament dels treballs d'excavació, el cardenal Wyszyński ha beneït la primera pedra del nou Seminari Major de l'arxidiòcesi de Varsòvia. D'ençà del seu nomenament davant l'arxidiòcesi, el cardenal Wyszyński ha fet el que ha calgut per realitzar aquesta obra.

S'ha procedit als càlculs tècnics i fet els plànols i àdhuc s'han anat reunint els materials sense tenir encara el permís de construcció. No ha estat fins el 7 d'octubre de 1977 que les autoritats han insinuat la possibilitat d'obtenir el permís.

Una nova construcció es preveia indispensable. El seminari actual, emplaçat al carrer Krakowskie-Przedmiescie en l'antic convent dels carmelites descalços, ja feia molt de temps que era massa reduït. El nombre dels aspirants al sacerdoti ha anat augmentant -avui n'hi han uns doscents cinquanta-. L'antic seminari del centre de la ciutat no és suficient per donar cabuda a tots.

Consagració de Mons. Heckel

"No tingueu por d'un bisbe jesuïta"

Estrasbourg. - "No tingueu por d'un bisbe jesuïta. A l'escola de sant Ignasi i de la seva Companyia fraterna s'assoleix un coneixement cordial de Jesucrist, un afecte evangèlic per l'home, una disponibilitat particular en servir la solidesa de la fe i el ministeri universal del Successor de Pere, el respecte a la gràcia divina que treballa, no pas en sèrie, sinó per crides molt personals" ha declarat monsenyor Roger Heckel, en el curs de la seva allocució pronunciada en l'avinentesa de la seva consagració episcopal com a bisbe auxiliar d'Estrasbourg.

Japó

Bateig de l'esposa de l'ambaixador a la Santa Seu

El Vaticà. - La senyora Naoko Suganuma, muller de l'ambaixador del Japó a la Santa Seu, ha rebut el baptisme, essent-li imposat el nom de M.ª Emília. La senyora Suganuma, va estudiar en un col·legi anglès de Toquió i fa un temps va prendre la decisió d'ingressar a l'Església catòlica després d'un intens estudi i d'haver assistit freqüentment a la celebració de l'Eucaristia en temples catòlics.

Fa poc li han dedicat una capella

La fundadora de les Esclaves, venerada en un santuari austríac

La fundadora de les Religioses Esclaves del Sagrat Cor tindrà una capella a Mariazell (Austria).

Mariazell -situat a la província austríaca d'Estíria- és el santuari de més anomenada de la Verge, a l'Europa central. És el centre espiritual i religiós dels pobles catòlics a la regió del Danubi.

L'any 1200 el margrave Enric Vladislav de Moràvia, va construir la primera església per a la "Mater Gentium Slavorum", en agraïment d'haver-se guarit d'una greu malaltia.

Mariazell ha restat associat fins avui als pobles catòlics de l'Europa central i oriental i la història de romiatges a Mariazell forma part de la història de l'Occident cristià. Emperadors, reis i prínceps de totes les nacions europees han visitat Mariazell en el curs dels segles.

El Santuari està instal·lat al mig d'un magnífic país muntanyós. La seva forma actual és l'obra del cèlebre arquitecte italià Domenico Sciascia del segle XVII. Els grans artistes de la seva època anaven creant la decoració interior i feien de l'església -enlairada a basílica el 1907- un dels edificis més formosos d'estil barroc, de l'art cristià.

Mariazell, si bé les arrels de la seva atracció es fonen amb el passat -compta amb una història de set segles- la gran Mare de Déu a Austria ha arribat a ser, avui més que mai, un símbol de la viva fe cristiana.

Avui Mariazell obre les portes a una Santa espanyola, a la Santa canonitzada que ha viscut més temps durant el segle XX, la Fundadora de les Esclaves del Sagrat Cor.

Rafaela Ma. del Sagrat Cor, morí el 1925 i l'any 1977 arribava als altars com a Santa.

Pau VI, el dia 23 de gener de 1977, en l'acte de canonització de Rafaela Ma. deia:

"...Estem davant d'una figura peculiar, els rics i múltiples matisos personals de la qual no deixen de causar-nos impressió..." i així deuria impressionar al R.P. prior de l'Abadia i Santuari de Mariazell, el qual, mogut a dedicar una capella als sants del temps present, escollí una Santa espanyola: Santa Rafaela... Segons frase del Prior de Mariazell "...és una santa mística poderosament agraïda..."

Pau VI va dir d'ella: "...que havent arribat tan aviat a l'altra riba de la vida cristiana i consagrada a obtenir la perfecció evangèlica, ens sembla gairebé escoltar la seva veu que ens convida a seguir, d'una manera apta per a

nosaltres, el seu camí de santedat, obert també per a nosaltres..." Vivint profundament l'Eucaristia: sacrifici-banquet-comunió-adoració i el servei als germans en la tasca de l'educació, evangelització i catequesi. Som cridats a viure en una donació eclesial-associant-nos al Crist, en l'obra redemptora per l'Adoració eucarística i l'apostolat, al servei del regne. Santa Rafaela va viure aquesta missió i per això volia que el seu Institut fos universal, talment com l'Església perquè tots la visquéssim.

El 13 de juliol en la inauguració de la Capella de Mariazell, Rafaela, la Fundadora de les Esclaves del Sagrat Cor entra en un nou país: Austria.

El dia 5 d'aquest mes, en una senzilla cerimònia, però solemne, es feia lliurament de la reliquia de la Santa que es quedarà a Mariazell.

L'acte tingué lloc en el Col·legi de les Religioses, Rambla de Catalunya, 83, amb l'assistència de l'Ambaixador d'Austria a Espanya, Dr. Wolfgang Schallenberg, el Cònsul general d'Austria, Dr. Kurt Zechner, el sr. director general del Turisme per Espanya, Portugal i Hispanoamèrica, Dr. Oskar Dignoes, el Sr. Hofrat der Landesverkehrsamt d'Estíria, Dr. Josef Gaisbacher, el portador de la reliquia al Monestir de Mariazell, la senyoreta subdirectora del Turisme de Salzburg, Marlene Haag, el senyor delegat de la Cambra de Comerç d'Austria a Catalunya, Dr. Carl Weigelsperger; també membres de la colònia austríaca a Barcelona i de l'entitat "Amics d'Austria", així com delegacions del Tirol, Vorarlberg, Montafon, Viena i Estíria.

Per la banda espanyola el bisbe auxiliar, Dr. Ramon Daumal (en representació del senyor cardenal de Barcelona), representants de tota la Comunitat educadora, religiosa, alumnes, antigues alumnes, professores, pares d'alumnes...

Aquest dia mercès a una Santa espanyola, va sorgir una amistat entre dues comunitats cristianes catòliques d'Austria i Espanya -que com molt bé feu notar en uns mots d'agraïment el Dr. Gaisbacher, els catòlics parlem un mateix llenguatge pel qual no necessitem interprets.

Nova amistat, nous llaços a nivell espiritual i cultural entre Mariazell i el Col·legi Esclaves del Sagrat Cor.

El 13 de juliol novament, aquesta vegada a Mariazell, la inauguració de la Capella amb una bona representació espanyola de religioses, alumnes, alguns pares, antigues...

Una vegada més s'han fet com una realitat en Santa Rafaela Ma. les paraules evangèliques: "Aquell que és humil serà enlairat".

Francisca Lus

Catalunya
crisfiana

Un obsequi
que dura tot l'any

C. Valencia, 244, 1.ª,
Barcelona 7.
Teléfonos: 215.27.39, 215.27.84,
215.28.05, 215.24.33

CASA TORRES

Teixits novetats senyora

REBAIXES

fi de temporada

RETALLS

Passeig de Gràcia, 118

Protegiu la salut familiar
bebent

AGUA **VITAL** DE FOURNIER

de La Garriga

No n'hi pot haver cap altra de millor

Ha estat notícia

(de ABC)

ETA manté les seves exigències

L'organització terrorista basca ETA p-m ha tramès un comunicat a l'agència de premsa francesa AFP, on afirma que només estaria disposada a parar els atemptats contra el turisme si "s'obren vies reals de solució als problemes de l'amistia de presoners i exiliats d'Euskadi; la integració de Navarra al País Basc i l'evacuació de les forces d'ordre públic del territori basc". Una vegada més ETA insisteix en les seves exigències dels famosos punts KAS per a cessar en la seva campanya terrorista.

Catalunya amb un ambient de gran confusió i sense que els dos corrents principals que s'hi han enfrontat hagin salvat, pel que sembla, llurs divergències. Ha estat elegida una executiva monocolor en no haver-hi acord entre "unitaris" i "obreristes". Per altra banda, el plenari de delegats del PSC-PSOE rebutjà qualsevol participació socialista en el govern de la Generalitat, format per membres de Convergència i Unió i independents.

La permanent d'UCD confirma el seu suport a Suárez

Clausura del congrés del PSC-PSOE

S'ha celebrat a Barcelona el segon congrés del Partit dels Socialistes de

La comissió permanent del comitè executiu d'UCD reunida durant deu hores en una finca del ministeri d'Obres Públiques prop de Manzanara el Real, ha fet palès el seu suport unànim a Adolfo Suárez. Aquest suport s'ha manifestat després d'un informe presentat pel president

Suárez i referit fonamentalment a tres aspectes: examen de l'actuació parlamentària del partit; funcionament dels òrgans col·legiats del partit; i convocatòries pròximes.

García Pelayo, president del Tribunal Constitucional

El professor García Pelayo, de setanta-un anys, nascut a Corrales (Zamora), fou elegit president del Tribunal Constitucional, institució que té a càrrec seu la tasca de vetllar per la constitucionalitat de les lleis i dirimir els conflictes que puguin sorgir entre l'Estat i les comunitats autònomes o entre les institucions estatals.

Operació Galàxia: confirmades les penes

El consell suprem de Justícia Militar ha confirmat la sentència dictada pel consell de guerra contra els dos encausats per l'anomenada "operació Galàxia". No ha fet cas, doncs, del desacord presentat pel capità general de la primera regió militar, que demanava un augment de les penes

Punt de vista

Un equilibri perillós

Abans de la pausa estiuenca, una destacada activitat ha caracteritzat la vida política internacional. Mentre Joan Pau II anava al Brasil, el primer ministre francès era a Madrid, feia poc que el canceller Schmidt havia anat a Moscou, i als Estats Units reprenien les converses per tal de posar d'acord jueus i egipcis.

Si mes no, cal parlar d'una política d'assaig d'apropament, de manera que, fins i tot aquelles grans crisis com la d'Iran i la d'Afganistan, tot i llur indubtable gravetat, semblen no arribar mai, internacionalment, al límit de possibilitats, d'incalculables i esfereïdores possibilitats. Sembla que una dosi d'equilibri, un equilibri interessant i conservador que es basa en el càlcul del risc davant el qual ens trobem, imposa una actitud de prudència, i aquesta, quan tot ja sembla perdut, introdueix un sentit d'ordenació i de recuperació.

Es el cas de la propera conferència de seguretat europea que s'ha de celebrar a Madrid: des que fou convocada, la vida internacional s'ha vist abocada a crisis greus i que podien resultar distorsionadores, però tot això no ha fet canviar, pràcticament en cap moment, la ferma voluntat de realitzar la conferència d'acord amb les previsions anteriors a les crisis que, teòricament, la podien fer naufragar.

S'ha parlat, moltes vegades, de l'equilibri del terror, i és aquest el que imposa aquesta mena de capteniment, gràcies al qual sembla que no hi ha ningú que gosi tibar més del compte. És, no cal dir-ho, un equilibri perillós, però, com és fàcil de veure, en els perills immensos i esglaiadors que comporta, troba la base de la seva existència i del seu poder de correcció pacificadora a la vida internacional d'avui.

La història posterior a la segona guerra mundial és, en realitat, una successió de situacions com aquesta. Ha estat un període ple de convulsions localitzades, algunes molt importants i amb moltes possibilitats de desencadenar un altre conflicte mundial, però sempre, al darrer moment, hi ha hagut prou seny malaguanyada paraula, potser per tal d'evitar situacions sense possible retorn. Després d'Iran i Afganistan la situació es repeteix. I, com exemple màxim, cal recordar la llarguíssima presència a l'actualitat de l'enfrontament entre Israel i els àrabs, sempre en un punt de crisi, moltes vegades amb un esclatament sagnant, però sempre, a la vegada, en un punt que evita el xoc definitiu i anorreador entre els grans.

Josep Faulí

A l'estiu..., a colònies

Infants de totes les comarques, des de l'Alt Empordà fins al Baix Ebre i del Barcelonès al Pallars, aquest estiu aniran a Colònies. També totes les comarques acolliran estols d'infants provinents d'altres indrets per a fruit uns dies en la natura, a ple camp o a plena platja, tot convivint al seu aire dins un marc de sana llibertat, al costat de joves i adults que els proporcionen un espai alliberador i una formació activa i constructiva.

Les Colònies no són, com sovint s'ha dit, uns dies de vacances. L'infant hi va per viure una experiència més plena de convivència i per anar encarnant el missatge de la natura en la seva persona. A través d'ella des-

cobreix també aquells valors que, dins una maduració progressiva, donaran sentit i contingut a la seva vida. Les Colònies no són uns dies de descans (sí de relax del curs), sinó uns dies on l'expressió, el cant, la ruta..., ens fan descobrir que cada dia és nou. L'infant no va a Colònies solament per a conèixer la natura, sinó per conèixer-se més ell.

Els pares envien el fill a la Colònia, no perquè els el distreguin, sinó perquè complementi la formació rebuda a l'escola, a la família i al Club. Les Colònies no alliberen els pares de la seva tasca formativa. D'alguna manera s'han de fer presents en elles preparant-les, executant-les, revisant-les;... Cal que aconseguim: cap Colònia sense els pares, com no hi ha d'haver cap escola sense ells.

Com a Coordinació Catalana de Colònies creiem que és important una paraula sobre l'ideari de les nostres Colònies. És cert que durant bastants anys l'Església ha hagut de fer actes de suplència en les distintes realitats socials, dins el nostre país i en la resta de l'Estat. Avui, les coses ja es van clarificant. Tenim alternatives en els diversos camps i activitats. També en les Colònies. Les que organitzen els distints Serveis Diocesans dins el marc de la confessionalitat són una alternativa més. Els pares, al moment d'inscriure el fill a la que s'organitza al barri, poble, ciutat..., han de tenir clar el seu ideari. El fill té dret que se li doni l'espai que com a pares, creuen millor, segons el seu ser i actuar.

Avui ens trobem amb una limitació. No sempre els pares, coneguda la confessionalitat d'una Colònia, poden inscriure-hi llur fill, perquè representa unes despeses econòmiques molt elevades. Creiem que l'espai, les Colònies, ha d'arribar a tot-hom. No és just que en unes s'hagi de pagar més que en altres. No sempre els diners són ben distribuïts. No es pot fer "classes" en les activitats del temps lliure. Sigui qui sigui el que organitza l'espai dels infants ha de comptar amb uns pressupostos suficients, sense haver de ser una càrrega per a ningú. Haurà de ser aquesta una situació del nou Govern de la Generalitat?

Ramon Balagué i Bajona.
Consiliari Coordinació Catalana de Colònies i Clubs d'Espai.

Avet per a elles,
Set per a ells
i comfort per a tots.

Interiors molt Comfortables

CEDAIR

Centre Diocesà d'Acolliment i d'Informació Religiosa
VIAJES

Peregrinaciones a Tierra Santa

Barcelona. Jerusalén. Tiberíades. Tel Aviv

Organiza: Arciprestazgo de Sta. Ana
Fecha: Agosto, del 4 al 11
Precio: 59.500.- ptas.
Información: Parroquia de la Purísima Concepción, Tel. 257.65.72
Parroquia de Ntra. Sra. de los Angeles, Tel. 215.27.30
Parroquia de Sta. Ana, Tel. 215.02.37
Parroquia de S. Raimundo de Penyafort, Tel. 215.02.37

Jerusalén. Tiberíades
Organiza: P.P. Franciscanos
Fechas: Salidas: Julio, 7 y 21
Agosto, 4, 11, 18, 25
Septiembre, 8, 15
Todas, 9 días de duración.
Precio: 57.300.- ptas.
Información: MADRID: R.P. Vicente Andoño - Eduardo Dato, 10. Tel. (91) 419.71.48
BILBAO: R.P. Jesús Biain - Ibañeta, 8. Tel. (94) 431.19.36

Israel. Atenas. Roma
Organiza: P.P. Franciscanos
Fechas: Salidas: Julio, 1, 8 y 21
Agosto, 3, 11, 14, 22 y 31
Septiembre, 14, 21 y 30
Todas de 10 días de duración.
Precio: 67.600.- ptas.
Información: MADRID: R.P. Vicente Andoño - Eduardo Dato, 10. Tel. (91) 419.71.48
BILBAO: R.P. Jesús Biain - Ibañeta, 8. Tel. (94) 431.19.36

Israel. Estambul. Roma
Organiza: P.P. Franciscanos
Fechas: Salidas: Julio, día 13
Agosto, 4 y 14
Todas de 12 días de duración
Precio: 76.500.- ptas.
Información: MADRID: R.P. Vicente Andoño - Eduardo Dato, 10. Tel. (91) 419.71.48
BILBAO: R.P. Jesús Biain - Ibañeta, 8. Tel. (94) 431.19.36

Peregrinaciones a Roma

Organiza: Rutas Pax Christi
Fechas: 29 de julio a 9 de agosto
Información: Parroquia S. Joaquín de Martorellas, Tel. 593.21.34

Roma. Florencia. Asís. Milán. Venecia
Organiza: O.C.O.
Fecha: Agosto, del 16 al 29
Información: O.C.O. - Ramblas, 122
Tel. 317.58.42 (de 7 a 9 de la noche)

Peregrinaciones a santuarios marianos

Santuarios de LA SELEITE y LA FOUR-VIERE
Visitando la Camarga y las gargantas del Tarn
Organiza: P.P. Salesianos
Fecha: Septiembre, del 2 al 11
Precio: 37.600.- ptas. aprox.
Información: P. Escursell - Rocafort, 42. Tel. 223.95.92

Santuarios de LOURDES, COVADONGA y ZARAGOZA
Visitando S. Sebastián, Bilbao, Santander, Picos de Europa, Burgos
Organiza: Amics de la Moreneta
Fecha: Agosto, del 7 al 17
Precio: 25.000.- ptas.
Información: Jordi Garreta - Pii Margall, 46-48. Tel. 219.59.11 (tardes)

Peregrinación diocesana con enfermos a Lourdes

Presidida por el Cardenal Arzobispo de Barcelona
Organiza: Hospitalidad de Ntra. Sra. de Lourdes
Fecha: Septiembre, del 13 al 18
Información: Hospitalidad de Ntra. Sra. de Lourdes - Diputación, 235, 1.º. Tel. 317.91.39

Pirineo Aragonés

Huesca. Jaca. Valles de Hecho, Ansó y Roncal. Candanchú. Sabiniego. Panticosa. Parque Nacional de Ordesa. Boltaña. Monte Perdido. Cerler. Torreciudad.
Organiza: P.P. Salesianos
Fecha: Agosto, del 8 al 15
Precio: 20.000.- ptas.
Información: P. Escursell - Rocafort, 42. Tel. 223.95.92

Ingllaterra y Escocia

Organiza: Parroquia de S. Esteban
Fecha: Agosto, del 4 al 15
Información: Parroquia de S. Esteban - P.º Palma de Mallorca, 10-12 bis. Tel. 251.92.42 (de 2 a 3 tarde y a partir 9.30 noche)

Per a més informació: CEDAIR, c/ Aragó, 268 baixos. Tel. (93) 216.02.13, de dilluns a divendres, de 18 a 20.30. Barcelona - 7

En el XVè centenari del naixement de sant Benet

Un home de Déu i un gran

L'Església ha donat sempre al món homes genials que han marcat època, que han aixecat el seu prestigi i han contribuït a civilitzar la humanitat. Sant Benet és un d'aquests herois. Abans d'ahir, 11 de juliol, celebràvem la seva commemoració litúrgica, i enguany el recordem d'una manera especial amb motiu del XVè centenari del seu naixement.

Als sants sempre els atreu l'altura

Sant Benet visqué en els difícils segles IV i V, quan els bàrbars ho assolaven tot i amenaçaven el mateix Imperi romà. Ermità en un racó de muntanya a Subiaco, no massa lluny de Roma, després de fugir de l'ambient viciós i pagà de la metròpoli quan estudiava allí, al cap de tres anys ha de deixar aquella vida entregada solament a Déu, per donar-se als monjos que cerquen el seu guiatge.

S'instal·la més tard en una muntanya, a Monte Casino. Als sants sempre els atreu l'altura. Amb el temps, aquell cenobi és un centre d'espiritualitat i de civilització, on hi anirà el mateix Tomàs d'Aquino en la seva adolescència, a formar-se en l'assenyada escola benedictina.

Benet, el gran Legislador dels monjos d'Occident, no pretén fundar pas cap Orde. Quan un gran nombre de deixebles el segueix, ell se sent llavors el "pare" i pensa seriosament en organitzar la seva "família" monàstica.

L'experiència ha madurat i equilibrat el seu gran esperit. Coneix la vida eremítica, coneix els monjos difícils d'aquells temps turbulents: un dia uns mals deixebles fins intenten enmetzinar-lo. Coneix el monaquisme deficient que l'envolta, i com a bon romà, dicta lleis, organitza una "escola de servei diví" —això era per ell el monestir— traça un marc de vida monàstica, on no hi hagi res massa feixuc per no intimidar els febles, però arribant els més coratjosos a escalar els cimals de la perfecció.

"Escolta, oh fill!"

Tot aquest programa, tot aquest esperit sadollat de Déu que el fa vibrar, ho resumirà en la seva famosa REGLA, plena de seny i de ciència, que, en acabar-la d'escriure, ell la considera com un modest programa pels principians.

Normes, admonicions, manaments, però tot inspirat amb sentiment paternal, tot disposat amb mesura i unció. Sant Benet no és un "superior", és un Pare. per això el seu còdic monàstic, no comença pas establint lleis, sinó amb una

conversa d'amic: "Escolta, oh fill!" Benet diu repetides vegades que l'abat és el pare del monestir i entén la vida cenobítica com la d'una gran família.

"Prega i treballa"

Benet, com molts dels grans genis, serà el gra de blat enterrat en el solc: ell no veurà com la seva "ínfima" Regla, al costat de l'Evangeli, recorrerà tota la vella Europa, cristianitzarà els bàrbars i fonamentarà les nacionalitats que aniran sorgint en el Continent. El gran lema benedictí, "ora et labora" —prega i treballa—, no sols cristianitza aquella bàrbara generació, sinó que la civilitza. Els fills de sant Benet, recorren aquelles contrades inhòspites evangelitzant i ensems. Aquelles gents incultes aprenen dels monjos a cultivar la terra que fins llavors només pensaven en devastar;

aprenen a treballar la fusta, el ferro, la pedra. Els seus ulls admiren les obres que sorgeixen de les seves mans. I quan més tard l'Europa serà cristiana, plasmarà la seva fe aixecant amb pedres vives, catedrals gòtiques, símbol de la fe del nostre passat.

El Pare de l'Europa

Del segle VIII i IX en amunt, Europa és ja un eixam d'abadies benedictines. Pensem també que altres institucions posteriors a sant Benet, s'acolliren al mestratge del Patriarca de Nursia i adoptaren la Regla benedictina.

Hi ha més encara. En aquella gran multitud de cenobis poblats per benedictins, mentre uns monjos llauraven la terra, altres passaven hores i més hores tancats en el "scriptorium", copiant pacientment manuscrits antics: la civilitza-

ció de l'antic Imperi estava salvada.

Des de les terres més amunt del Rhin fins a l'Anglaterra i als Països Baixos, l'Europa és filla de Benet. ¿Com estranyar, dable Pau VI anomena el seu Pare Patró d'Europa? Tota la civilització d'Occident li pertany. És exagerat, que els seixanta-himne comparant-lo amb el diu de Monte Casino a un

Sant Benet i

Si es pot parlar d'una civilització benedictina a l'Europa, cal dir que aquesta influència s'estén per tota la terra, a Catalunya.

Ella, tan oberta a engrandir-la, és m

La Regla benedi

A sant Benet, pel que sabem per sant Gregori Magne i per la seva Regla, se'l pot caracteritzar com home de Déu, un carismàtic, un místic, com a legislador, i patriarca dels monjos d'Occident... Ell, complint la seva missió carismàtica de pare de monjos i escrivint la Regla que porta el seu nom, tot i servint-se d'una Regla anterior (Regula Magistri), esdevingué un home providencial, que ha exercit una innegable influència en l'església i en el món occidental.

Un camí vers Crist

D'antuvi, tot degué començar en sentir la crida de Déu, tal vegada semblant a la primera frase de la seva Regla: "Escolta fill, l'ensenyament del Mestre..." i va deixar-ho tot, retirant-se a la solitud per seguir més de prop el Senyor.

Que la seva vida fos orientada totalment a Déu, en la imatge ideal de Jesucrist, ho demostra suficientment la seva Regla, en la qual, mena el monjo cap a Déu tot seguint el guiatge de l'Evangeli. En la celebració jubilar d'aquest aniversari crec que és cosa avinent i oportuna de subratllar els trets més remarcables d'aquesta Regla, que és com el fruit pel qual podem conèixer el seu autor.

L'objectiu immediat de la Regla benedictina és introduir a seguir el Crist oferint una mínima regla, com un començament, per tal que el monjo pugui tornar a Déu pel treball de l'obediència.

Sant Benet està a favor dels cenobites; per a ells estableix una escola, del servei diví, la qual

es realitza sota la direcció d'un abat, que representa el Crist i és, a l'ensens, pare, mestre i germà.

Al qui vol engatjar-se definitivament en la vida monàstica, el sant Legislador li demana l'observança de la vida de monjo, que representa un aspecte progressiu d'anar sempre endavant, i que inclou els consells evangèlics de pobresa i castedat. A més, cal prometre l'estabilitat, un aspecte de signe contrari a l'anterior, però que el complementa donant-li eficàcia i consistència, i finalment l'obediència, que és com una arma "fortíssima i preclara".

Una comunitat fraternal cristiana

El monestir té, com a base, una comunitat fraternal cristiana, sense altres finalitats concretes més que servir Déu en l'alternança de la pregària i el treball que combinats deguda-

ment, proporcionen el corresponsen a la necessitat de comunicar-se amb Déu i amb els germans. Tot això s'ha de fer "Diu estimat al qui s'ha de quedar confirmat per la Regla benedictina en retornar a la vida secular, sament del fons d'una estiguis trist".

El monestir és un orga car els "instruments" dels quals destaquen el moral i religiós: no és Crist, honorar tot ho ha estat, tenir per cert que vigilar tothora els ad

Hem de remarcar que pas cap ideologia, an missatge evangèlic, i en les actituds bàsiques tat i l'obediència. A la tot un capítol de la entendre, segurament, sa, i perquè l'autor dubte, allò de sant A humilitat i per més q pondré sempre el m

L'obediència és l'ingeix la vida cenobit camí que mena al Senyor, el qual es feu creu, i digué que el seu Pare, i que havia qui l'havia enviat. Dife

geni

i de la sàvia Grècia

eridionals, la Gàlia i
a fins a arribar a
països bàltics, tota
ant Benet.

l'olvi-
sant Benet Pare i
el nostre vell con-
ser no serà doncs
fills cantem el seu
a un Moisés i el
on Sinai.

Catalunya

na influència bene-
encera, també es
cia en la nostra

tot allò que pugui
deutora a sant

Benet i als seus monjos. En tot el nord de Catalunya, fins al Rosselló, hi trobem encara pedres ruïnoses i venerables que ens parlen de grans centres d'espiritualitat benedictina. Del lema benedictí "ora et labora" deu prevenir el "bon seny" català.

Homes eminents com l'abat Garí de Cuixà i l'abat Oliba de Ripoll (s.X i XI) deixen petja forçosament: ells forjaren la nostra Pàtria en el seu caminar històric.

Aquesta influència benedictina a Catalunya, no és d'ahir solament: és de sempre. Montserrat ho proclama ben alt. Generacions i generacions de monjos benedictins han fet de la Moreneta la senyera de la nostra fe, el nucli de l'amor patri i un gran llumener d'espiritualitat. Madona Bruna ho és tot per Catalunya: i els monjos en són els seus fidels i perennes guardians.

Després tenim Poblet, l'altre cenobi tan lligat amb la història de Catalunya. I a Poblet hi ha també fills de sant Benet: els benedictins blancs del Cister, que custodien les tombes reials, símbol del nostre gloriós i lluminós passat, quan les quatre barres catalanes onejaven en moltes terres mediterrànies.

I de Poblet en sortí no fa pas massa anys un grup de monjos que s'instal·laren a un bell racó de la Costa Brava, a Solius,

de cara al nostre mar. Poblet i Solius, dins del marc de l'austeritat cistercenca, són avui també dos centres d'espiritualitat.

"Cal democratitzar la litúrgia!"

Pius XII, aquell home de tanta clari-
vidència, féu notar en la gran encíclica
litúrgica *MEDIATOR DEI*, que els mon-
jos havien influït poderosament en la
renovació litúrgica.

Sant Benet, inculcà sàviament als seus
fills, un gran anhel per l'execució per-
fecta de la litúrgia.

D'ençà molts segles enrera, la litúrgia
havia estat monopoli dels monjos: ells
n'eren els especialistes. Solesmes, Beu-
ron, Maria Laach, són noms que ens
parlen de grans abadies benedictines,
especialitzades en la litúrgia. Llavors, el
poble no la "viví": anava a aquests
grans centres litúrgics per "escoltar",
per "admirar" només.

Fins que un fill de sant Benet, un monjo
belga, Dom Beauduin, va posar tothom
en peu de guerra llançant el seu famós
"slogan": "Cal democratitzar la litúr-
gia!" Des de llavors, els benedictins no

han parat fins aconseguir una litúrgia
"viscuda" pel poble de Déu.

Els nostres monjos a Montserrat no
s'han acontentat de fer una "schola
cantorum" competent, desgranant fili-
granes de música religiosa, ni forjar la
seva escolania de fama internacional.

Han aconseguit que el nostre poble
apregués a cantar: han arribat al cor
dels fidels per fer-los VIURE el ceri-
monial en lloc de ser-ne només uns sim-
ples espectadors. I el cant vibra ara per
tot arreu. Canten proclamen la nostra fe,
revifem la nostra esperança i enrobustim
la caritat. I el cant ens aplega i agermana
sota la mirada del Pare del Cel.

El nostre anhel d'avui

Sant Benet, Pare i Patró d'Europa,
guieu-la per les rutes de la pau, de la
justícia i de la llibertat.

Sant Benet, que volíeu que "en tot Déu
fos glorificat", doneu al nostre temps el
"sentit de Déu".

Sant Benet, feu que els cims del nostre
Montserrat siguin senyals indicadors del
nostre camí vers Déu.

Sor Mª Montserrat Papiol
Monestir de Valldonzella

atina per un futur esperançador

llibri a la vida del monjo i
tat de l'home religiós de
i d'ésser útil als seus
de fer amb joia, perquè
na amb alegria", i així,
allò que digué el sant
got l'eina treta miraculo-
llac: "Té, treballa i no

ador on s'han de practi-
les bones obres", entre
uns de gran exigència
teposar res a l'amor de
avorrir la pròpia volun-
Déu el mira en tot lloc,
de la pròpia vida.

la vida monàstica no és
na praxi recolzada en el
de s'expressa, sobre tot,
cristianes de la humili-
timera virtut se li dedica
Regla, volent donar a
seva significació valuo-
ria de recordar, sens
ustí: el cristianisme és
m'ho preguntis et res-
ix.

ment essencial que dis-
de l'anacoreta, és el
uiment i imitació del
edient fins a la mort en
liment era fer el voler del
ut, per fer la voluntat del
entment de l'anacoreta,

el cenobita, en obeir, té present el càrrec del
superior més que no pas els dons carismàtics que
aquest pugui posseir o la confiança que la seva
persona és capaç d'inspirar. El qui és obedi-
ent, que no fa sinó la voluntat de Déu, complirà
necessàriament totes les altres exigències de la
seva professió. Les qualitats de l'obediència són
principalment dues: que sigui prompta i es faci
de bon grat. Cal que els germans també la
practiquin entre ells, amb un amor ferventíssim.
I la raó de tot això és l'amor: "portat per la
caritat..., obeeix".

Amor a Déu i als germans

Aquí trobem el coronament de la Regla bene-
dictina, que és l'amor a Déu i als germans.
L'amor ho informa tot, és el focus d'on sorgeix
l'obra legisladora de sant Benet, que escrigué:
"no abandonar la caritat" i el seu ideal era
arribar a fer-ho tot per amor. És el que ens
revelen una anècdota de la seva vida. Una és el
missatge que féu arribar al monjo Martí, que
s'havia lligat els peus amb cadenes aferrades a
una roca de la seva cova, per tal de vèncer la
tentació de fugir de la soledat, dient-li: "no són
pas les cadenes de ferro que t'han de retenir, sinó
les cadenes de l'amor del Crist".

La influència de l'amor és manifesta també en
la vida familiar del monestir. Hi ha un pare que

vetlla pels seus fills i aquests són plegats d'esti-
mar-lo "amb caritat humil", en l'amor de Crist, i
entre ells s'han d'estimar d'una manera desinte-
ressada. Aquest exemple de vida familiar sabem
que influència favorablement els pobles bàrbars
migratoris de l'Edat Mitjana, i constituí a la
vegada, un apostolat humà i cristià. L'ideal de la
comunitat fraterna de sant Benet passa per sant
Agustí i és remunta fins a la comunitat primitiva
cristiana, en la qual, dins la diversitat de serveis,
hi havia bàsicament igualtat, i es tenia cura de les
necessitats de cadascú. A la fi, podem dir que
sant Benet posseïa aquell amor humil que és
capaç de conquerir el món (Dostoievskij).

La hospitalitat

Ens queden dos aspectes de la Regla benedi-
ctina per remarcar encara: la discreció o modera-
ció i l'hospitalitat.

El primer és un distintiu que apareix en les
adaptacions fetes de les regles i costums monàs-
tics orientals i que ha permès a la Regla la seva
pervivència a través de diferents èpoques i lloc.

La Regla és més pràctica que la de sant Basili,
i menys severa que la de sant Pacomi. Les peni-
tències o maceracions cal que es facin amb el
permís de l'abat o del pare espiritual. L'abnega-
ció no és acte que es quei om que forma part
del seguiment del Crist, però no n'és pas l'ele-
ment essencial que és la caritat.

En tot monestir benedictí, tan de monjos
negres com blancs, és cosa tradicional i caracte-

rística l'acolliment d'hostes que desitgen passar-
hi uns dies de pau i tranquil·litat. El que prescriu
la Regla de sol·licitud pels pobres i pelegrins, de
fer-los participar primerament de l'oració i
després de tractar-los amb tota humanitat, és
conseqüència en dir, que en ells s'acull particu-
larment el Crist. Tots els hostes en general s'han
d'acollir com el Crist; i en dóna la raó: "ja que Ell
un dia dirà: "era foraster i em va acollir",
paraules textuales de l'Evangeli de sant Mateu.

En acabar, podem preguntar-nos si la vida
monàstica té un esdevenidor en aquest món
tècnic i consumista d'avui. Quan el monestir és
realment un fogar de vida cristiana autèntica, on
es practiquen la humilitat i la senzillesa, l'obe-
diència i la caritat fraterna, quan la comunitat
dels germans afavoreix el trobament de si mateix
en Crist, i és capaç de comunicar l'experiència de
Déu als qui el cerquen i s'acosten al monestir,
alèshores podem respondre categòricament, que
la vida monàstica, en el 1550 aniversari del
naixement de sant Benet, té encara avui, un futur
esperançador.

P. Benet Farré
monjo de Poblet

Les il·lustracions del reportatge que encapçala
aquesta pàgina són de M. Lurdes Viñas, que les
ha dibuixades pel llibre "El Pare sant Benet",
editat per Publicacions de l'Abadia de Mont-
serrat.

Joan Pau II al Brasil

L'amor és l'única revolució que no traeix els homes

Obrers, camperols, indis, sacerdots progressistes i conservadors polítics i simples fidels, tots han pogut veure la figura del Papa i escoltar la seva veu. Davant la impossibilitat de publicar tots els seus discursos —més de setenta— oferim uns fragments —a manera d'antologia— de les seves múltiples allocucions.

S'hi reflecteix el pensament de Joan Pau II sobre els problemes més debatuts al Brasil i que necessitaven una ferma orientació des d'una perspectiva cristiana.

"Vinc a donar estímul i una alenada a l'Església brasilera"

"La meua visita vol tributar homenatge a aquesta Església i ajudar-la a ser cada vegada més sagrament de salvació, tot exercint la seva missió en el context de l'Església universal. Vinc a donar una alenada i brindar estímul a l'Església. És aquest el manament que vaig rebre del Senyor."

"L'Amèrica llatina és radicalment catòlica"

Del Brasil es pot afirmar —amb les degudes proporcions— el que el document de Puebla (aprobat en l'última reunió plenària de l'episcopat llatino-americà) afirma en relació amb tot el continent de l'Amèrica llatina: la seva cultura és radicalment catòlica. Això vol dir que, no obstant els obstacles i els reptes que troba en el seu camí, la fe catòlica, no solament en la seva formulació abstracta, sinó també en la seva traducció pràctica, en les normes que inspira i en les activitats que suscita, està en les arrels de la formació del Brasil, sobretot de la seva cultura.

"L'Església assumeix el compromís d'anunciar contínuament als joves un missatge de ple alliberament"

"Vosaltres, qui us penseu que sóc jo?, va preguntar Jesús als apòstols. La vida, el destí, la història del present i de l'avenir d'un jove depenen

de la resposta nítida i sincera, sense retòrica ni subterfugis, que es puguin donar a aquesta pregunta".

Després de recordar les paraules del profeta Isaïes: "Complir el vostre deure; practicar la justícia", Joan Pau II sintetitzà les preocupacions principals de la joventut:

"Amatents a les dimensions socials de l'home, vosaltres no amagueu la voluntat de transformar radicalment les estructures socials que us semblen injustes. Vosaltres dieu, amb raó, que és impossible ser feliç veient a una multitud de germans, mancats de les oportunitats mínimes per a una existència humana. Vosaltres dieu, també, que resulta inde-

cent que alguns malversin el que manca a la taula dels altres. Vosaltres esteu resolts a aixecar una societat justa, lliure i pròspera, on tots i cada un puguin gaudir dels beneficis del progrés".

"La justícia social serà vertadera si es tenen en compte els drets de la persona"

"La justícia social només és tal si està fonamentada en els drets de l'individu; i aquests drets només seran reconeguts si també ho són en la dimensió transcendent de l'home, creat a imatge i semblança de Déu, cridat a ser el seu fill i germà dels altres homes i destinat a una vida eterna. Negar aquesta transcendència és reduir l'home a objecte de domini, la sort del qual està lligada a l'egoisme i l'ambició d'altres homes o a l'omnipotència d'un Estat totalitari, alçat com a valor suprem".

"Vaig aprendre que un jove cristià deixa de ser jove i a més cristià, quan

es deixa afalagar per doctrines o ideologies que propugnen l'odi i la violència, ja que no es construeix una societat justa damunt de la injustícia (...). Vaig aprendre que un jove comença perillosament a envellir quan es deixa ensarronar pel principi, fàcil i còmode, que el "fi justifica els mitjans".

"La violència prepara una societat de violència"

"Cada país té el deure de conservar la seva pau i la seva seguretat a l'interior, però cal que es mereixi aquesta pau tot assegurant el bé comú de tots i el respecte als drets fonamentals de l'home. No es pot aconseguir la justícia mitjançant la violència, la revolució o el vessament de sang, ja que la violència prepara una societat de violència, que els cristians no podem acceptar. El poder no pot permetre's de violar els drets de l'home; i els qui l'exerceixen tenen una responsabilitat especial, ja que cal que el poder estigui al servei dels homes, de cada home i, abans de res, dels que més necessiten ajut".

"La cultura ha d'ésser difosa en un règim de llibertat"

"La cultura no pot sofrir cap coerció per part del poder. La cultura necessita ser lliure, difondre's en un règim de llibertat. Una cultura imposada no és admissible per un home lliure i impedeix el desenvolupament cultural".

Pel que fa al pluralisme cultural, el Papa afirmà: "Hi ha manca d'amor social quan, per defecte d'estima envers els altres, no es respecta la

pluralitat de les cultures legítimes, sinó que es pretén imposar la cultura pròpia, que no és única ni exclusiva, a poblacions econòmicament, socialment i políticament més dèbils. La unitat cultural d'un país geogràficament tan extens com el vostre, on es donen nombroses tradicions i es produeixen diversos processos històrics, no és fruit d'una uniformació, sinó del reconeixement de les peculiaritats culturals que s'enriqueixen pel diàleg".

"L'Església proclama i dona suport als drets dels obrers, perquè són en joc l'home i la seva dignitat"

En el més esperat dels seus discursos al Brasil, el Pontífex ha dit que l'Església dona suport als drets dels obrers a l'activitat sindical, però que condemna la "lluita de classes".

"L'Església —ha dit— proclama i dona suport als drets dels obrers perquè són en joc l'home i la seva dignitat". No obstant això, ha afegit que l'Església no pretén "dirigir la societat ni ocupar el lloc dels òrgans legítims d'acció i deliberació".

En un altre moment del seu discurs, el Papa ha remarcat que la missió de l'Església és "essencialment ètica i religiosa" i ha damnat la violència i la lluita de classes com mitjans per a obtenir beneficis socials.

"Arribar a Jesús per Maria"

Després d'examinar la devoció mariana al Brasil, el Papa respongué

indirectament les crítiques fetes en medis protestants pel que atany a aquesta devoció. "La devoció a Maria no modifica ni fa minvar el fet que Jesucrist sigui l'únic mitjancer entre Déu i els homes", afirmà el Papa. Afegí que la pietat mariana no priva "l'absolut respecte i amor als membres de totes les comunitats cristianes".

"Tinc la certesa que els pastors de l'Església sabran acatar aquest tret peculiar, conrear-lo i ajudar-lo a trobar la seva millor expressió, per tal de realitzar el lema: arribar a Jesús per Maria".

"L'economia només serà viable si és humana, per l'home i per a ell"

El Papa s'adreçà als obrers amb aquests mots:

"Esperar que la solució dels problemes de salari, de la previsió social: de les condicions de treball sorgeixi d'una mena d'extensió automàtica d'un ordre econòmic no és realista i, per això, tampoc no és admissible. L'economia només serà viable si és humana, per l'home i per a ell".

"Vaig venir per compartir els vostres sofriments"

En una missa a l'aire lliure on assistiren unes 700.000 persones: "Vaig venir per tal de conèixer-vos millor; per escoltar-vos, per dialogar amb vosaltres, per ensenyar-vos que l'Església comparteix els vostres problemes, les vostres dificultats i sofriments, les vostres esperances".

"El vostre país meravellós, on la naturalesa va vessar-hi riqueses immenses, és un país jove, obert al futur, d'impressionant empena en tots els sectors de la vida humana. La vostra major riquesa, amb tot, és el patrimoni religiós i moral de la vostra tradició cristiana."

A propòsit de l'escola, Joan Pau II ha precisat: "El jove exigeix ser encaminat per totes les dimensions de la cultura i també vol trobar en l'escola la possibilitat de conèixer els problemes fonamentals de l'existència. Entre aquests ocupa el primer lloc el de la resposta que ha de donar a Déu".

Davant 10.000 seminaristes, novicis i novícies

"Cal que revisem algunes iniciatives empreses no cal dir que amb bona intenció, però que poden fer resultats enganyadors i perjudicials. La formació d'un sacerdot no pot deixar-se mai a la improvisació."

AVUI 2000

Campanya per la consolidació i rellançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MON VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO

Nom i Cognoms.....

Carrer..... Nº..... Pis.....

Tel..... Població.....

Els prego que em subscriuïu al diari "AVUI" a partir del dia 1er. del mes vinent

1. recollida (repartiment a domicili) Fora de Barcelona

Trimestral 2.229 ptes.	Trimestral 2.074 ptes.
Semestral 4.458 ptes.	Semestral 4.148 ptes.
Anual 8.916 ptes.	Anual 8.295 ptes.

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:
Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a.
Barcelona-7

Desitjo subscriurem durant un any a CATALUNYA CRISTIANA

Nom

Cognoms

Domicili

Població Dp

Envio les 1.500 ptes. per gir postal

Incloc un taló barrat per aquest import

Prego al Banc/ Caixa

Agència que es

serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la

meua llibreta / compte corrent n

Lloc.....data.....

Signatura..

Entrevista amb Joan Pau II a "L'Osservatore Romano" i a Ràdio Vaticana

La Providència guia els viatges del Papa

Després de la visita a França i a la UNESCO i cara al viatge que està realitzant al Brasil, Joan Pau II —com va fer en acabar la visita als països de l'Àfrica— concedí una entrevista a "L'Osservatore Romano" i a Ràdio Vaticana. Tot seguit donem el text de les preguntes formulades per En Sergi Trasatti, enviat especial de "L'Osservatore Romano" a París amb motiu de l'esmentat viatge i pel P. Roberto Tucci, S.J., director de Ràdio Vaticana, i les respostes del Papa.

Importància de la peregrinació a París i Lisieux

—Santedat, abans de fer el viatge a França es deia que podia ésser una visita difícil. Ara que l'esdeveniment ja resta enrera, pensa que haurien de considerar-se superades aquestes dificultats o que, en realitat, mai no foren veritablement importants?

—Crec que tot viatge pastoral té el seu propi pes, un pes objectiu. També el viatge a França tenia un pes objectiu propi, que es manifestà en la realitat del mateix viatge, i que correspon al pes objectiu de l'Església a França; de França com a nació, com a país, com a tradició, com a cultura, com a influència en la vida internacional, com a influència en la vida especial de l'Església. Considerat que en conjunt era un viatge important, es pot dir que era un viatge clau.

Encontre i diàleg amb els joves

—En qualsevol peregrinació apostòlica s'inclou, habitualment, un encontre amb els joves. Quina pensa que ha estat la característica específica de l'encontre amb els joves francesos a l'estadi del Parc dels Prínceps?

—Hom diria que la característica específica fou la sorpresa. Aquest encontre fou sorprenent, no solament pel seu desenvolupament, sinó també pels precedents que hi hagué. Els organitzadors havien reservat per aital encontre un estadi relativament gran, el Parc dels Prínceps, que es veié completament insuficient per a acollir a la gran multitud de joves que s'hi aplegaren. No sé quants quedaren a fora, participant de forma indirecta en l'encontre; sé

que la majoria hagué de quedar-se a l'exterior, mentre a les grades només trobava lloc una minoria. Això és, almenys, un senyal de l'interès de la joventut francesa —de la joventut universitària i crec que també de les escoles superiors, així com de la joventut obrera i treballadora— pels problemes de l'Església, de la religió. L'encontre havia estat ben preparat, tant pels joves com pels mateixos organitzadors. Cal utilitzar dos mètodes per a apropar-se als joves: cal parlar-los clarament, i cal estar sempre disposat al diàleg. Això fou el que prevalgué en l'encontre amb la joventut francesa al Parc dels Prínceps: que es desenvolupà sempre en pla de diàleg. Els joves foren molt amables en enviar-me a la bestreta una sèrie de preguntes per a les quals demanaven resposta. Això em facilità el poder-los-hi donar respostes més meditades, més precises, més breus. El mateix fenomen es verificà, d'altra banda, en altres viatges. A Polònia, per exemple, hi havia preparat per a Cracòvia un discurs que després, en l'encontre amb els joves, no fou pronunciat. Per contra, es desenvolupà un diàleg, un diàleg dels que s'entaulen amb els joves, un diàleg pintoresc fet no tan sols de paraules, sinó de cànctics, de sentiments, d'entusiasme; perquè és la manera que tenen els joves de manifestar-se. Crec que els joves són a tot arreu els mateixos, que s'assemblen molt.

Contacte amb el món obrer

—De l'encontre amb els treballadors a Saint-Denis, creieu que les vostres paraules sobre la injustícia i sobre les arrels de la contraposició de

l'home contra l'home, trobaren un terreny fèrtil en el qual germinar?

—Crec que era el terreny més adequat per a dir el que vaig dir. I encara es podria haver dit molt més. Basat en la meua experiència personal —almenys durant quatre anys de la meua vida vaig ésser obrer—, tinc una gran confiança en l'honestetat i en la comprensió dels principis i dels valors morals, ètics, del món del treball. Es tracta de la confiança que es deu a tot home, en qualsevol ambient de treball. El treball és certament un pes de la nostra condició humana, però també és un moment que ennobleix aquesta nostra condició humana. El fet que el fruit del treball consen-

teix a garantir la vida pròpia i la de la pròpia família, demostra que el treball és molt proper al veritable amor humà, a allò que l'home estima, a allò pel qual viu, a allò que dona un sentit positiu, fonamental a la seva vida personal i comunitària. Sobre aquesta línia vaig plantejar el discurs a Saint-Denis, i crec que tots els que l'escoltaren l'entengueren bé. Partint d'aquest concepte, vaig tocar els problemes fonamentals de la vida quotidiana, com el treball i la família, però també els problemes internacionals, que avui tenen relleu mundial, com la pau, la guerra, l'amenaça de l'autodestrucció, els drets humans violats a diversos llocs i de forma diversa, com vaig dir a les tribunes de l'ONU i de la UNESCO. En efecte, des del punt de vista ètic i cristià, és un problema de molta importància distingir bé entre tot el que constitueix una notable lluita per tota justícia, especialment per la justícia social, i el que pot constituir la desviació, la degradació d'aquesta lluita en qualsevol forma d'odi, de guerra, de destrucció dels uns per part dels altres.

L'Església a França i l'Església universal

—Quin és el do específic que l'Església universal espera de l'Església a França? I quin és, paral·lelament, el do específic que França, la cultura de França, l'ànima de França, pot donar avui a la resta del món?

—Es justa la doble pregunta; però estaria també justificada la pregunta en direcció única, perquè veritablement l'Església universal, l'Església catòlica, el cristianisme han rebut molt de l'Església de França, del poble francès... I no deixa de tenir una pregona justificació el títol de "filla primogènita", referit a l'Església de França; un títol que ha refermat diverses vegades durant la meua visita, amb gran satisfacció i convicció personal. Si considerem la participació dels francesos, de l'Església francesa a l'obra de santificació de l'Església universal, veiem que aquesta terra ha donat veritablement, en diferents èpoques, gran nombre de sants. No hem d'oblidar, per exemple

la gran tasca missionera. El mateix President de la República Francesa digué, en el discurs que m'adreçà en arribar a París, que encara avui, al món, una religiosa de cada deu és francesa. En realitat, hi hagué en el passat, per part de França, una gran participació en la tasca vocacional, en la tasca missionera. Avui, l'Església a França passa per una visible crisi de vocacions. Però, com vaig dir en el missatge adreçat als francesos a la vigília de la meua peregrinació, esperem que sigui una crisi de creixement. Sabem, en fi, quants i quins són els mèrits de França, dels francesos, de l'Església francesa, tant en relació amb tota la cultura contemporània igual que amb la del passat, com amb la cultura catòlica, cristiana: teologia, filosofia, literatura, ciència, història. Una cultura lligada a tants de noms conegutíssims, no només a França, sinó també a d'altres llocs. Adhuc des d'un punt de vista més general —Església, nació i tradició, cultura i persones—, França ha donat molt. Nogensmenys, però, també ha rebut molt. Hi ha, en efecte, una certa reciprocitat entre el que es rep i el que es dona.

El fil conductor del Magisteri Pontifici

—Hom té la impressió, seguint el vostre Magisteri a través dels diversos països del món, que hi ha un precís fil conductor que regula la seqüència dels viatges apostòlics de Sa Santedat. Com s'enllacen els grans temes de la peregrinació a França amb les intencions referents a l'imminent viatge de Sa Santedat al Brasil?

—Em sembla "cosa bona i justa" parlar d'un fil conductor, no solament en el sentit humà, sinó també en el sentit diví de la paraula. Hi ha un fil conductor que està dirigit per la mà de la Providència. Aquest any jo no m'havia preparat per a anar a França. Em preparava per a anar el 1981 a Lourdes, considerant-lo com un lloc especialment adequat per a l'encontre amb l'Església de França. En canvi, diverses circumstàncies concorregueren per a la decisió de fixar el viatge entre el d'Àfrica i el del Brasil, malgrat que pogués semblar un compromís excessiu. Molts diuen que el Papa viatja massa i en períodes molt propers. Crec que, humanament parlant, tenen raó. Però és la Providència la que ens guia i algunes vegades ens suggereix que fem quelcom per excels. Es veritat que Sant Tomàs ens ensenya que in medio stat virtus. Malgrat tot, des de feia temps se sentia arribar de França com una crida, com una invitació no formal que a mi em sonava a sorpresa. No creia que els francesos estiguessin tan ansiosos de veure a aquest Papa; mai no ho hauria pensat. Però es feien escoltar: Poble de Déu, joves, persones diverses. Hi hagué també certament, circumstàncies formals, no menys importants; em refereixo molt especialment a la invitació de la UNESCO, que em permetia tornar a tocar el gran problema de l'amenaça a la pau mundial, de renovar la crida als homes de ciència. Després, m'escrigué el cardenal Marty, que és un bon amic, dient-me que havia arribat el temps de la visita. Per altra banda, es produí la invitació de la Conferència Episcopal per mitjà del cardenal Etchegaray. El cardenal Renard vingué a Roma precisament amb l'objectiu de sol·licitar-me l'encontre amb els bisbes. Es determinà d'aquesta manera una situació en la que no podia deixar de veure el fil conductor guiat per la Providència.

Crònica de Roma

Passes fermes entorn de l'ecumenisme

ROMA (De nostre corresponent).— No sembla pas, almenys externament, de ser particularment sensible al problema de l'ecumenisme i tanmateix el camí recorregut els últims mesos ha estat substancial. Mai, a la història recent de l'Església, un Papa ha aconseguit de mantenir un diàleg més eficaç amb totes les confessions cristianes com ho està aconseguint Joan Pau II.

L'Església ortodoxa síria està a un pas de la unió efectiva amb Roma. Ho acaba de dir el cardenal Philippe, prefecte de la Sagrada Congregació per les Esglésies Orientals, (a la qual corresponen el afers de les esglésies orientals ja unides!), que està tractant diferents assumptes d'aquesta església. El patriarca ha visitat Roma i ho ha dit: els cors ja esan units, els detalls s'estan arreglant. Amb l'Església anglicana les coses van més a poc a poc, amb menys triomfalisme del demostrat a la Conferència de Nottingham (1964) que assenyalà la urgència de la unitat i va creure poder assolir-la no més tard de la Pasqua del 1980. La data ha passat i encara no s'ha assolit la unió ni tan sols de les esglésies angleses entre elles. Eren eufòries del Vaticà II. Però ara s'estan estudiant seriosament problemes tals com reestructuració de les diòcesis, ministeri dels laics i dels sacerdots, litúrgia, autogovern... es toca de peus a terra. Aquests dies acaba de tenir lloc a Roma la trobada ecumènica de religiosos catòlics i anglicans, els quals han decidit d'ajudar-se amb la pregària i l'intercanvi d'informacions, arribar a

la visió comuna de la pròpia vocació, afanyar-se a millorar la sensibilitat ecumènica arreu, eixamplar les reunions als ortodoxos. Han nomenat president honorari al P. Arrupe, promotor d'aital iniciativa. Mentres, el Papa continua dialogant amb el Primat anglicà sempre que hi ha ocasió.

A Patmos, per primera vegada, s'ha reunit la Comissió mixta entre les Esglésies catòlica i ortodoxa, segons el desig expressat pel Papa i el Patriarca Dimitrios a El Fanar el novembre passat. El nivell ha estat alt a les delegacions. Les catorze esglésies de tradició bizantina hi són representades i hi assisteixen trenta delegats catòlics: alguns cardenals, bisbes, religiosos i seglars presidits pel president del Secretariat per a la Unió dels Cristians, cardenal Willebrands. De moment n'hi ha prou que s'estableixin una colla de punts de discussió teològica per al treball comú, tot partint de la realitat sacramental i la comuna concepció d'Església entre catòlics i ortodoxos. Una base de futur desenvolupament redactat per les comissions preparatòries.

Res no fora, doncs, més injust, que acusar d'immobilitat l'actual afer ecumènic. El Papa en parlà ja al seu primer discurs a la capella Sixtina, tot just elegit, de la seva intenció de continuar pels camins d'un ecumenisme assenyalat y realista. I ho està fent.

Enric Planas.

Costums i tradicions

Sant Cristòfol "nano"

Cristòfol, Cristòfor o Tòfol, com vulgueu. Un sant que certament degué tenir molt amples les espatlles, tantes són les coses que li carreguen, sense que mai no n'hagi protestat. Això mateix d'adjectivar-lo de nan, quan pogué passar a gual un riu revingut, amb Crist a coll-i-be, és demostratiu de la seva pacient bonhomia.

Ara mateix, els automobilistes cada dia li donen més feina i la suporta bé. Abans només era venerat com a advocat contra els lladres, contra la pesta o per a evitar accidents provocats per les riudes.

A voltes tractar amb massa confiança als sants porta aparellada certa irreverència i sant Cristòfol ho sap i ho perdona. A Catalunya hi ha llegendes que freguen gairebé la manca de respecte. Així una el suposa fill de Begues, al Baix Llobregat, i assegura que de nit anava a veure santa Coloma en el terme d'Olesa de Bonesvalls on aquesta hi té una ermita. És possible que hi anés només a conversar i si la festejava no hi havia res de mal. Al cap i a la fi encara no eren sants i la santedat no està renyida amb el matrimoni; si nó, que ho diguin Isidre i Maria de la Cabeza.

També diuen que ell, quan encara no era sant, anava a resar a Coloma que si ja ho era. La qual cosa tampoc no fóra dolenta sinó bona. Bé que aquesta darrera versió no encaixa amb l'actitud dels veïns d'Olesa de Bonesvalls que una nit varen apedregar-lo per considerar irreverents les seves visites.

L'home va apretar a correr i, per a tallar el pas als seus perseguidors, féu el mateix que Gulliver per apaivagar el foc del palau de Liliput i d'aquella feta en nasqué la riera encara avui existent.

Una altra tradició el fa recader o tragar entre Begues i Barcelona. A ciutat tenia el punt de partida a la plaça del Pedró i li servia de puntal, quan esperava, el monument a santa Eulàlia. I era tan alt —per tan camallarg— i fort, que podia fer dos o tres viatges al dia.

Relacionat amb l'aigua, sant Cristòfol serva de morir ofegat a qui es banya al punt del migdia el jorn de la

seva festa. D'ací que abans, els serrallers barcelonins que el veneraven en la seva capella del Regomir, on encara ara hi van a beneir vehicles, anessin a banyar-se a la Mar Vella, però com que segons la llegenda només hi anaven aquell dia, l'aigua quedava tant llorda que en sortien més bruts que no pas quan hi entraven.

A Tortosa es banyaven a l'Ebre. Si no podien anar-hi es feien dur una gallega d'aquella aigua a casa i s'hi rentaven cara i mans. Igual feien amb la mainada. D'altres pobles, els pares, a la mateixa hora travessaven el riu amb els fillets a coll, com havia fet el sant amb Jesús. En qualsevol dels casos, el primer contacte amb l'aigua havia de coincidir amb la primera batalla.

A Sant Feliu de Guíxols a tal hora remullaven al primer que passava pel carrer i a València tiraven al riu o a la mar nou grans de sal o nou palets de riu, resant-ensems una oració. Es demanaven tres gràcies al sant i ell en concedia una. Contràriament asseguraven que de cada persona que es banyés aquell dia, almenys una en moriria negada.

També deien antigament que qui veïés la imatge de sant Cristòfol en moments de perill, no moria de mort violenta. D'ací la profusió de fornicules amb ella, especialment on hi havia muralles.

Esteve Busquets i Molas

Paraula de vida

L'única cosa necessària

"... només una sola cosa és necessària" (Lc. 10,42)

Recordes on va pronunciar Jesús aquesta famosa frase? Va ser a casa de les germanes Marta i Maria. Maria, bo i asseguda als peus de Jesús escoltava la seva paraula. Marta, en canvi, estava atrafegada preparant moltes coses per acollir-lo; i presentant-se, digué: "Senyor, no us fa res que la meua germana em deixi tota sola a servir? Digueu-li, doncs, que m'ajudi". I Jesús: "Marta, Marta et preocupes i et neguitges per preparar moltes coses. i només poques són necessàries o una de sola. Maria ha escoltat la bona porció, que no li serà presa".

"... només una sola cosa és necessària"

A vegades es pensa, i potser tu també ho has pensat, que amb aquestes paraules Jesús veia en les germanes dos comportaments de contrast: bo l'un, el de Maria, no tan bo l'altre, el de Marta. Maria, que escolta, obra bé. Marta que treballa, obra malament. Però no es tracta d'això. Jesús no condemna el treball de Marta. Marta, en realitat, serveix, i Jesús ha vingut a ensenyar el servei del qual ell mateix ha donat exemple.

Quin significat, doncs, hem de donar a aquest pas de l'Evangeli?

Jesús s'ha valgut d'aquesta circumstància per a explicar-nos allò que és més necessari en la vida de l'home.

"... només una sola cosa és necessària"

Què és?

Escoltar la paraula de Jesús. I per a Lluc, que és qui ha escrit aquest tros, escoltar la paraula significa també viure-la.

Doncs, bé: Maria és el prototipus del cristià, per tant, també el teu prototipus, que escolta i viu la paraula de Déu. Aquesta no és, com sovint es creu, el símbol de la vida contemplativa en contraposició de la vida activa, al treball personificat per Marta. Maria no contempla. Escolta. Viu.

Amb aquestes paraules Jesús vol dir-te que la cosa que té més valor és escoltar i convertir en vida la seva paraula. La resta, tot i ser important per a tu, troba el seu lloc just si la col·loques en segon terme.

En primer lloc, Déu, la seva paraula, i davant d'això totes les teves preocupacions i els teus desigs queden relegats.

"... només una sola cosa és necessària"

I aquesta sola cosa, Maria la posseïa: era el desig d'aprendre, la seva plena disponibilitat en escoltar la paraula, la voluntat de Déu. Ho demostra prou bé la seva disposició: "asseguda als peus de Jesús", diu l'Evangeli, tal com fa un deixeble atent al seu mestre.

Es això el que cal que tu facis: acollir la paraula i deixar que aquesta paraula et transformi. I no tan sols això sinó romandre-hi fidel, tenir-la sempre en el cor perquè et plasmí vida, igual que la terra té en el seu si la llavor perquè germini i doni fruit. Donar, per tant, fruits de vida nova, efectes de la paraula. I no fer-ho només quan això sigui fàcil, sinó sempre, fins i tot quan en la teva existència entrin proves i dolors que és quan resulta més difícil de ser coherent amb els propòsits que hom ha fet.

"... només una sola cosa és necessària"

Coratge, doncs!

Fins ara potser només has viscut de paraules humanes.

Has donat importància a les mil coses que aquesta vida t'ofereix sense comprendre que has nascut per a una altra finalitat.

El sol fet d'ésser home t'uneix a Crist: Déu, fets home per tu.

Després, el fet de ser cristià et col·loca enfront d'una responsabilitat concreta: anteposar a tot el fet d'escoltar i actuar amb la paraula de Crist, el teu Mestre.

Prova de posar en pràctica, una a una, les seves sublims, universals, úniques paraules. Advertiràs en tu mateix un canvi radical, es provocarà un trasbalsament en la teva manera de pensar, d'estimar, d'actuar. La vida et semblarà extremadament rica: i així serà. Es verificarà un major bé per a tu i també per als altres. La societat del teu voltant canviarà. La revolució de l'Evangeli es manifestarà amb la màxima eficàcia per a totes les necessitats i els problemes urgents del món d'avui. I encara més, et salvaràs a tu mateix i conqueriràs la vida que mai no s'acaba.

Et sembla poc?

Chiara Lubich

La font del desmai

Selecciona i comenta: Climent Forner

Tomàs Garcés

Va néixer a Barcelona, on resideix, el 9 d'octubre del 1901. Cursà les carreres de Dret i de Filosofia i Lletres a la Universitat barcelonina. Exerceix d'advocat. Periodista, prosista, crític i traductor, és, sobretot, poeta, un gran poeta líric. Un poeta culte esdevingut gràcil, idíl·lic, popular. Carles Riba digué d'ell: "Com en els contes en què un rei es casa amb una pagesa, el poble ha pujat fins a la seva poesia, no és la seva poesia que ha davallat fins al poble." Podríem afirmar que si després de Carner es produí a casa nostra una ruptura entre el poble i la poesia menada pel noucentisme per uns camins cada vegada més difícils i complicats, ell, Tomàs Garcés i Miravet, establí un pont de comunicació a través del qual el poble pujà cap a ell, camí invers al

seguit per Josep M. de Sagarra. Fou amic íntim de Joan Salvat-Papasseit i de Josep Sebastià Pons. En la seva lúcida i tranquil·la maduresa es complau a inspirar-se, cristià convençut com ha estat sempre, en temes evangèlics.

Bibliografia principal: Vint cançons (1922), L'ombra del lledoner (1924), Paisatges i lectures (1926), El somni (1927), Paradís (1931), Notes sobre poesia (1933), El senyal (1935), El caçador (1947), La nit de sant Joan (1951), Grèvol i molsa (1953), Viatge d'octubre (1955), Obra poètica (1961), Quadern de la Selva (1962), Plec de poemes (1971), Sobre Salvat-Papasseit i altres escrits (1972) i Antologia poètica (1979).

BALADA

He fugit amunt, amunt,
amb la meua enamorada.
Quan la mort vindrà a trucar
el silenci li dirà:
ja són fora.

Alçara, vençuda, els ulls
cap a la muntanya esquerra.
Un mantell el sol ponent
teixirà, de roig ardent,
per nosaltres.

Ah, ningú no sabrà dir
quina espluga ens arrecera.
Farem un amagatall
amb els arbres de la vall
i les ombres.

Enllaçats caminarem
en els marges d'herba blana.
Sota un cel ben esbandit
naixeran al primer crit
tendres ecos.

I si un dia ve la mort
a trucar a la casa buida,
del racó polsós estant
veus alegres li diran:
ja són fora!

Tomàs Garcés

Racó del llenguatge

Els noms dels arbres (i 2)

Els arbres més ignorats pels pobres habitants de la ciutat són els bedolls o beços, els avets, els freixes, els aurons, les sureres, els faigs, els roures, els àlbers o les albes, els salzes, els verns, els oms, per citar només els més corrents. Aquests no són víctimes de la pol·lució però sí del terrible flagell dels incendis forestals que en els darrers temps han arribat a proporcions increïbles no se sap si intencionadament, afavorint interessos inconfessables.

De tots aquests arbres esmentats en sabem distingir cadascú uns quants i si tinguéssim paciència i sovintegéssim les excursions els arribaríem a conèixer tots. Perquè la veritat és que amb una mica d'observació dels detalls, de la forma de les fulles, del color de l'escorça, de la silueta que presenten, de la caducitat o perennitat del fullam, ens bastaria per reeixir a anomenar-los amb la mateixa desimboltura d'un muntanyenc. Hi ha manuals que ens hi ajudarien prou.

Falta citar aquells arbres que coneixem pels seus fruits i que no cal preguntar-ne el nom en el temps que ens els mostren. Són les pereres, els presseguers, les pomeres, les pruneres, els cirerers, els nesprers, els albercoquers, els caquis, les figueres, els ametllers, els avellaners, les nogueres, els castanyers, els lledoners, els garrofers, etc. I no vull acabar, ja que d'arbres es tracta, sense referir-me a un bell poema de Guerau de Liost que té per títol "Crist forestal". És el darrer del recull "Ofrena rural" i en ell el poeta compara el cos de Crist clavat a la creu amb la figura d'un arbre. Comença així:

Tràgica alzina retorta, bon Jesús crucificat!
S'esbadien mans i braços com les branques d'un forcat. Fóra bo de veure'l reproduït sencer a la secció "La font del desmai". Molts lectors potser ho agrairien.

Perles ortogràfiques

Si aneu pels carrers de Barcelona amb els ulls ben oberts potser algun dia veureu passar, com vaig veure jo, una furgoneta molt ben pintada i retolada en català que diu: Embalatges publicitaris. C/. Fuente del Coll, 10 i 12. Barcelona. Com pot circular tranquil·la aquesta furgoneta amb semblant incongruència al damunt? El pintor deu haver copiat l'adreça de la placa del carrer o de la guia urbana en castellà i no s'ha preocupat de traduir-la.

Albert Pera

MAESTRO, ¿DONDE MORAS?
"VENID Y LO VEREIS"
...y se quedaron con El (San Juan I, vers. 38-39)

Ejercicios espirituales

según método de S. Ignacio
que en régimen de internado y silencio organiza LUZ DE DIOS
Días: del 1 al 7 de agosto.
Información: Avda. Coll de Portell, 3. Entlo. 3.ª.
Teléfono 219 21 20 - Barcelona - 24.

Calendari

Diumenge, 13 de juliol.— XV del temps ordinari. Sant Enric, Anacleto, Joel i Esdras. Santa Clara, vg. El sol surt a les 4.28 i es pon a les 7.24 (hora solar).

Dilluns, 14 de juliol.— Sant Camil de Lelis, cfr. i Santa Adela.

Dimarts, 15 de juliol.— Sant Bonaventura, b. i doctor, Pompili i Pirrotti. Festa major a Torredembarra.

Dimecres, 16 de juliol.— Mare de Déu del Carme. Sta. M. Magdalena Postel, fundadora.

Dijous, 17 de juliol.— Sant Aleix, Santa Marcel·lina, vg. i Carlota, vg.

Divendres, 18 de juliol.— San Frederic, b. mr. Santa Marina, vg. i Simforosa i els seus set fills.

Dissabte, 19 de juliol.— Santa Justa i Rufina, vgs. mrs. i Sant Pere de Cadireta.

L'Església celebra

13 de juliol.— Diumenge XV de durant l'any. Lectures: primar Dt 30, 10-14; Salm 68; segona Col 1, 15-20; tercera Lc 10,25-37.

14 de juliol. Dilluns de la XV Setmana de durant l'any. Lectures: primera Is 1, 11-17; Salm 49; segona Mt 10, 34-11, 1.

15 de juliol. Dimarts de la XV Setmana de durant l'any. Lectures: primera Is 7, 1-9; Salm 47; segona Mt 11, 20-24.

16 de juliol. Dimecres de la XV Setmana de durant l'any. Lectures: Is 10, 5-7.13-16; Salm 93; segona Mt 11, 25-27.

17 de juliol. Dijous de la XV Setmana de durant l'any. Lectures: primera Is 26, 7-9.12, 16-19; Salm 101; segona Mt 11, 28-30.

18 de juliol. Divendres de la XV Setmana de durant l'any. Lectures: primera Is 38, 1-6. 21-22. 7-8; segona Mt 12, 1-8.

19 de juliol. Dissabte de la XV Setmana de durant l'any. Lectures: primera Mi 2, 1-5; Salm 10; segona Mt 12, 14-21.

Encontre de cristians i musulmans

La notícia és endarrerida. Això no obstant, la seva divulgació, pot ser oportuna i la reflexió convenient.

Data de l'estiu del 1978 la constitució, a El Caire, de la denominada "Lliga de la fraternitat religiosa entre cristians i musulmans".

En un primer any de vida la LLIGA ha estat prolifera en moltes de les principals ciutats d'Egipte. La finalitat del moviment es basa en tres objectius entrelligats en un sol: assegurar el clima adequat per a fomentar l'esperit de caritat, el primer; establir els fonaments segurs per a una major justícia social, el segon; i enarborar la bandera de la pau, el tercer. La idea d'un agermanament així ja fa més de cent anys que comença a bullir en el cap d'un gran pensador musulmà. Fins ara no s'havia plasmat. Aquell arrencava d'un fet: el triple objectiu esmentat és ideal per a totes les religions. Per això mateix, apte per a agermanar-les en un esforç constructiu comú. La justícia social i la pau són els dos objectius urgentíssims, arreu del món, avui.

Aquell pensador hauria volgut integrar també en la LLIGA als jueus, o sigui, a les tres religions de la Bíblia: Hebraisme, Judaisme i Cristianisme. Avui encara no és així. Es reuneixen sovint en clima de fraternitat per tal de cercar punts i maneres de major aproximació. Sempre comencen demanant fe ferma i fidelitat al Credo respectiu. Fe oberta. L'estretor de mires —diuen— fa infeliços els mateixos creients. Fidelitat sense fanatisme, que el fanatisme fa infeliços als altres connaturals.

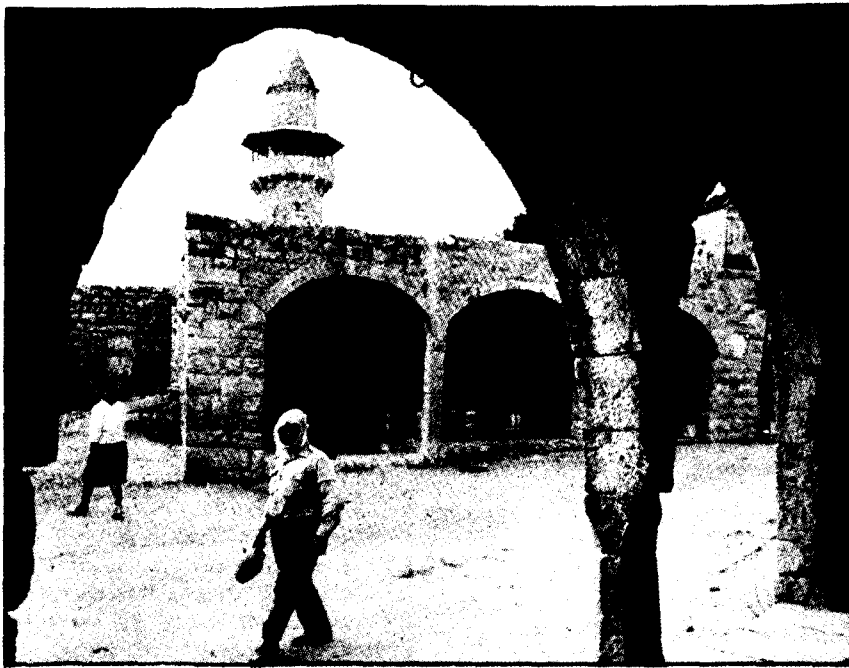
No tothom aplaudeix de la mateixa manera la iniciativa. De banda islà-

mica l'oposició a la LLIGA ve dels qui defensen l'exclusivisme religiós islàmic. No tenen res a objectar al plantejament socio-religiós, però essent —per a ells— l'Islam l'única religió agradable a Déu, no tenen perquè unir-se a cap altre grup de creients. I no hi volen ser. En altres temps l'actitud de molts de la banda catòlica potser hauria estat la mateixa, d'incompatibilitat. Avui, ja no. A tot estirar, només algun grup dels integristes més tercs i radicalitzats es mantindria al marge o allunyat.

En canvi, un desacord podria sorgir per una altra banda. Hem vist atorgada a l'amor una prioritat, una prioritat "pactada". Després d'haver escoltat i llegit tanta propaganda en les passades campanyes electorals i escoltat o llegit igualment l'exposició de programes i idearis diversos, hom podria preguntar-se: aquí, qui és què atorga prioritat a l'amor?, si és que se li dona entrada o cabuda en la dinàmica socio-política del país.

Es il·lusió i engany creure i fer creure que només amb la justícia hom podrà eradicar atropellaments, opressions i injustícies sense valer-se per a res de l'amor. Això els de la LLIGA ho entenen clar, segons sembla. Com també que la justícia, que mena a la pau, sense l'amor, mai no és tal justícia. Jo pregunto: qui hi ha que marxi amb la bandera de l'amor desplegada al vent, enardit i arrauxat d'ideal, ben convençut que l'amor veritable és la força indispensable i insubstituïble per a la salvació del món? Els de la LLIGA són una lliçó.

Vicenç Nolla

EDITORIAL REGINA

Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

I la visió falla. La manca d'oxigen a la retina va enfosquint la vista i el condemnat augmenta el seu grau de confusió. Les figures que es mouen al seu voltant van fent-se imprecises. I molts creuen que la nit s'ha tirat al damunt...

Alguns metges opinen, fins i tot, que potser al fons dels ulls de Jesús s'ha començat a formar un edema papilar -una inflor dels nervis òptics- deguda també a la hipertensió intracranial, originada per l'estancament de la sang en el crani o pels trastorns de ventilació, que repercuteixen en la circulació venosa cerebral i acumulen la viscositat de la sang per medi de la "policitemia", o augment del volum de glòbuls rojos.

I fan aparició la suor i el progressiu sufocament. I una set inaturable que deixa com un cartró la llengua i els llavis.

Després, rampes i accesos convulsius paroxístmics gairabé sense parar.

La perllongada suspensió dalt de la creu, com abans senyalava, origina en els condemnats una disminució del to o energia de les parets abdominals. La sang s'agleva als òrgans viscerals, i la conseqüent manca d'oxigen puneix i malmet els teixits. Això és, en definitiva, el "col.lapse ortostàtic".

Però aquesta situació compromesa coincideixen els metges porta generalment a una inhibició de la naturalesa, i el reu perd el sentit. Això no va passar amb el Natzaré. Si més no hi ha constància de que passés...

Es possible -com indiquen altres destacats metges- que Jesús acabés per perdre el coneixement quan els evangelistes indiquen "que va donar un grat crit i expirà".

En un cas així, la falta de sentit anava a desembocar també a la mort. Poc hi vol dir, doncs.

Com he vist, no pot subratllar-se -per ara, és clar- l'última raop que accelerà el fatal desenllaç. ¿Va ser la insuficiència respiratòria? ¿La baixada de la tensió? ¿Es va para el cor?

Potser com deixen entreveure els més prudents, una barreja de totes:

La llançada -com podem veure més endavant- no va tenir res a veure amb la defunció de Jesús. Segons els estudiosos del Llençol, en aquells moments, el Natzaré ja era mort.

I no vull donar per acabat aquest "informe tècnic" sense resenyar un punt original -jo ho veig així- que també ha estat estudiat per altres metges.

Refermen que el vinagre amb aigua, que donaren al Gahleu quan aquest es trobava en plena agonia, és probable que precipités la seva mort. Causa: un síncope de deglució.

Segons aquesta hipòtesi, a l'Orient preval la creença de que els crucificats i els empalats poden morir de sobte si beuen un líquid, i sobretot, si es tracta de vinagre.

I l'afirmació no és pas incorrecta. Avui, en anatomia, la "mà" es considera formada per tres parts: el carp o canell; metacarp o "mà", dita generalment i dits.

No obstant això, aquesta "subtileza" ha estat jugant una passada equivocada als que es consideraven "il·luminats"...

Amt tot -seguia interrogant-me- el que és cert és que aquestes plagues dels estimatitzats són autèntiques. La sang flueix d'elles, i el que més desconcerta -si mes no pels profans en la matèria- és que sorgeixen sense una causa aparent.

Quan vaig consultar als parapsicòlegs i psiquiatres, la resposta sempre fou la mateixa: "El poder mental d'aquestes persones, sota la influència d'una crisi de misticisme, per exemple, pot assolir unes cotes tals, que "transmet" a les cèl·lules dels palmells de les mans les ordres adients com per arribar a deteriorar i obrir les ferides que tots coneixem..."

Aquest fenòmen -absolutament explicable en el camp paranormal- no podia ser comprensible ni clarificat en altres èpoques anteriors a la present. D'aquí la confusió i les interpretacions errònies...

Els que hem conegut i experimentat amb les ondes cerebrals "alfa", coneixem que aquestes "ordes" de la ment -la majoria de les vegades involuntàries- són reals.

Si en general els sants i estigmatitzats haguessin sabut dels llocs exactes on emplaçar les ferides de les mans de Jesús, a ben segur que les seves plagues haurien fet acte de presència en els canells i no al mig dels palmells.

I, tornant a la tradició pictòrica, ¿com entendre que un únic mestre universal -Van Dyck- plasmés la crucifixió amb els claus en els punts precisos? (1).

La única explicació possible és en el fet de que Van Dyck potser arribà a veure el Llençol en l'avinentesa del seu viatge a Gènova, reparant en el gran "detall" de la tasca de sang...

On per ara no existeix una confluència de criteri es amb els claus dels peus.

Mentre alguns metges i especialistes demostrem que l'home del Llençol de Torí li van perforar tots dos peus amb un mateix ferro, d'altres -en major nombre- es decanten a pensar que el botxí es va valdre de dos claus: un per cada peu.

Un lleuger caop d'ull a l'empremta dels peus pel seu costat dorsal no solament ens fa veure tot d'una que tant el peu com la cama esquerra van restar menys gravats en llençol, ans hom té la impressió que la cama esquerra es veu més curta que la dreta.

I, com era de suposar, tan els observadors com els estudiosos, començaren a preguntar-se -al principi amb certa timidesa- si Jesús de Natzaré havia estat coix.

Per si fos poc encara, hi havien les iconografies russes i bizantines, amb una mena de tram oblic a la part inferior de les seves creus.

Fent Pinya

Fabulosa colla joves de Valls

La jornada de Sant Joan a Valls, que obria la temporada tradicional de grans diades castelleres, no podia ésser millor, sobretot pel que fa a l'actuació de la colla Joves dels Xiquets de Valls. Per primer cop en aquest segle aquesta colla lograva descarregar el Tres de vuit, a més de descarregar, també, a la vigília a la nit (pel de juny de Sant Joan i a la sortida de Completes) el carro gros, el Quatre de vuit. L'actuació d'aquesta colla ambdós dies fou, senzillament, rodona, destacant-se com la colla puntera més sobresortint als inicis de la temporada d'enguany. Els de la Vella no tingueren sort, però demostraren la seva vàlua.

En un altre ordre de coses hem de fer sobresortir les actuacions dels Castellers de Barcelona per terres franceses on, sobretot, a més dels castells plantats, foren ambaixadors de la catalanitat i de la cultura popular de la ma dels nostres germans de la Catalunya Nord i en terres alsacianes, a més de París.

Pròximes actuacions:

13 de juliol.— A Terrassa: Castellers de Barcelona, Minyons de Terrassa i Els Bordegassos de Vilanova (aniversari dels Minyons).

Castellers de l'Arboç.— Actuen a la pròpia vila el dia 23 on descarregaren castells nets i Pilars de quatre.

Castellers de Barcelona.— El dia 21 actuen a Bondoufle, a les festes de Sant Joan i amb gent del Rosselló, descarregant la Torre de sis, el Pilar de cinc, alguns de quatre i castells de sis. El dia 22 a París (devant de la Torre Eiffel, al barri de Clichy, al Centre Pompidou i al Centre d'Estudis Catalans) descarrega-

ren la Torre de sis, un Pilar de quatre i carregaren el Pilar de cinc. El dia 24 a Strasbourg (davant del Consell d'Europa, de la Catedral, a l'Ajuntament i al barri de l'Elsau) descarregaren el Tres i el Quatre de set, 3 Torres de sis, 5 Pilars de cinc (1 carregat), alguns de quatre, castells de sis nets i un Tres de sis aixecat per sota. Finalment, el dia 25, de retorn i en terres occitanes descarregaren dos Pilars de quatre.

Castellers de Montmeló.— El dia 22 anaren a Esplugues del Llobregat on descarregaren castells nets i Pilars de quatre i intentaren el Tres de sis. El dia 24 la seva actuació va ser a Montornès del Vallès on hi descarregaren el Tres de sis, castells nets, Pilars de quatre i intentaren el Pilar de cinc.

Castellers de Sitges.— El dia 23 actuen al Poble Sec local on hi descarregaren el Tres de set, la Torre de sis, el Pilar de cinc, alguns de quatre, castells de sis nets (i carregat) i intentaren la Torre de set (que desmuntaren amb l'aixecador posat). El dia 28 actuen al barri local de Sant Sebastià i descarregaren la Torre de sis, el Tres de sis aixecat per sota, el Tres de set, el Pilar de cinc i alguns de quatre. Finalment, el dia 29 la seva actuació fou a la festa major de Sant Pere de Ribes descarregant el Tres de set, el Pilar de cinc, dos de quatre i intentant dos cops la Torre de set i el Tres de set aixecat per sota.

Joves dels Xiquets de Tarragona.— Actuen a Tarragona el dia 20 on hi descarregaren Pilars de quatre i carregaren el Quatre de sis.

Castellers de Terrassa.— Els dies 21 i 23 anaren a Can Jofresa i al barri de Sant Pere-Nord, descarregant castells nets i Pilars de quatre.

Minyons de Terrassa.— El dia 21 anaren a Can Parellada descarregant castells nets i Pilars de quatre; l'endemà actuaren al Poble Nou descarregant la Torre de sis, el Pilar de cinc, el castell de sis net, altres castells nets, Pilars de quatre i intentant el Tres de sis net; i el dia 23, a Sabadell, descarregaren la Torre de sis, el Pilar de cinc, el Tres de sis net, el Quatre de sis amb l'agulla i dos Pilars de quatre.

Els nois de la torre.— A la pròpia vila actuaren el dia 24 descarregant la Torre de sis, el Pilar de cinc, castells de sis nets i carregant el Tres de set.

Joves dels Xiquets de Valls.— La diada de Sant Joan, a Valls, descarregaren el Tres de vuit, el Dos de set, el Tres de set aixecat per baix, 2 Dos de sis i 3 Pilars de cinc (un carregat) i alguns de quatre. La nit abans, Dejuní de Sant Joan, a la Sortida de Completes, descarregaren el Quatre de vuit, el Dos de set, el Cinc de set i dos Pilars de cinc.

Vella dels Xiquets de Valls.— Per Sant Joan, descarregaren el Dos de set, el Tres de set aixecat per baix, el Dos de sis i 3 Pilars de cinc i carregaren el Quatre de vuit. A la sortida de Completes, descarregaren el Dos de set, el Cinc de set, el Quatre de set amb l'agulla al mig i 2 Pilars de cinc; i

Els Bordegassos de Vilanova.— Anaren a Vilassar de Mar el dia 24 on hi descarregaren la Torre de sis, el Tres de sis aixecat per sota, el castell net i Pilars de quatre. El dia de Sant Pere anaren a Sant Pere de Ribes on hi descarregaren el Quatre de set amb l'agulla al mig i la Torre de sis i alguns Pilars de quatre (un carregat) i intentaren el Tres de set aixecat per sota.

Jaume Casanova "Crossa"

La sardana i la dansa

Traspàs de Josep M.ª Boix.— Recentment ens ha deixat un dels compositors de més popularitat, aconseguida a l'hora de programar una ballada de sardanes. Ja en els nostres primers anys de sardanista —la dècada dels quaranta— una sardana era peça obligada de totes les audicions: Maria Mercè. Ha estat un d'aquests títols que resten inalterables al correr del temps i que donen al seu autor aquest segell de popularitat tan cobejat. En aquest cas en Josep M.ª Boix.

Havia nascut a Torroella de Montgrí, el 23 de març del 1908. Inicià els seus estudis musicals als set anys; solfeig amb mossèn Camil Gelis, de Torroella; violí amb Joaquim Vidal i Muní, de Girona; i harmonia amb el mestre Francesc Civil, que continuà després amb el Mestre Enric Morera.

La seva producció sardanista és copiosa, doncs sobrepassa les quatre-centes obres. La primera que escrigué fou "Gironina", a la que seguiren "Ninetes del Pont Major", "Flor selvatana", "Pavorde major", "Montbuí", "Constància", "Maria Mercè", de les classificades entre les primeres. Després vingueren "Clemència", "Sara", "La font del canyó", "Senzillesa", "Montse"... imaginem quantes podríem mentar!

També havia escrit algunes obres per a orquestra simfònica. Hem perdut un excel·lent compositor i un amic. Reposi en pau.

Concert Narcís Paulís.— El dia 12 s'ha celebrat a Sant Feliu de Pallerols, la seva vila natal, un concert-homenatge al compositor Narcís Paulís i Vila, en el qual s'han presentat diverses facetes de la seva activitat musical. Així s'interpretaren sardanes, una suite simfònica per a cobla —"Els cavallets de Sant Feliu"— i cançons. Hi intervingueren la cobla municipal Ciutat de Barcelona i la soprano Lourdes de Colomé, acompanyada al piano per Maria Canela.

Val a dir que el Mestre Paulís és mereixedor de l'acte que se celebrà, doncs la seva línia musical ha estat sempre molt lloable. Coneix la cobla, posseeix inspiració i tècnica, i asoleix així obres que enriqueixen el nostre patrimoni musical. Així l'hi ho han reconegut els seus compatriotes i així ens plau a nosaltres remarcar-ho.

Aplecs.— La temporada d'aplec continua amb tota la seva empenta. Es tradicional el segon diumenge de juliol, la celebració del d'Olot, un aplec que atrau cada any sardanistes d'arreu de Catalunya, fent acatament a una bona concentració de cobles, però també al magnífic paisatge de la terra olotina. Enguany les cobles són la Jovenívola de Sabadell, La Principal de la Bisbal, La Principal del Llobregat, La Principal d'Olot i la Selvatana. Ballades matí i tarda al Parc Municipal i a la nit al Passeig d'en Blai.

El nostre folklore a l'Escola.— Dintre la primera quinzena del present juliol, i en diverses sessions, s'ha celebrat a l'Escola d'Estiu Blanquerna, una tanda de conferències a càrrec del folklorista Leandre Ferrando i el director de l'Esbart Lluís Millet, Joaquim Navarro, amb classes pràctiques a cura de dansaires del mateix esbart Lluís Millet.

La finalitat és aconseguir portar coneixements i difusió del nostre folklore a les aules, que equival a pretendre que s'hi coneixi el nostre propi país, en un tipus d'assignatura no divulgat en els llibres de text. El folklore en general i principalment les danses, amb les seves motivacions i història, són temes molt propicis per aquesta tasca. Cal esperar que la iniciativa, que ha secundat la nostra Generalitat, tingui més endavant, noves oportunitats de manifestar-se.

JOSEP VENTURA

Tot un "detall" que encara avui pot contemplar-se dalt les torres del Kremlin i que la tradició associa amb l'anomalia que presentava la part dorsal de Jesús en el Llençol. Aquesta tradició va poder realitzar-se quan els fidels -fa segles- van començar a venerar cada divendres a Constantinopla l'esmentada relíquia.

Per aquelles gents sense excelsius coneixements mèdics era prou evident que el Senyor tenia una cama més curta que l'altra...

Tot amb tot, la Ciència avui ens ho demostra de manera molt diferent.

Igualment els doctors Barbet com Ricci han arribat a la conclusió de que tots dos peus foren fixats a la fusta amb un únic clau. El genoll esquerra hauria restat llavors doblegat sobre el dret i a l'escaure's la rigidesa dadavèrica; els músculs de l'esquerra retingueren la posició mantinguda a la creu.

L'explicació -al marge de la teoria sobre un únic ferro- convenia uns i ad'altres.

Però, com he dit, la crucifixió amb un o dos claus segueix encara a la teulada.

Per a Cordiglia "el muscul esquerre i el seu genoll es desplaçaren enlaire i cap endavant, respecte al costat dret, de manera que es veu la cama esquerra més curta que no pas la dreta".

L'esmentat doctor Judica Cordiglia creu que, un cop estirada i immovilitzada la cama dreta pel clau al peu, ja no els hi fou possible als botxins procedir a un clavament paral·lel amb la cama esquerra. Per tant, el genoll esquerra va restar arquejat i així romandria temps després quan li sobrevingué la mort.

Mes els descobriments no paren en aquesta fascinant exploració de la Ciència ultramoderna sobre el llençol de Torí.

Segons sembla l'evident enfonsament de l'espatlla dreta de Jesús -perfectament clar en les senyals- pot deure's "a una deformació professional, derivada del treball exercit en l'ofici de fuster del galileu..."

I a hom se li acut que l'observació pot ser tan versemblant com de perspicàcia.

Si aquell corpulent natzarè treballà 20 i 25 anys fent de fuster, el pes dels troncs i de les fustes pogué provocar-li aquest lleuger ensorrament de la dreta d'ambdues espatlles.

Tot amb tot, i per allò de no perdre la "compostura científica", mantinguem encara com a possible i primera causa de dit "abaixament", la forta estrebada que el botxí va fer a la totalitat de la cama dreta del Natzaré al disposar-se a clavar aquest peu en la stipes. Aquesta maniobra -segons els metges i forenses- va causar aquesta ensorrada de l'espatlla i de tota la banda dreta del cos del crucificat.

Suposo que és inevitable.

Remenant aquest garbuix de dades, informes i tecnicismes sobre l'anatomia i tortures de l'home del Llençol, hom acaba per a fer-se la mateixa pregunta:

¿Quina fou la causa final que segà la vida de Jesús de Natzaré? ¿de què va morir, tanmateix?

Segons els especialistes que he pogut consultar, el Natzaré va morir aconseqüència d'un "complex encadenament de causes".

Potser totes plegades poden resumir-se com ho han fet els metges de Colònia:

En una persona penjada per ambdós canells, la sang s'acumula molt ràpidament a la meitat inferior del cos. Dels sis als dotze minuts, la pressió arterial decau a la meitat i el nombre de pulsacions augmenta al doble. La sang arriba al cor en quantitat insuficient.

El resultat és la pèrdua del coneixement. Mancat d'una suficient irrigació del cervell i del cor, el reu s'enfronta aviat amb un "col·lapse ortostàtic".

Així, la mort dalt de la creu -conclouen els especialistes de Colònia- és deguda a un col·lapse cardíac.

No obstant això, la realitat sempre és més complexa. I jo gosaria a afirmar que, en el cas del Natzaré, ho és amb més justificació. No hem d'oblidar que Jesús de Natzaré perdé un considerable volum de sang durant la llarga flagelació...

Aquesta mena de mort estava pensada perquè el condemnat romangués viu durant dos, tres i fins més dies dalt de la creu. Inesperadament, Jesús sucumbí a les tres hores. ¿Què havia passat?

Sembla ser que el primer impacte d'una crucifixió és un dolor vertical -valgui l'expressió- d'extremitat a extremitat del cos.

El condemnat es veia absolutament immòvil i desconcertat per un terrabastall de dolors.

I una poca estona després arribaven els primers sotracos de l'asfíxia. La respiració s'havia entretallat. Dificil. Calia conquistar cada filel d'aire...

I per això, el reu ha d'arquejar el diafragma, expel·lint l'aire aviciat que omple els seus pulmons. Però aquesta operació significa una nova agonia... Cada alenada deu ser absorbida, pressionant en els claus dels peus. I d'aquesta manera, incorporar el cos -encara que només siguin uns mil·límetres- i expulsar aquest aire aturat. Però aquest exercici mínim repercuteix en els canells clavats, i la respiració esdevé un carrusel d'angoixes i duríssimes llatzeracions.

I el cor defalleix. El seu treball de bombeig es triplica. Les venes i vasos més subtils s'estanquen. La sang no circula bé. L'oxigen no arriba tampoc als teixits i els músculs pateixen contraccions espasmòdiques i tetàniques.

Una perillosa intoxicació general comença a avançar per l'organisme del crucificat.

El cervell i les meninges "s'omplen" de sang venosa d'índex baix d'oxigen. I esclata un implacable mal de cap.

Les ungles blavoses i el coll inflat són nous senyals d'atenció: s'acosta una catàstrofe cardíaca i pulmonar.

Un llibre

La crisi mundial i la dignitat de la persona

Es recullen en aquestes Actes les nombroses intervencions que es realitzaren en el I Simposium Internacional de Teologia celebrat a la Universitat de Navarra (1979) i al que concorreren quatre prelats i més de mig centenar d'especialistes —juristes, filòsofs i teòlegs— propvenints de vint-i-una universitats europees. L'objectiu que centra aquests estudis és l'anàlisi i diagnòstic de l'actual procés de canvi social des de la perspectiva científica pròpia de l'ètica i la teologia, sense oblidar la pràctica: la tasca pròpia dels cristians en el si d'aquests processos socials en curs. Es troba aquí, doncs, la discussió de les qüestions més fonamentals que es plantegen a l'antropologia actual.

Els treballs es presenten dividits en quatre unitats temàtiques: persona i llibertat, persona i societat; ètica i

personalisme i ètica i sexualitat. Tots tenen com a suport comú dos pilars bàsics: una consciència de la gravetat de la conjuntura històrica que no permet confiar en meres solucions tècniques, i, per altra banda, el convenciment que el que reclama el nostre moment històric és audàcia i lucidesa per anar al fons dels problemes, amb el fi de redescobrir la veritat pregonada de l'home, és a dir, la seva apertura no sols al futur sinó a l'etern, a Déu. Com subratllava monsenyor Hamer a la conferència de clausura, citant a Joan Pau II, "els professors accedeixen al tema del simposium convençuts que l'Església, gràcies a l'Evangeli, posseeix la veritat sobre l'home". Per això, malgrat no manquin consideracions greus entorn qüestions estudiades, totes les pàgines d'aquest volum es troben

immerses en una atmosfera de marcat optimisme.

Cal subratllar els quatre punts de major incidència en totes les intervencions: la primacia de l'home concret en la seva existència individual i històrica, per damunt de qualsevol abstracció marginadora de la realitat; el sincer homenatge a la dignitat de la persona humana, que no pot ésser esclavitzada o manipulada per cap poder; la prudent distinció entre el lícit moral i el permès legalment; i, en fi, el respecte a la justa llibertat de les consciències.

Ètica i Teologia ante la crisi contemporània. "Actas del I Simposio Internacional de Teologia de la Universidad de Navarra", editades sota la direcció de José Luis Illanes, Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Pamplona, 1980, 662 pàgs.

Cinema

El retorn de Dràcula

Amb gran força, ha tornat a aparèixer per les nostres pantalles d'avui aquest mític Comte Dràcula, que semblava definitivament allunyat a l'ombra dels sepulcres i el descrèdit de l'esgotament paròdic.

L'han fet ressuscitar films tan interessants com el "NOSFERATU" de Werner Herzog, el "DRACULA" de John Badham, i en una nova faceta d'humor, el film "AMOR AL PRIMER MORDISCO" d'Stan Dragoti. Sense fer referència a d'altres reaparicions més o menys absurdes o ocasionals, com les porno-eròtiques "LAS HIJAS DE DRACULA" o

"SANGRE PARA DRACULA" de Paul Morrissey.

Els especialistes del vampirisme diuen que hi ha una forta relació entre les resurreccions d'en Dràcula i les etapes de crisi o intensa evolució social. Si fos així, la seva reaparició actual seria del tot justificada. Encara no hem descobert quines aportacions es poden derivar de la reaparició del Comte de Transilvània a les incerteses socials i econòmiques que ens atanyen.

Es molt més fàcil que aquest "revival" actualitzi de bell antuvi, en el seu aspecte metafísic, aquest misteri permanent d'ini-

quitat, que sembla amenaçar tot hora el futur de la humanitat.

Potser degut a això, el NOSFERATU de Werner Herzog és molt lluny de la línia de tractament infantil que el cinema americà féu del personatge, i en la bellesa de les seves imatges fa present el Comte Dràcula i el seu seguit de mort en l'epidèmia de rates que sembla voler destruir una societat repressiva i decadent.

Per això mateix es remarca la línia romàntica de la pel·lícula en aquest abnegat sacrifici de "Lucia", l'esposa de "Jonatan", a la tristesa i desencís que torturen Dràcula. Encara que la supervivència del mite i la seva amenaça de mort es perllonguin en el nou cicle de terror que comença el neo-vampir de "Jonatan".

El film de John Badham és menys creatiu i s'assembla més als personatges i elements de la clàssica novel·la de Bram Stoker.

No obstant, això hi ha una matisació psicològica dels personatges femenins "Lucy" i "Mina", en contrapunt al caràcter respectiu dels pares, el feble doctor Seward i el pervers Van Helsing. Amb això s'insinua la transició d'una etapa de dolça obediència en la dona a un nou model d'heroïna voluntariosa i feminista.

En la lluita contra els poders malignes d'en Dràcula, s'actualitza la força de l'exorcisme religiós. I s'ultrapassa la persistent ferum dels alls per a reforçar-ho amb la presència de la creu i fins i tot de les espècies eucarístiques que es planten damunt la terra dels fèretres incubats.

En èpoques de descreença i crisi de valors ètics no deixa d'ésser molt significatiu veure com es fan servir els mites i teosofies del més enllà per a explicar imaginativament la presència del mal en la vida de l'home i els foscos misteris de l'altre món i la supervivència.

Ens agrada gaudir tot veient a la pantalla aquests "revivals" vampírics d'en Dràcula, agafats en broma o seriosament, però restar amb la nostra dimensió cristiana i responsable de la vida i l'esperança d'una resurrecció alegre i reviscolada, que no necessita de les mossegades sagnants ni dels exterminis cruels d'en Dràcula.

Santiago Gil de Muro

Excursionisme i cultura 42

Santuari de la Mare de Déu de Sis

Per una vegada us faré una "mala jugada". Avui us parlaré de la capella on m'ha costat més d'arribar, ja que entre anar i tornar des d'on es pot deixar el vehicle (a Beranui, que és el nucli municipal) transcurren unes sis hores. I ho anomeno "mala jugada" perquè la complicació del camí fa totalment impossible una explicació clara dels detalls del camí per arribar-hi. Per tal que m'hi acompanyés, a mi em va caldre anar a cercar un vell pastor jubilat que ara viu a Montsó, ja que la gent dels pobles veïns són massa grans per fer la caminada, o la poca gent jove que hi resta no saben on para aquest santuari romànic.

Comencem el nostre camí. Cal pujar una muntanya en direcció est i tot seguit anar-se endinsant entre vegetació més i més espesa, que en alguns indrets ja és anomenada "la selva", sense oblidar el podall per tal de poder fer-se pas en més d'una ocasió. He de confessar que jo mateix no sabia tornar-hi tot sol. Avui, us en mostro la fotografia perquè, si més no, quedi constància d'aquest edifici religiós que veiem, si les coses no fan un canvi molt radical, condemnat a esfondrar-se en la seva solitud, sense que ningú faci res per evitar-ho. I cregueu que és llàstima perquè, malgrat que abandonada, encara és totalment sencera, amb les ruïnes al costat del que degué ésser la casa de l'ermità.

L'edifici té a la banda sud una porta que fou tapiada, i, com podeu veure a la fotografia, a ponent n'hi ha una altra de construcció més tardana. Posseeix un bonic absis que no pot lluir, ni pot ser fotografiat, perquè l'espessa vegetació el cobreix pràcticament tot, i que a més es troba al costat d'un estanyol que dificulta la seva observació. Com podeu observar, l'interior presenta la volta en degradació i un xic apuntada.

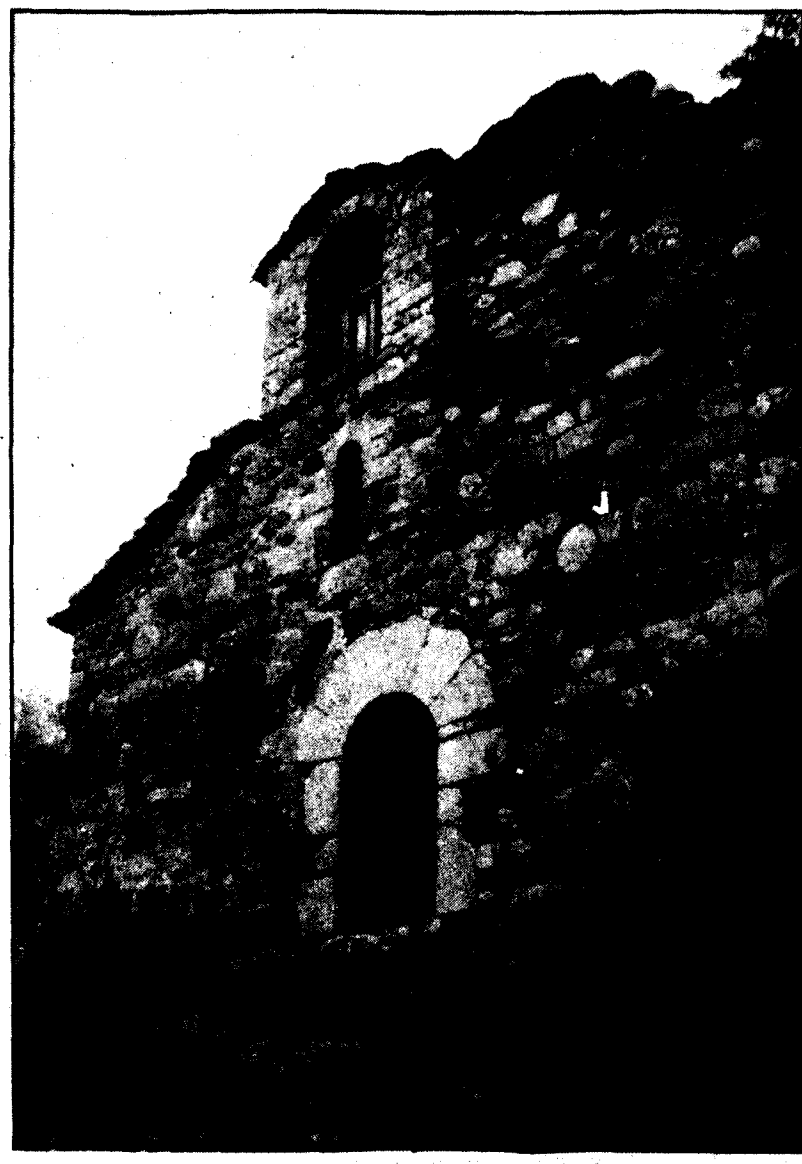
A uns pocs metres escassos de la capella, tenim la joia d'un gran salt d'aigua que dona vida al conjunt i que a mi em recorda el Salt del Cabrit de la Teulera, al municipi de Sant Martí Sescords (comarca d'Osona). Cal afegir que tot el municipi de Beranui és curull d'antigues capelles romàniques o d'inspiració pròxima. La llàstima és la dificultat d'accés a aquests llocs, d'altra banda maravillosos.

Municipi: Beranui

Comarca: Alta Ribagorça

Situació geogràfica als plans del cadastre (pla 213): 4° 18' 30" i 42° 21' 05"

Josep M. Gavín

Cuina

per M.ª Glòria Muntañola

Arròs xinès

400 grs. d'arròs	1 ceba
1 llauana de tonyina amb oli	1 pebrot
6 anxoves	2 tomàquets forts
salsa "cat-chup"	100 grs. d'olives negres i blanques
1 enciam	

Poseu a coure l'arròs amb molta aigua i sal durant 15 minuts, després renteu-lo a raig d'aigua freda, afegint a la darrera aigua una mica de sal, després ja el podeu escórrer.

Talleu l'enciam molt menut, les anxoves, els tomàquets pelats, la ceba, el pebrot, la tonyina i les olives a trossets molt petits.

Abans de servir-ho a taula, unteu amb oli un motlle de corona i ompliu-lo amb l'arròs, aboqueu-ho a la platja de servir i ompliu el buit amb el que heu preparat, tot ben barrejat i adobat amb oli i una mica de vinagre. Amaniu l'arròs amb salsa "Cat-chup" o maionesa.

Tomàquets farcits de peix

6 tomàquets madurs i forts	1 ou
1 tros de rap	50 gr. de mantega
100 gr. de gambes petites	1 copeta de xerès
un ceba, una mica d'api	salsa "Cat-chup"
una tassetta amb molla de pa tou	

Renteu i eixugueu els tomàquets, talleu la part de dalt, treieu-hi les llavors, amb l'ajut de la cullereta de les patates, i poseu-los cap per avall per a que s'escorrin. Fregiu el peix amb mantega i desfeu-lo (reserveu 6 gambetes senceres per a l'ornament). Ratlleu la ceba, talleu l'api molt petit i fregiu-lo amb oli, quan comenci a daurar-se afegiu-hi el peix i el raget de xerès sec, deixeu-ho coure una estona; una vegada fora del foc, afegiu-hi el "Cat-chup", la molla de pa ratllat i un ou sencer, adobeu-ho amb sal i pebre i trebal·leu-ho una mica per a ajuntar-ho bé. Ompliu els tomàquets amb això i damunt de cadascun hi poseu un trosset de mantega, col·loqueu-los en una platja de forn amb una mica d'oli. S'han de coure de 40 a 45 minuts a forn moderat. Quan siguin a mig coure, poseu una gambeta damunt de cada tomàquet. Quan comencin a daurar-se, cobriu-los amb paper d'alumini.

Televisió

DIUMENGE	DILLUNS	DIMARTS	DIMECRES	DIJOUS	DIVENDRES	DISSABTE
PRIMERA CADENA CIRCUIT ESTATAL 11.05 Parlem 11.30 El dia del Senyor: Re-transmissió de la Santa Missa. 12.30 Gent jove 14.00 Set dies 15.00 Notícies del diumenge 1 15.15 L'home i la terra 15.50 La casa de la Pradera 16.45 Fantástico 80 18.30 La batalla de los planetas. 19.00 625 línies 19.45 Más oscuro que el ámbar 21.30 Notícies del diumenge 2 22.00 Estudi 1: "Vuelve, pequeña Sheba", de William Inge. 23.55 Bona nit SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 15.32 Documental 16.30 El retorn del Santo 17.25 Vickie el vikingo 17.45 Starzky i Hutch 18.45 La música. "Oberón, de Weber, Orquesta Simfónica de RTVE. 20.00 La dansa 20.30 Espanya entera 21.00 Mes enllà 21.30 Llarnetratge: "Playa roja" (1967). Direcció: Cornel Wilde. Intèrprets: Cornel Wilde, Rip Torn. 23.25 Bona nit	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 Als quatre vents 14.00 Crònica TARDÀ Entre nosaltres CIRCUIT ESTATAL 14.30 Gent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Gaseta cultural 15.45 Revista de premsa 16.15 Alicia 18.35 Barrio Sésamo 19.05 Desti Plutón 20.00 Entre dos que bien se 19.05 La mansión de los Plafí 19.40 Un món per a ells 20.15 Documental 21.00 Telediari 2 21.30 300 milions 22.30 Grans relats: "La Fundación" II 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 Redacció de nit 20.35 Revista de cine 21.45 Opinó pública 22.20 A l'ons 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT Crònica 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 Als quatre vents 14.00 Crònica TARDÀ Musical-Express CIRCUIT ESTATAL 14.30 Gent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Gaseta cultural 15.45 Revista de premsa 16.15 Alicia 18.35 Barrio Sésamo 19.05 Desti Plutón 20.00 Entre dos que bien se quieren 20.30 Revista de toros 21.00 Telediari 2 21.30 Primera pàgina 22.30 Grans relats: "La piedad peligrosa", basada en la novela de Stephan Zweig. 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 Redacció de nit 20.35 Pollesportiu 21.00 Retrat en viu 22.00 Tribuna de la cultura 22.45 Flamenco: Ayer y hoy 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT Crònica 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 Als quatre vents 14.00 Crònica TARDÀ Les nits de la tieta Rosa. Avui: "La tieta es casa". Cantem CIRCUIT ESTATAL 14.30 Gent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Gaseta cultural 15.45 Viure cada dia 16.15 Doctor Locke 18.35 Barrio Sésamo 19.05 Tom i Jerry 19.20 Cine español: "La perla de las flores" (1965). Direcció: Román Vignol Barreto. Intèrprets: Maruja Díaz, Antonio Prieto, M.ª Antonia Tejedor, Carmen Caballero. 21.00 Telediari 2 21.30 Antologia 22.30 Grans relats: "La piedad peligrosa". 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 Redacció de nit 20.35 Pollesportiu 21.00 Musical Express 22.00 Tribuna de la historia 22.45 Imatges 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT Crònica 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 Als quatre vents 14.00 Crònica TARDÀ Vostè pregunta CIRCUIT ESTATAL 14.30 Gent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Gaseta cultural 15.45 Mirador dels esports 16.15 Aquí estoy otra vez 18.35 Barrio Sésamo 19.05 El gran circ de TVE 20.00 Harold Lloyd 20.30 El canto de un duro 21.00 Telediari 2 21.30 Hores d'aurades 22.30 Grans relats: "La piedad peligrosa". 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 Redacció de nit 20.35 Pollesportiu 21.00 Trobada amb les Notres 22.00 Tribuna econòmica 22.45 Horitzons 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT Crònica 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 Als quatre vents 14.00 Crònica CIRCUIT ESTATAL 14.30 Gent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Coses 19.30 Amb vuit n'hi ha prou 20.25 Mes val prevenir 21.00 Telediari 2 21.30 La revista Lail va al cine 22.30 Grans relats: "La piedad peligrosa". 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 Redacció de nit 20.35 Pollesportiu 21.00 Cicle: Alfred Hitchcock. "Matrimonio original" (1941). Direcció: Alfred Hitchcock. Intèrprets: Carole Lombard, Robert Montgomery, Gene Raymond, Jack Carson, Lucile Watson. 22.45 Tribuna Internacional 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT Crònica 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 12.30 Quixalla CIRCUIT ESTATAL 14.00 Tribuna de la historia 15.00 Notícies del dissabte 1 15.30 El osito Mischa 16.00 Primera sessió: "La tumba india" (1958). Direcció: Fritz Lang. Intèrprets: Debra Paget, Paul Hubschmid, Claus Holm, Sabina Bethann, Angela Portalauri, Paul Christian. 17.45 Aplauso 19.30 Vacances a la mar 20.30 Informe setmanal 21.30 Notícies del dissabte 2 21.50 Dissabte cine: "Los que saben morir" (1970). Direcció: Lamont Johnson. Intèrprets: Brian Keith, Helmut Griem, Ian Hendry, Jack Watson, John Abineri, Horst Janson, Eric Allan. 23.35 Bona nit SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 15.32 Hawai 5-0 16.30 Los olímpicos del riure 17.00 Mork i Mindy 17.30 Retransmissió esportiva: Concurs Hípic Internacional, desde San Sebastián. 19.00 La clave 23.45 Bona nit

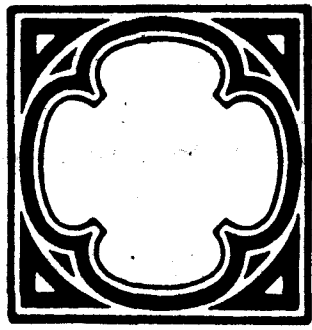
LAS ORDENES Y
LAS CONGREGACIONES
RELIGIOSAS
ANTE LA
REFORMA FISCAL
ESPAÑOLA
S. Aguilar Canosa

Banco Occidental

2.ª Edición

BANCO
OCCIDENTAL

Banco Occidental.
Servicio de Estudios.
Barcelona

Ronda Universitat, 35

Tel. 301 16 00

Corals catalanes a Anglaterra

Aquest mes de juliol dues corals catalanes actuaran a les ciutats de Londres i Langolem. Es tracta de la "Llobregat de les flors" del Prat de Llobregat i "Verge Bruna" de Barcelona. Destaquen que la primera fou reconeguda com d'"utilitat pública" pel Consell de Ministres del dia 30 de juny d'enguany.

Abans de marxar a Gran Bretanya oferiren un recital al Casal Municipal de Cultura del Prat i l'ajuntament els hi donà un banderí amb l'escut de la vila perquè l'oferissin al país que visitessin com a record de la seva presència.

Música a Torredembarra

Torredembarra (Baix Penedès). El diumenge 13 tindrà lloc a l'església parroquial de Torredembarra un concert de música catalana a càrrec de la "Cobla Principal del Camp". El dissabte 26 al mateix lloc, un concert polifònic per la Coral "Santa Rosalia".

Nit de cançó a Girona

El dissabte 19 de juliol, a partir de les sis de la tarda se celebrarà a Girona la "1a Nit de Cançó Catalana-Girona 80" en la que hi participaran disset grups de cantants. Aquesta mostra tindrà lloc a les escales de la catedral de Girona i compta amb la col·laboració d'una sèrie d'entitats públiques i culturals.

El Gran Teatre del Liceu continua essent notícia diària. La crisi econòmica que de manera cíclica s'anava produint, ha arribat a un límit i ha coincidit amb la mort de l'empresari del teatre en Juan Antoni. Pàmies.

Ara sembla que estem en el camí de la resolució gràcies a un acord entre els propietaris de les butaques i llotges de la sala, propietat més que centenària, l'Ajuntament de Barcelona i la Conselleria de Cultura de la Generalitat. El fet que els propietaris renunciïn a part de la seva propietat i control del teatre per a aconseguir-ne el manteniment sempre és d'agrair. Ara caldrà veure com es concreta l'ajuda municipal i de la Generalitat, perquè no oblidem que ambdós organismes, o tenen deutes, ajuntament o no tenen encara diners, Generalitat.

I a mi em sembla que la manera de concretar aquests ajuts pot determinar moltes coses per al futur de la cultura musical i de l'òpera a casa nostra. I en aquest sentit penso que seria interessant que l'ajut no fos econòmic, vull dir una subvenció, sinó que es materialitzés. Per exemple, l'Ajuntament de Barcelona podria crear un cos de ballet, el Ballet de Barcelona, i que aquest quedés integrat al servei de les representacions d'òpera del Liceu. I quan s'acabés la temporada liceística, el cos de ball tingués d'altres actuacions en els barris de Barcelona i fins i tot fora de la ciutat.

La Generalitat, per la seva part, podria crear l'Orquestra Nacional

de Catalunya que durant els tres mesos d'òperes estigués adscrita al Liceu i d'aquesta manera les òperes s'interpretessin amb correcció musical -cosa que darrerament no succeïa-. Prèviament caldria dedicar un altre trimestre a la preparació i assaig de les obres previstes. La resta de l'any l'orquestra podria actuar arreu del Principat de Catalunya, sobretot

per aquelles comarques més deprimides econòmicament i on la música difícilment arriba, ja que la demografia és en regressió i l'economia és més que débil. Així doncs, la Generalitat gaudiria d'una bona orquestra al Liceu -música per als barcelonins i la gent de la seva rodalia- i faria arribar la bona música per als catalans de les zones depauperades.

des que, mancats com estan de tot, tampoc tenen accés a la música: refinament cultural inaccessible per als que no tenen les necessitats materials cobertes.

Si es materialitzés aquesta proposta, Barcelona i Catalunya tindrien un bon ballet i una bona orquestra al servei de tothom i, al mateix temps, ajudaria a sortir de l'atzucac en que es troba el Liceu. Perquè si aquest es pogués treure del damunt el mantenir orquestra i cos de ball, hauria reduït bona part del seu déficit. I les despeses fixes que signifiquen mantenir una gran orquestra de professionals degudament remunerats que assaigi regularment i, per tant, que interpreti bé la part orquestral de les òperes, és cosa de la qual ara n'estem mancats. I també que les participacions ballades de les òperes fossin correctes. I si la Generalitat o l'Ajuntament es veiés en cor de gastar més es podria crear un cor, que bona falta li fa al Liceu.

El Patronat del Liceu que començarà a funcionar el mes de setembre un cop hagin estat aprovats els reglaments pels que s'ha de regir, no s'ha de limitar als antics propietaris, Ajuntament i Generalitat. També hi han de participar les entitats financeres poderoses de Catalunya. Sense aquests diners difícilment s'hen sortiria. I en canvi, les institucions públiques, el que cal és materialitzar coses concretes i no limitades a Barcelona o al centre de la ciutat.

Ferran Camps

ESPORTS

Obra Atlètico-Recreativa de Barcelona

Campionat de Lliga de Bàsquet: Clasificació final

Una lliga emocionant com poques, és la que acaba de finalitzar, on l'èmfasi ha estat fins l'últim moment.

El títol, com no podia ésser d'altra manera, ha estat per a MOOREA, que situant-se amb un petit avantatge damunt la resta de les seves competidores, ho van augmentant paulatinament i això els donava una moral esportiva i efectiva, la qual cosa va dictar una favorable sentència. Enhorabona!

Per al J. M. José que podia haver aspirat a més, després dels seus espectaculars triomfs inicials que després de diverses jornades el van posar a un pas del pedestal, per a després no poder o saber aprofitar les facilitats obtingudes que després de perdre la seva empena inicial el va fer renunciar al liderat. Per a conquerir aquesta segona posició que no està malament del tot. Felicitats.

Provencals, L. Dr. Esteve i ACIS no han estat al nivell que s'esperava

d'ells, però en canvi han demostrat el seu estil de joc per acabar aquesta lliga sense massa cansament. Anims i felicitats.

Si bé és cert que la resta dels equips Sant Jordi, Pallegà, BIM, Mateu i Mateu, Patronat, Quet-Bas, Fabra Coats, Sentmenat, San Pancracio i INMACO, la seva classificació cal resumir-la com a discreta en el seu balanç diferencial també en les seves positives lluites amb equips molt superiors en joc, però el més important és participar amb fe i aquesta gran moral esportiva. A totes, la nostra més sincera felicitació.

...

També ha finalitzat la lliga 79/80 Juniors, que ha demostrat tenir tanta emoció i fermesa com en el grup superior, mantenint el to d'incertesa fins a les darreres jornades desenvolupades dintre de la seva lògica i sense cap mena de sorpreses.

Ja hem dit que no hi van haver sorpreses, però referint-nos sempre a

la classificació final, encara que sé que n'hi hagué durant el seu desenvolupament que, al cap i a la fi, van deixar establerta una classificació final d'acord amb la lògica prevista.

El Club Agut des del començament, va saber mantenir-se en primer lloc, sense cedir terreny, i fidel a la seva constància, sense sortir de la línia de comportament, ha sabut conquerir el tan apreciat guardó del liderat. Enhorabona!

C. B. Sant Boi és el més optimista dels seus seguidors i va somniar el tan apreciat balanç final que no va poder ésser aconseguit. Però sobre el terreny, ací hi ha aquest gran segon lloc que tan brillantment ha aconseguit. També els felicitem.

El mateix es pot dir del Codeyba, que va començar de manera directa per a aquesta conquesta, però li va costar molt. Era lògic que finalment pagués el seu tribut a aquests constants esforços així va poder classificar-se en aquest tercer lloc, amb només dos punts del sub-liderat. Mereix també la nostra felicitació.

I per acabar aquest examen final, només ens resta dir que s'esperava molt més d'aquests equips, que són: Inmaco, J. Ma. José, C. B. Vilassar i C. N. Caldes, que al final restaren en el quart i setè lloc. També els felicitem.

Així, doncs, anem per aquests sis equips restants, que després de la classificació aconseguida, fou el seu

joc honrat i ben portat, mancant-li encara que poc quelcom de nivell tècnic, però treballant amb paciència llurs petits defectes, poden arribar a impressionar en la propera oportunitat.

Anims per aquests equips, que són: C. P. Roser, Tecla Sala, BIM, Provencals, BAM i INMA. La nostra més sincera felicitació.

Categoría Juniors femenina

Club Agut	24	32	1	4	11193	880	48	CAMPION
Sant Boi	24	30	3	1	1121	749	41	SUBCAMPION
Codeyba	24	19	4	1	1113	787	38	
Inmaco "B"	24	15	5	0	1034	884	30	
J. M. José	24	14	2	1	981	874	39	
Vilassar	24	13	10	1	852	788	17	
C. B. Caldes	24	11	12	2	827	908	24	
C. P. Roser	24	11	13	0	907	854	23	
Tecla Sala	24	9	15	0	713	876	17	
BIM "B"	24	7	16	1	659	828	15	
Provencals "B"	24	8	17	1	621	834	18	
BAM	24	2	21	1	550	1023	6	
INMA	24	2	22	0	556	1288	4	

Categoría seniors femenina

Club Agut	24	34	0	0	1000	819	48	CAMPION
Sant Boi	24	23	3	0	1000	819	41	SUBCAMPION
Codeyba	24	18	4	1	1012	877	38	
Inmaco "B"	24	17	5	0	978	1072	30	
J. M. José	24	11	10	2	822	1180	24	
Vilassar	24	12	13	1	713	876	17	
C. B. Caldes	24	13	12	2	827	908	24	
C. P. Roser	24	11	13	0	907	854	23	
Tecla Sala	24	9	15	0	713	876	17	
BIM "B"	24	7	16	1	659	828	15	
Provencals "B"	24	8	17	1	621	834	18	
BAM	24	2	21	1	550	1023	6	
INMA	24	2	22	0	556	1288	4	

LIBROS LIBROS
LIBROS para toda
la familia te ofrece

LIBRERIA SAN PABLO
en Ronda San Pedro 19 - 21
Tel. 301 14 88

BARCELONA 10

muletton

para la higiene del
cuerpo y del hogar.

rollo de cocina

pañales

compresas
adhesivas

tissue higiénico

servilletas

braguitas pañal

guata de
celulosa

en paquetes de
2 rollos

en bolsas de
20 unidades
40 unidades
80 unidades

glamour
en bolsas de
10 unidades
20 unidades
mini
10 unidades

confort
en paquetes de
2 rollos
ideal (perfumado)
en paquetes de 2 rollos
noble (doble hoja)
en paquetes de 2 rollos

picnic
en paquetes de
50 unidades de 1 hoja
buffet
en paquetes de
50 unidades de 2 hojas
lunch
en paquetes de
50 unidades de 3 hojas

media - día
en bolsas de
20 unidades
media - noche
en bolsas de
15 unidades
primeros pasos
en bolsas de
12 unidades

norm
en paquetes de
250 gramos
maxi
en paquetes de
500 gramos
gran stock
en paquetes de
750 gramos

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Estar sempre contents

Els meus pares tenen molts amics. Suposo que els teus també, oi?

L'altra dia, uns amics de casa varen convidar-nos a sortir amb ells. Decidiren anar a berenar a una font.

De vegades sortir a caminar amb els grans és molt avorrit. Primer, perquè ells moltes vegades no caminen, es passegen (és clar, com que vé l'àvia i la tieta Ramona, i entre totes dues arriben quasi bé a 140 anys); segon, perquè parlen de coses estranyes (que si els de Madrid, que si els de la Generalitat, i vinga a parlar de "peles"; tercer, perquè són empipadors (nen no t'enfils, nen no baixis, nen no corris...)).

Però, mira, a mi m'agrada sortir amb ells.

Saps que passa que són molt més grans que jo i s'han llegit una pila de llibres... (al meu pare, en una mena de prestatges, almenys en té dos-cents), i és clar, saben moltes coses que jo encara no sé.

Els hi pregunto el nom dels arbres, dels ocells, de les plantes, de les fulles...

La meva germana gran estudia a l'Institut, i també en sap bastant.

L'altre dia, quan tornàvem d'una excursió (aquest dia no varem anar a la font, no, varem anar molt lluny, eh) en la soca d'un arbre molt gros i mort de vell (el pare va dir que almenys tenia cent anys), varem trobar una casa de formigues. Escolta no riguis, no, perquè era ben bé com una cosa. No vull dir com les cases dels carrers; sinó que hi havia un forat que feia de porta, altres forats de finestres, i a dins, es podia endevinar ben bé que hi havien uns passadissos llargs i molts forats on deuen viure-hi les famílies de les formigues.

Tant el dia que varem anar a la font com el dia de l'excursió llarga vaig disfrutar molt. Amb els meus germans i els fills dels amics de casa varem jugar fins a quedar reventats.

Després de sopar ni vaig voler veure la "tele". Tot plegat pel que fan...

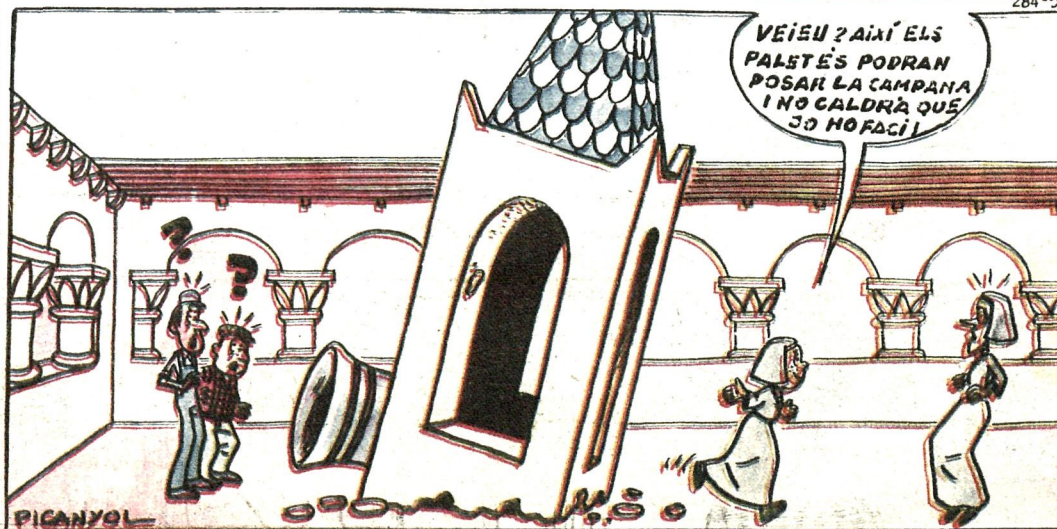
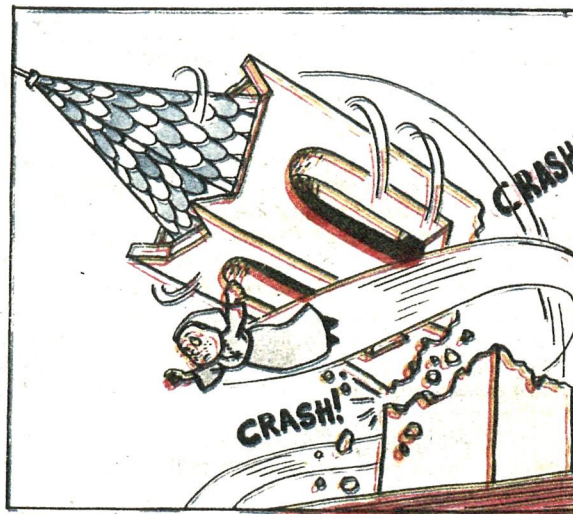
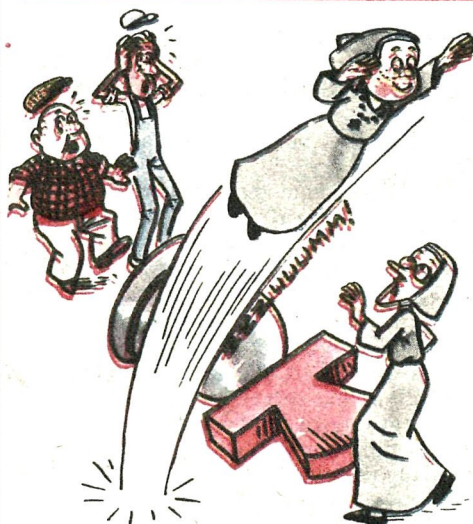
Quan la mare em digué: Bona nit, EIXERIT!, li vaig dir baixet i mig endormiscat: Estic content, mare, he disfrutat molt. Gràcies. T'estimo. Ella no em va dir res.

Però estic segur que també estava contenta.

Avui, t'he explicat això, perquè m'agradaria que totes les persones del món estiguessin sempre contentes.

L'EIXERIT.

LA GERMANA NEUS "SUPER-SISTER"

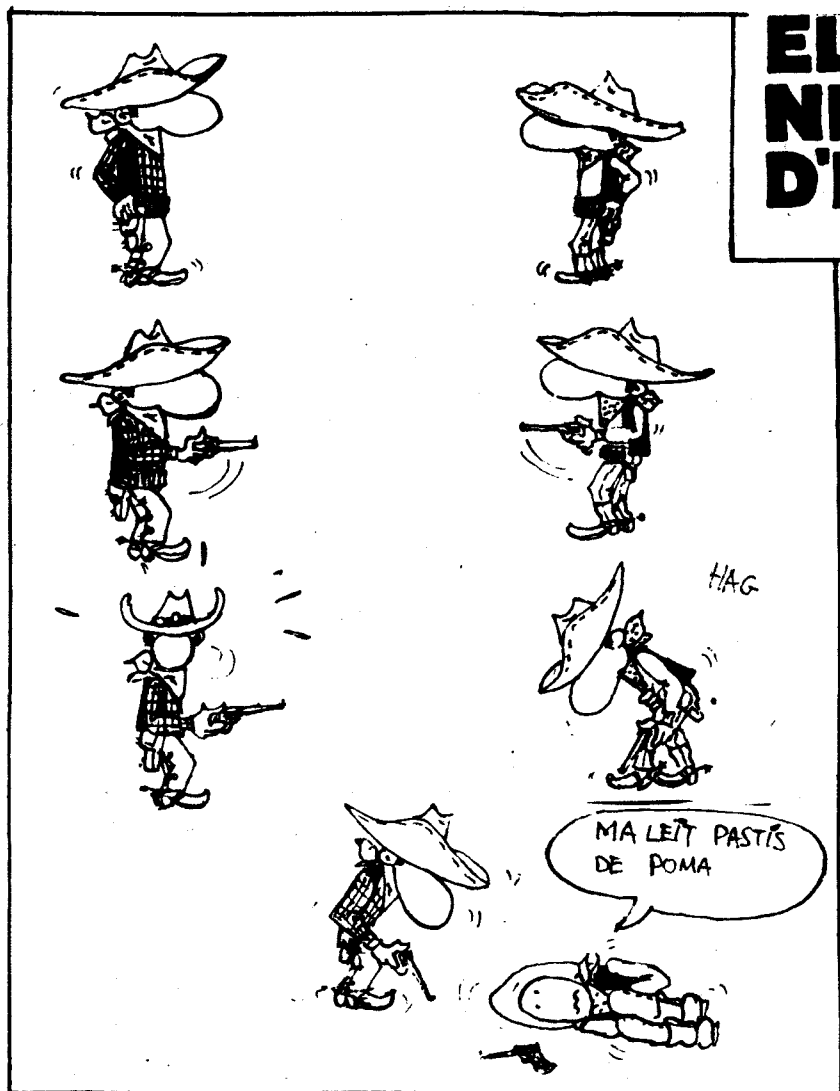
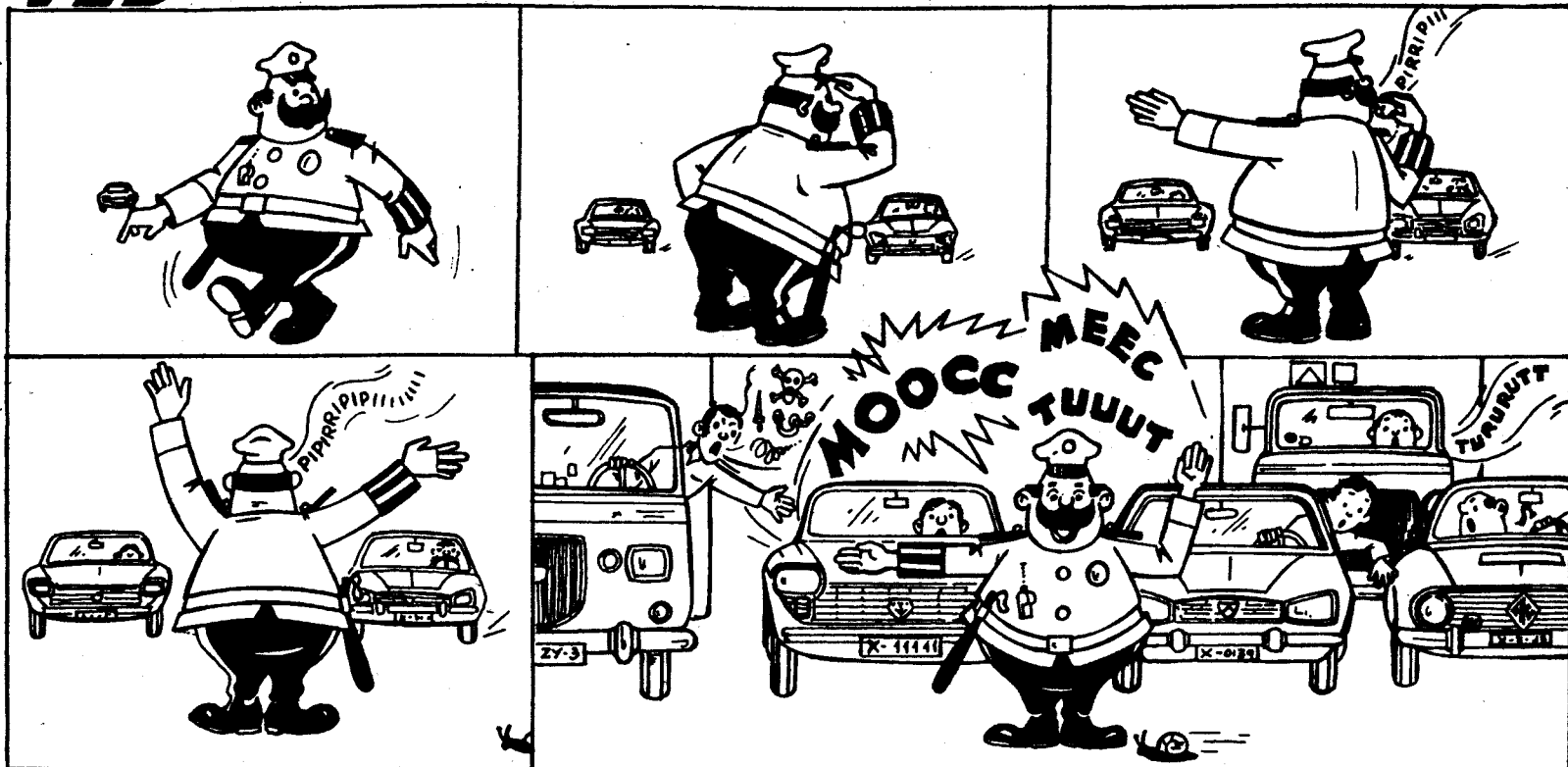

EL GUÀRDIA BONAFÈ

per JAN.

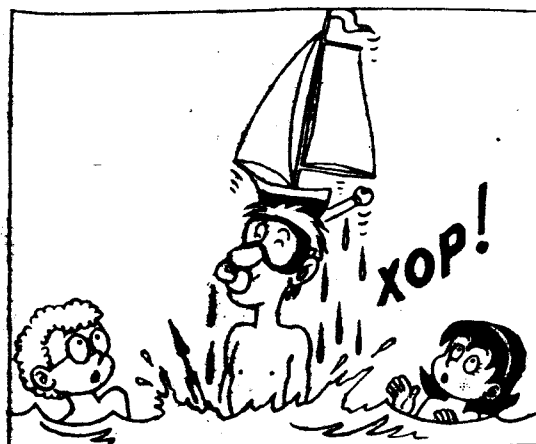
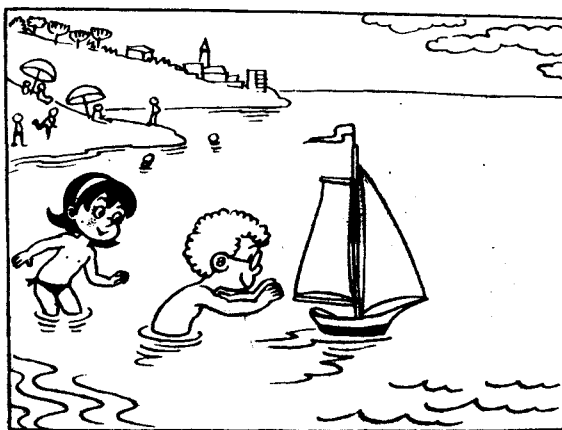
MITJONS

ELS NINOTS D'EN MIC

La familia Moixó

Sopa de lletres

per Joan Poch

N	O	A	L	E	U	Q	I	M	M	E	S
E	S	M	A	S	N	T	E	A	F	E	R
A	R	A	L	C	M	E	N	S	L	M	A
C	A	R	I	O	T	A	T	E	A	E	I
Q	L	U	I	L	E	S	T	R	A	D	I
S	U	P	O	A	S	P	G	E	A	T	A
M	D	O	R	S	I	A	R	T	P	E	R
A	G	E	R	T	R	U	D	I	S	M	O
R	A	A	D	I	E	L	U	I	P	E	R
L	R	A	D	C	S	A	A	L	V	A	C
I	D	A	O	A	D	E	L	E	S	A	N
I	A	N	I	R	E	T	A	C	M	E	S

Busqueu nou noms de santes contemplatives.
Amb les lletres sobrants trobareu una frase d'una d'elles
que enguany celebrem el VI centenari de la seva mort.

Els errors a dotzenes

CASA

Sibecas
ARTICLES PER A ESPORT

Aribau, 35
Consell de Cent, 263

Telèfon 253 18 22
Telèfon 253 18 57

BARCELONA-11

HO HE EXPLICAT TOT AL MEU PARE. DIU QUE US REGALI AIXÒ. PUIX A LA GENT DE CIUTAT US AGRADEN AQUESTES COSES.

MIRA, MARTÍ, UN FRARE. EL PARE ESTARÀ CONTENT

NO! AIXÒ NO ÉS UN FRARE. ÉS UN ESCALFADOR D'ARAM.

CALLA! CALLA! SETCIÈNCIES.

DEIXA'L! DEIXA'L EX-
PLICAR HOME.
GUES, NOI, DIGUES...

UN FRARE ÉS COM UNA GÀ-
BIA. S'HI POSA UNA CASSOLA
AMB BRASES I SERVIA PER
A ESCALFAR ELS LLITS...
LA SENYORETA ENS EXPLICÀ
UN CONTE D'EN JOAQUIM
RUYRA... DIU QUE UNA VEGA-
DA...

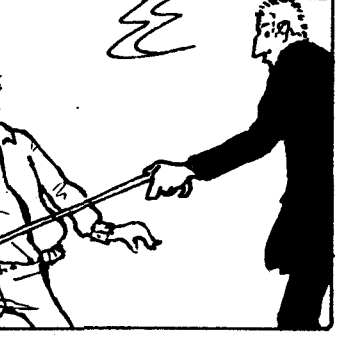

HUM, SEMBLA UNA
BONA PEÇA.

MAI NO PUC
ACABAR
D'EXPLICAR
RES.

SOC COLLECCIO-
NISTA. EM PERME-
TEU EXAMINAR-LO?

UN HOME MÉS
ESTRANY

VA...
AQUESTS
COLLECCIONISTES...

DEIXEM-LO ESTAR.
EXPLICA'T, NOI.
EXPLICA'T

FA ANYS EN UN MAS PROPER A PUIGCER-
DÀ, EN EL QUE DE TANT EN TANT HI FEIA
ESTADA EL PARE PANCRACI DE RIDAURA,
LLOGAREN UNA MINYONA QUENO ERA
DE LA COMARCA...

A LA SALA
ACABEN
DE SOPAR.

SÓN LES DEU GAIREBÉ. BÉ,
FAMÍLIA. JO EM RETIRO.

ABANS NO VOLEU FER
UN TAST D'AQUESTS
PRÉSSECS CONFITATS?

ESPEREU! MANARÉ
QUE POSIN EL FRARE AL
VOSTRE LLIT I... ESTA-
REU CALENT COM UN
TORRONET.

AIXÒ NO! AQUESTES
CONTEMPLACIONS
NO LLIGUEN AMB
UN DEIXEBLE DE
SANT FRANCESC

ADELAIDA. L'EDELMIRA S'ADORM.
ÉS HORA DE RECOLLIR-NOS. FES
ESCALFAR ELS LLITS.. PRIMER EL
DE L'EDELMIRA. DESPRÉS EL NOSTRE

NING!
NING!

VICENTETA.
AGAFI EL
FRARE I POR-
TA'L AL LLIT
DE LA CAM-
BRA NOVA!...

Nens i cap de setmana

Dins la programació del Grec-80, aquest diumenge, a les 7 de la tarda, tindrem l'oportunitat de veure un altre muntatge de la companyia La Trepa. Es tracta d'una obra de Jordi Diez: "Les joguines oblidades". L'adaptació dramàtica ha estat feta pel mateix grup, sota la direcció de Joan M. Gual.

La temàtica escollida pel grup és la de les joguines. "Les joguines oblidades" exposa, per una banda, el que podríem dir-ne joguines mecàniques o perfeccionistes; i per l'altra, les joguines que avui gairebé estan oblidades, com la nina de roba, els soldadets de plom, etc. La Trepa denuncia la societat en aquest muntatge ja que només li ha interessat de fabricar joguines per al consum, sense tenir en compte les necessitats psíquiques de llurs destinataris.

En un segon nivell l'obra gira entorn del joc com a expressió formativa i necessària en la vida dels infants. El joc és l'expressió lúdica de la joguina; per això aquest ha d'estimular la creativitat i la imaginació. Malgrat que l'obra ataquí les joguines mecanitzades, perquè l'infant hi adopta una posició passiva, no les destrueix. "Les joguines oblidades" ens mostra també la necessitat d'establir una comunicació afectiva amb les joguines, ja que sense aquesta comunicació el nen rarament estimularà la seva capacitat lúdica. El seu fons didàctic i de denúncia no exclou en cap moment que "Les joguines oblidades" sigui una obra divertida i de participació. La canalla s'identifica amb les joguines exposades i fàcilment entra a participar en el joc que exposa el muntatge.

Carme Anfosso.

Comarques

Dissabte

Súria. Pallassos a les 6 de la tarda amb Tortell Poltrona.

Lliçà d'Avall. Cançons amb l'Arc en el Cel, a la tarda.

Caldes de Montbui. A la tarda, titelles Baliga Balaga.

Collsacabra. Cançons amb Angel Daban, a les 6 de la tarda.

Premià de Mar. Al barri del Costet, a les 7, pallassos amb Pep, Saltimbanqui i Bucoi.

Mataró. Al barri dels Molins, cançons amb Toni Giménez a les 5 de la tarda.

Terrassa. Al barri de Ca N'Anglada, a les 7 cercavila amb El Setrill.

Diumenge

Banyeres del Penedès. A migdia, cercavila amb gegants i capgrossos de Planxet i Sia.

Esparraguera. Al matí, cercavila amb Taronjada Natural i El Setrill.

Santa Oliva. A les 6 de la tarda, cançons amb Angel Daban i pallassos amb Pep, Saltimbanqui i Bucoi.

Hostalets de Balenyà. A les 6 de la tarda, a la plaça, cançons i contes populars a càrrec de Xesco Boix.

Castellciutat. A la tarda, titelles Baliga Balaga.

Sant Adrià del Besòs. A la platja, a les 11, cançons amb L'Arc en el Cel.

A la tarda, representació d'Enrenou a la jungla" a càrrec de Titelles Naip.

Sant Cugat del Valles. A les 6 de la tarda, cançons i contes a càrrec d'Angel Daban, a Mirasol.

Activitats durant la setmana.

Esparraguera. Dilluns a la tarda, cançons amb Angel Daban i jocs de mans a càrrec de La Capsa Màgica.

Calafell. Dimarts, a la platja, cercavila i cançons amb Immamarramon.

Barcelona. Dimecres: a l'escola Itaca, a dos quarts de quatre de la tarda, representació de contes a càrrec del Teatre de l'Estenedor.

Calafell. Dimecres, a l'envelat, a les 6 de la tarda, pallassos amb Pep, Saltimbanqui i Bucoi.

Sant Pol de Mar. Divendres, a les 6 de la tarda, a l'envelat, cançons a càrrec d'Angel Daban.

Festes Majors. Aquest cap de setmana hi ha festa major a Roquetes. El dia 15, a Torredembarra; i el 16 a Albinyana, Calafell i Carme.

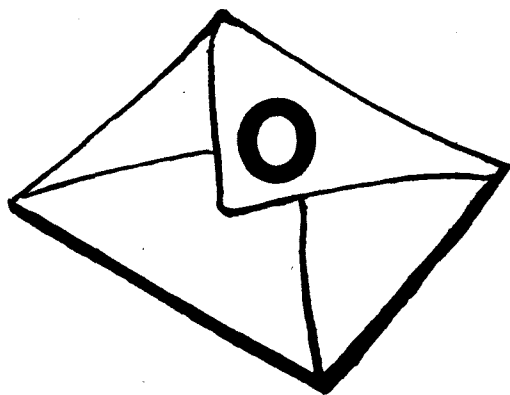
Roquetes. És a la comarca del Baix Ebre. Ciutat situada a 8 metres d'alçada i a un quilòmetre de l'Ebre. Comunica amb la carretera de Tortosa a França per la Vall d'Aran. L'estació de tren més propera és la de Tortosa. Produeix oli i verdures. Té un forn de calç. Hi ha una residència de jueus on es poden fer exercicis espirituals.

Torredembarra. Pertany a la comarca del Tarragonès. Comunicada amb la carretera de Torredembarra a la Riera i la Nou de Gaià, i amb la carretera de Tarragona a Barcelona. Els aficionats a la pesca poden dur-hi la canya de pescar perquè és un indret molt bo per a fer-ho. És interessant la seva festa típica, la de santa Rosalia, el dia 15 de juliol.

Calafell. Pertany a la comarca del Baix Penedès. Comunicada amb la carretera de Barcelona al Vendrell. Produeix oli, garrofes i fruita. El dia 16 és la festa major.

Jeroglífic

: 1

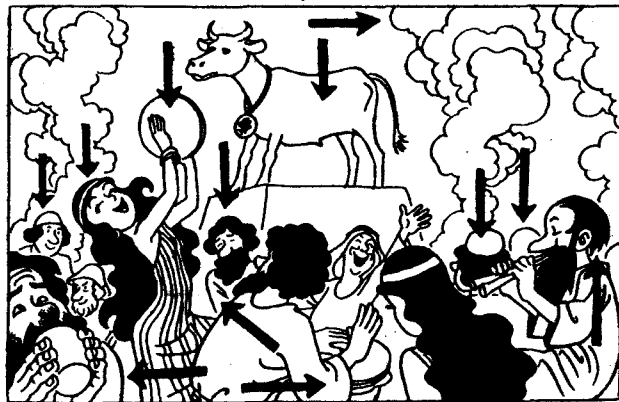
Per què no te'n fies?

Solucions

P	A	N	T	I	L	E	R	C	O
S	N	D	I	M	E	C	R	E	S
U	T	A	N	S	U	L	G	C	E
O	O	R	M	E	N	E	S	T	
J	B	R	A	E	T	S	A	B	
I	N	U	M	A	R	D	Z	N	A
D	R	O	L	I	C	A	N	S	
N	O	I	V	E	N	D	R	E	S
C	O	A	N	S	T	A	N	C	I
C	L	O	S	N	U	L	L	I	D

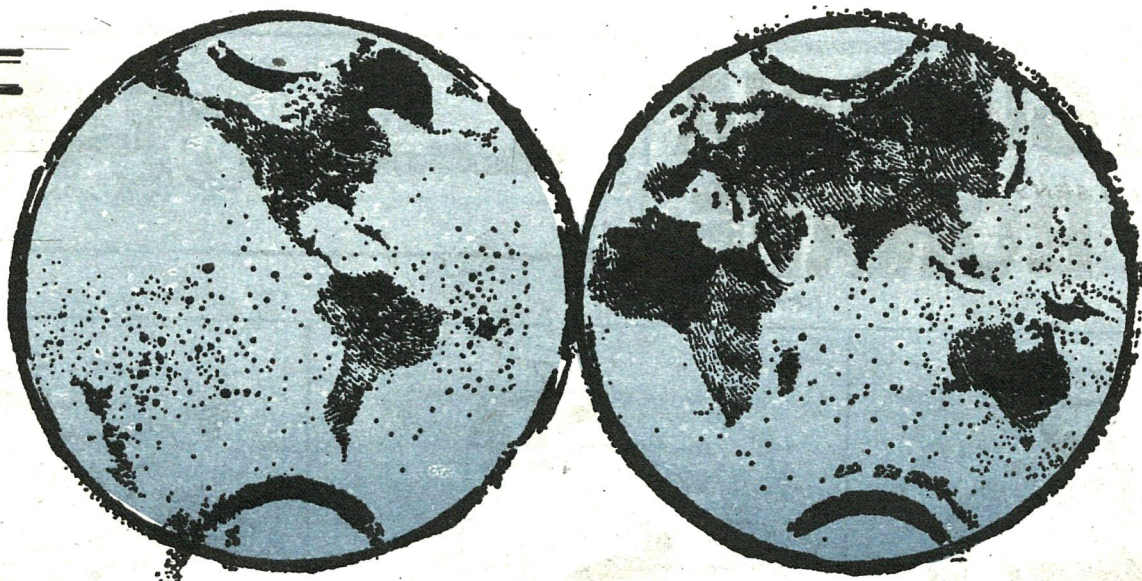
JEROGLÍFIC.

TERESA

LLET, CACAU, AVELLANES I SUCRE.

**NOMÉS NOCILLA
ÉS NOCILLA!**

Olimpiada de la Paraula de Déu

En aquesta Olimpíada de la Paraula de Déu, de la Bíblia, hi haurà tres Divisions:

a) Tercera divisió: Els nois i noies que saben fer la col·lecció, retallant-la, tot completant la frase final i assenyalant el número que més els ha agradat. (Amb una creu dins del cercle).

b) Segona divisió: Formaran part d'aquesta divisió el nois, noies i joves que, ultra l'anterior, estudin dos números, els que més hi agradin, i ho assenyalaran també amb una creueta dins del cercle.

c) Primera divisió o DIVISIO D'HONOR: Hi poden participar tots els qui, valents i decidits, i amb la col·laboració dels seus pares, estudin almenys quatre números.

Cada número serà un gran gol, un gol com una casa. Som-hi! En el proper número de C.C. a l'Olimpiada de la Paraula de Déu. Grans premis. Grans alegries. Grans triomfs per a tots els valents esportistes de la GRAN OLIMPIADA DE LA PARaula DE Déu.

ANTIC TESTAMENT

Capítol Primer: LA CREACIÓ DEL MÓN

1.— Al començament, Déu creà el cel i la terra. La terra era confusa i deserta, i la tenebra cobria l'abisme, però l'Esperit de Déu aletejava damunt les aigües.

2.— Déu digué: "Sigui la llum". I la llum existí. Déu veié que la llum era bona, la separà de les tenebres, i hi hagué així un dia i una nit.

3.— A la seva paraula, Déu separà l'embolic de les aigües, i aparegué el firmament, que anomenà cel. I així fou, com Ell ho havia manat.

4.— Déu va dir: "Que les aigües de sota el cel s'apleguin en un lloc, i aparegui la terra eixuta". I així resultaren la terra i els mars. La terra produí herba verda i els arbres fruiters, amb les seves llavors. Tot era molt bo.

5.— "Que les llumeneres del cel presideixin el dia i la nit, i facin de senyals per saber les festes, els dies i els anys". I així aparegueren el sol, la lluna i també els estels. I estaven molt ben fets.

6.— La creació anava endavant, i Déu digué: "Que en les aigües pul·lulin peixos bellugadissos, i que damunt de la terra volin ocells nombrosos. Que també la terra produeixi animals de tota mena" I Déu afegí: "Creixeu i multipliqueu-vos, omplint terra, mars i aires". I Déu veié que tot això era bo.

ACTITUDS CRISTIANES.— Admiració davant de la creació. Lloança a Déu creador. Agraïment al Senyor Déu, creador Omnipotent. Respectar la creació i les criatures, especialment les més petites. Admetre que la creació és per a tots, en teoria i en la pràctica. Saber compartir amb els altres els dons de Déu que trobem arreu de la creació. Completar la creació amb el treball, el qual la porta a la seva perfecció.

Aquesta Edició de **L'EIXERIT** ha estat patrocinada per:

Aliments frescos i naturals

LES HISTÒRIES DE L'AVI PEP

Fa molts i molts anys vivia en terres de Galilea un pagès molt alt i forçut —hi ha qui diu que feia més de dos metres d'alçada— a qui anomenaven Rèprobus. Sembla que l'home no s'hi trobava massa bé fent de pagès, ja que decidí d'emprendre camí i anar a correr món per a trobar un ofici que s'escaigués millor als seus tamany i força. No sabem pas com, un bon dia, aconseguí d'entrar al servei d'un dels reis més poderosos de la terra. Però vet aquí que una nit, mentre feia la guàrdia prop del llit del rei, aquest es va despertar de sobte tot tremolant i fent xiscles de por.

—Què us passa majestat, que feu aquests ais i uis?

I el rei que li contesta amb veu tremolosa:

—He somniat que el Dimoni venia a cercar-me per a emportar-se'm.

—Ai, caram! —es va dir en Rèprobus— si al rei li fa por el Dimoni deu ser perquè aquest és més poderós que ell. Em sembla que em convindria més treballar per aquest senyor Dimoni.

I tal pensat, tal fet, el nostre home va deixar el servei del rei i va marxar a la recerca del Dimoni per a oferir-li els seus serveis. I com que el Dimoni qui el busca, el troba, després de molt caminar, vingué un dia que en Rèprobus es topà amb una munió de gent malgirbada i espellifada que seguia com d'esma a un subjecte sec i vermellós que caminava, tot tibet i malcarat, lluint unes banyes llargues de tres pams i una cua molt més llarga que les banyes.

—No sereu pas el Dimoni vos? —preguntà en Rèprobus.

—Es clar que ho sóc. Què no em veus la cua i les banyes? Què no ensumes la pudor de sofre que faig? Què no t'has adonat de tota aquesta gent que em segueixen com a bous i que són testimonis del meu poder?

—No em voldrieu pas al vostre servei senyor Dimoni? Sóc molt forçut i tinc una còrpora que fa respecte. Podria ajudar-vos a conduir el vostre ramat. Què hi dieu?

—M'agrades noi —li respongué el Dimoni— t'accepto com ajudant. Posat al darrere de la comitiva i ves punxant a aquesta colla de desgraciats. Aquí tens una bona força de cinc puntes per a complir la teva comesa.

Tot content d'haver trobat l'amo que cercava, en Rèprobus obeí les seves ordres i, tots plegats —en Banyeta, la colla dels seus adoradors i el nostre home darrere de tots—, van reemprendre el camí.

Però heus ací que, de sobte, tota la comitiva s'aturà. Tan de cop i volta que en Rèprobus, tot i el seu tamany, de poc va anar que no el tirés per terra la frenada en sec dels últims rengles d'endimoniats.

—Endarrera, endarrera! —cridà el Dimoni, que, de sobte s'havia tornat verd, mentre tot ell, àdhuc banyes i cua, tremolava com una fulla d'arbre.

—Què us passa, mestre? —va dir en Rèprobus— què us fa por?

—Mira, mira al teu davant...! Què no veus aquesta creu de terme? Què no veus la figura del Crist?

—I a vos, tan poderós, us esvera això? Em sembla que això vol dir que Crist és més poderós que vos. M'en vaig a veure si el trobo per posar-me al seu servei.

I, tal dit tal fet, va abandonar en Banyeta que, esporuguit, girava cua a correuita, i, decidit va seguir tot sol el camí.

Al cap d'una estona de caminar es va creuar amb un vellet de llarga barba blanca que li va adreçar una salutació amable.

—No sabeu pas on podria trobar el Crist? —li preguntà en Rèprobus.

I el vellet —que era un ermità— li respongué:

Crist està a tot arreu, fill meu, i jo sóc el seu més humil servidor.

—I jo, que no podria entrar al seu servei?

—Es clar que sí —contestà l'ermità— no-

més cal que vulguis servir-lo de veritat.

—I què és el que haig de fer per a servir-lo? Què és el que feu vos?

—Reso, faig dejunis i penitències...

—Ui, ui, ui! Jo no ho sé fer tot això. No sabeu cap més sistema per a servir-lo?

—Potser sí. Ja veuràs. Prop d'ací hi ha un torrent molt difícil de passar. Alguns, intentant atravesar-lo, hi han mort ofegats. Faries un bon servei a Crist si —alt i forçut com ets— ajudessis a la gent a passar d'una riba a l'altra del torrent.

—Això ja m'agrada més —digué en Rèprobus—, em sembla ben bé una feina feta per a mi.

Aleshores el nostre amic es va construir una barraca aprop del torrent i cada cop que arribava un caminant s'el carregava a coll i el passava a l'altra banda del torrent.

I es va esdevenir que una nit, quan ja estava dormint, va sentir una veueta d'infant que el cridava.

—Rèprobus, Rèprobus! Què em vols ajudar a passar el riu?

Es llevà l'home i carregant-se a coll-i-be el noiet que l'esperava a la vora del torrent, s'endinsà decidit en les aigües que aquella nit baixaven amb força. Tan ràpides baixaven i amb tanta empenta que tot s'ho enduien. Però en Rèprobus, afermant-se amb un bastó, aguantava ferm l'empenta de l'aigua i a poc a poc anava acostant-se a l'altra marge.

Però vet ací que el noiet s'anava fent de mica en mica més pesat i l'home s'anava corbant i corbant i li costava cada vegada més de transportar-lo.

Agafant-se fort al bastó, passa rera passa, anava, però, tirant endavant. I mirant-se al noiet, li digué:

—Caram xicot! Saps que peses més que el món?

—No t'estranyis amic meu, portes a coll el Crist que va fer-lo i per això des d'ara t'anomenaran Christopher, és a dir, portador del Crist. I dient això el noiet va desaparèixer mentre del bastó d'en Rèprobus —que ara ja era Sant Cristòfol— en brotaven branques i fulles fins a convertir-se en palmera.

Per això a Catalunya de portar a algú a les espatlles en diem "portar a cavall de Sant Cristòfol".

Sant Cristòfol és el patró dels automobilistes. El dia primer de juliol, que se celebra la seva festa, veureu a molta gent portar els seus automòbils a beneir a la porta de la seva Parròquia o d'altres llocs on és de tradició fer-ho, com a la capella del Regomir a Barcelona, on es festeja des de l'any 1907.

PETIT
Avet

L'slip per nena,
de cotó,
elàstic i sense costures.

PETIT
Avet